TRINOSOPHIA

SFÂNTA ŞI ÎNTREITA ÎNȚELEPCIUNE

Ignis
Spiritus
Demüth
Frumkeit
Gottes
Geistes
Feuer
Gottes
Feuers
Geistes
Frumkeit
Demüth
Gottes
Feuers
Geistes
Frumkeit
Demüth
Gottes
Feuer

Colecția

QUINTA ESSENTIA

Contele de Saint-Germain este indiscutabil cea mai enigmatică personalitate a istoriei moderne. După cum spune unul dintre contemporanii săi: „Învățat, vorbind admirabil orice limbă civilizată, un mare muzician, un excelent chimist, el juca rolul unui copil minune şi îl juca perfect".

Singura scriere cunoscută a lui Saint-Germain, *Trinosophia,* reprezintă unul dintre remarcabilele documente despre ştiințele hermetice alcătuite vreodată. Titlul trimite în mod adecvat la un sens triplu al tematicii cărții; cu alte cuvinte, înțelesurile ei trebuie să fie interpretate cu ajutorul a trei chei. Din punctul de vedere al simbolismului se pare că una dintre aceste chei este alchimia ori chimia sufletului; o alta, kabbalismul esenian; iar a treia, hermetismul alexandrin, misticismul ultimilor egipteni. Citirea atentă a cărții şi meditația asupra conținutului ei ne vor încredința că aceasta a fost pe drept cuvânt desemnată „cel mai prețios manuscris al ocultismului".

EDITURA HERALD

ISBN 978-973-111-016-5

5 948417 190066

Descrierea CIP
a Bibliotecii Naţionale a României

SAINT-GERMAIN, conte de/
TRINOSOPHIA
(Sfânta şi Întreita Înţelepciune)
Compte de Saint-Germain
trad.: Monica Medeleanu;
ed.: Aurelian Scrima;
Bucureşti: Herald, 2007
ISBN 978-973-111-016-5

I. Medeleanu, Monica (trad.)
II. Scrima, Aurelian (ed.)

133

Comte de Sain-Germain
LA TRÈS SAINTE TRINOSOPHIE
(THE MOST HOLY TRINOSOPHIA)
With introductory material and
commentary by Manley Hall.
Illustrated with the figures from the original
manuscript in the Bibliotèque de Troyes.
@ Manley Hall
The Phoenix Press
Los Angeles, California, 1933

CONTELE DE SAINT-GERMAIN

Trinosophia

(SFÂNTA ŞI ÎNTREITA ÎNŢELEPCIUNE)

Ilustraţii după manuscrisul original
aflat la Biblioteca din Troyes

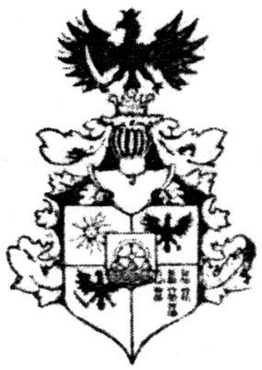

Traducere din limba franceză:
MONICA MEDELEANU

EDITURA HERALD
Bucureşti

Coperta:
ARTH DESIGN S.R.L.
Bogdan Nasta

Lector:
Alina Godeanu

Tehnoredactare computerizată:
Lucian Simon

© Toate drepturile asupra prezentei versiuni în limba română aparțin Editurii Herald. Reproducerea integrală sau parțială a textului sau a ilustrațiilor din această carte poate fi făcută numai cu acordul editorului.

Curieux scrutateur de la Nature entière,
J'ai connu du grand tout le principe et la fin.
J'ai vu l'or en puissance au fond de sa rivière
J'ai saisi sa matière et surpris son levain.

J'expliquai par quel art l'âme aux flancs d'une mère
Fait sa maison, l'emporte, et comment un pépin
Mis contre un grain de blé, sous l'humide poussière;
L'un plante et l'autre cep, sont le pain et le vin.

Rien n'était, Dieu voulant, rien devint quelque chose,
J'en doutais, je cherchai sur quoi l'univers pose.
Rien gardait l'équilibre et servait de soutien.

Enfin avec le poids de l'éloge et du blâme
Je pesai l'éternel; il appella mon âme:
Je mourrai, j'adorai, je ne savais plus rien.

Comte de Saint-Germain

I.

Omul care nu moare

Marele iluminist şi rozacrucian care s-a autointitulat contele de Saint-Germain este în mod indiscutabil cea mai enigmatică personalitate a istoriei moderne. Numele său era într-o asemenea măsură un sinonim al misterului, încât enigma adevăratei sale identități a rămas nerezolvată pentru contemporanii săi, ca şi pentru cercetătorii mai târzii. Nimeni nu a pus la îndoială sângele albastru al contelui sau starea lui ilustră. Întreaga lui personalitate purta amprenta de neşters a educației alese. Grația şi demnitatea ce caracterizau conduita lui, laolaltă cu calmul perfect în orice situație, certificau rafinamentul înnăscut şi cultura cuiva obişnuit cu rangul înalt. O publicație londoneză face următoarea remarcă în legătură cu originea sa:

> A spus el adevărul, la bătrânețe, protectorului şi admiratorului său entuziast, prințul Charles de Hesse Cassel? Potrivit relatării făcute de acest prieten al său, Saint-Germain era fiul prințului Rakoczy de Transilvania şi al primei sale soții, ce făcea parte din familia Takely. În timpul copilăriei a fost pus sub protecția ultimului dintre Medici (Gian Gastone). Când a crescut şi a aflat că cei doi frați ai săi, fii ai prințesei Hesse Rheinfels de Rothenburg, au primit numele de Saint

Charles şi Saint Elizabeth, a hotărât să ia numele fratelui lor sfânt, Saint Germanus. Care era adevărul? Un singur lucru este cert, că a fost protejatul ultimului vlăstar al familiei Medici.

Caesare Cantu, bibliotecar la Milano, întăreşte şi el ipoteza apartenenței la familia Rakoczy, adăugând că Saint-Germain a fost educat la Universitatea din Sienna. În valoroasa monografie, *Contele de Saint-Germain: Secretul Regilor*, Cooper-Oakley înşiruie cele mai importante nume sub care acest om uluitor s-a ascuns între anii 1710 şi 1822.

În tot acest răstimp îl vedem pe Saint-Germain ca marchiz de Montferrat, conte de Bellamare sau Aymar la Veneția, cavaler Schoening la Pisa, cavaler Weldon la Milano şi Leipzig, conte Soltikoff la Geneva şi Leghorn, graf Tzarogy la Schwalback şi Triesdorf, prinț Ragoczy la Dresda şi conte de Saint-Germain la Paris, Hague, Londra şi Saint Petersburg.

Acestei liste i se poate adăuga faptul că a existat o tendință printre scriitorii mistici să îl lege de misteriosul conte de Gabalais care a apărut la mănăstirea Villiers şi a ținut mai multe discursuri despre spiritele subpământene. Nu este imposibil nici ca el să fie acelaşi cu remarcabilul senior Gualdi, despre ale cărui fapte povesteşte H. Jennings în cartea lui *Rozacrucienii: riturile şi misteriile lor*. El este bănuit de asemenea de a fi fost acelaşi cu contele Hompesch, ultimul Mare Maestru al Cavalerilor de Malta.

Ca înfățişare, contele de Saint-Germain a fost descris ca fiind de statură medie, bine proporționat la trup şi cu trăsături regulate şi plăcute. Tenul era întrucâtva măsliniu, iar părul negru, cu toate că de multe ori era

pudrat. Se îmbrăca simplu, de obicei în negru, dar hainele erau bine croite şi de cea mai bună calitate. Ochii lui aveau o mare putere de fascinație şi cei pe care îi privea erau profund impresionați. După cum a relatat Madame de Pompadour, el susținea că posedă secretul tinereții veşnice şi, într-o anumită împrejurare, a afirmat că a cunoscut-o personal pe Cleopatra, iar altădată că „a discutat în mod intim cu regina din Sheba!".

Dacă nu ar fi fost personalitatea sa izbitoare şi puterile aparent supranaturale, contele ar fi fost considerat nebun, dar geniul lui transcendent era atât de evident încât a fost numit cu uşurință excentric.

Din *Amintirile* Mariei Antoaneta, contesa d'Adhemar, avem o excelentă descriere a contelui, pe care Frederic cel Mare îl numeşte „omul care nu moare":

În 1743 s-a răspândit zvonul că un străin, nespus de bogat, judecând după splendoarea bijuteriilor sale, tocmai a sosit la Versailles. De unde venea, nimeni nu a putut afla. Figura lui era frumos sculptată, mâinile delicate, labele picioarelor erau mici şi armonia picioarelor era sporită de ciorapi de mătase bine croiți. În partea de jos, hainele erau croite foarte strâmt, sugerând o rară perfecțiune a formei. Zâmbetul lui arăta dinți minunați, o gropiță frumoasă îi adâncea bărbia, părul lui era negru, iar privirea blândă şi pătrunzătoare. Şi, oh, ce ochi! Nu am văzut niciodată unii la fel. Ca vârstă, arăta de vreo patruzeci sau patruzeci şi cinci de ani. Era adesea văzut în apartamentele regale particulare, unde la începutul anului 1768 avea acces neîngrădit.

Contele de Saint-Germain era recunoscut ca un remarcabil erudit şi lingvist al vremii sale. Înzestrarea lui lingvistică friza supraomenescul. Vorbea germană,

engleză, italiană, portugheză, spaniolă, franceză cu un accent piemontez, greacă, latină, sanscrită, arabă şi chineză cu o asemenea fluenţă, încât în fiecare ţară în care se ducea era acceptat ca nativ. Iată ce scrie în acest sens un autor:

> Învăţat, vorbind admirabil orice limbă civilizată, un mare muzician, un excelent chimist, el juca rolul unui copil minune şi îl juca perfect.

Chiar şi cei mai neobosiţi detractori ai săi recunoşteau că poseda cunoştinţe aproape incredibile în fiecare domeniu al cunoaşterii.

Doamna de Pompadour laudă geniul lui Saint-Germain în următoarele cuvinte:

> O cunoaştere aprofundată a tuturor limbilor, antice şi moderne; o memorie prodigioasă; erudiţie, ale cărei străluciri puteau fi sesizate printre capriciile conversaţiei, care era întotdeauna de divertisment şi ocazional foarte serioasă; o capacitate inepuizabilă în a varia tonul şi subiectele discuţiei; a fi mereu proaspăt şi a introduce neaşteptatul în cele mai triviale discursuri – toate acestea făceau din el un vorbitor strălucit. Câteodată el repovestea anecdote ale curţii de Valois sau ale prinţilor mai îndepărtaţi, cu asemenea acurateţe în fiecare detaliu, încât aproape crea iluzia că fusese un martor vizual la ceea ce povestea. El a călătorit în întreaga lume, iar regele asculta atent povestirile călătoriilor lui în Asia şi Africa şi poveştilor lui despre curţile Rusiei, Turciei şi Austriei. Părea să fie mai familiarizat cu secretele fiecărei curţi decât miniştrii regelui.

Contele de Saint-Germain era ambidextru într-un asemenea grad încât putea scrie simultan acelaşi articol

cu ambele mâini. Când cele două bucăţi de hârtie erau puse după aceea una deasupra celeilalte, luminate din spate, scrisul de pe o bucată acoperea exact scrisul de pe cealaltă. El putea repeta pagini tipărite după o singură citire. Pentru a demonstra că cele două emisfere ale creierului său puteau lucra independent, a scris o scrisoare de dragoste cu mâna dreaptă şi un set de versuri mistice cu cea stângă, ambele în acelaşi timp. El cânta, de asemenea, minunat.

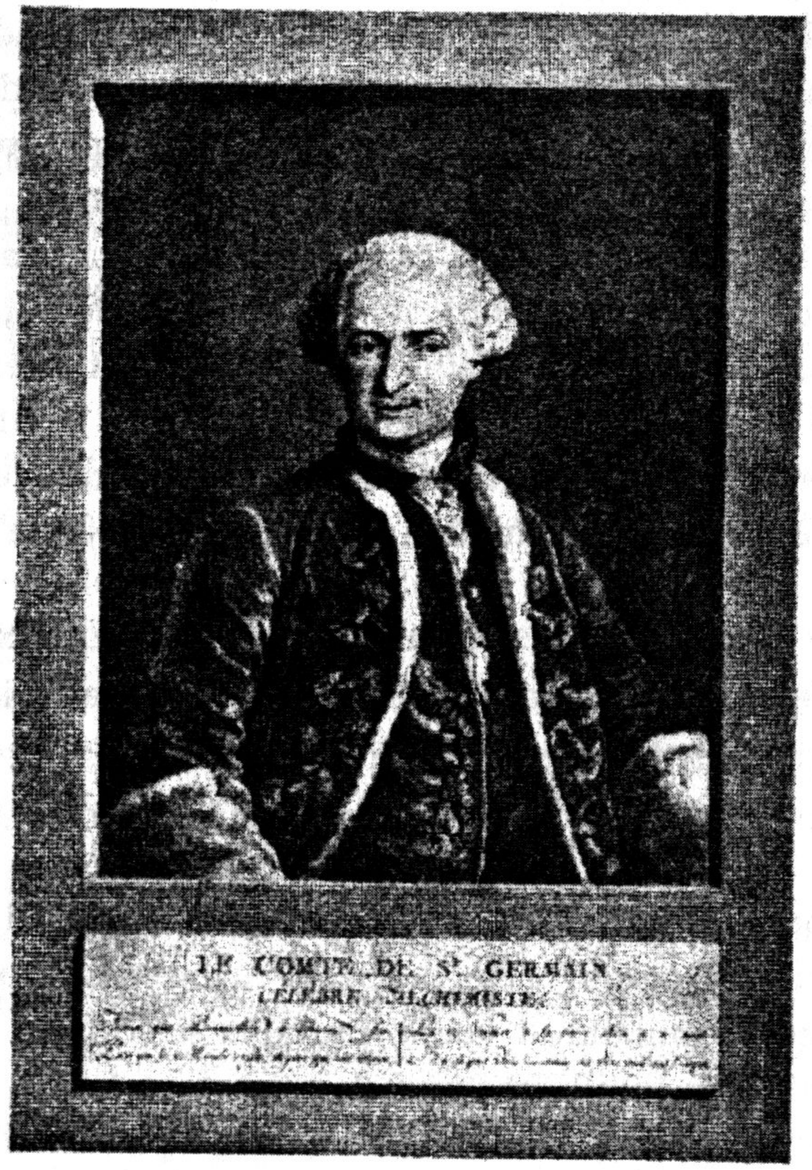

Printr-o capacitate înrudită cu telepatia, acest om remarcabil putea simţi atunci când prezenţa lui era cerută într-un oarecare oraş îndepărtat sau stat; în legătu-

ră cu această calitate a lui, s-a reținut că avea obiceiul deconcertant de a apărea în propriile apartamente sau în cele ale prietenilor săi fără să mai recurgă la convenționalitatea uşii. Devenise, în urma unor circumstanțe ciudate, patron al căilor ferate şi al navelor cu aburi. Franz Graeffer, în cartea lui intitulată *Amintiri din Viena*, povesteşte următorul incident din viața uimitorului conte:

> Saint-Germain a intrat atunci, treptat, într-o stare solemnă. Pentru câteva secunde, a devenit rigid ca o statuie; ochii lui, care erau expresivi dincolo de cuvinte, s-au făcut mați şi incolori. Dar aproape instantaneu, întreaga lui ființă a revenit la viață. A făcut o mişcare cu mâna ca în semn de plecare, apoi a spus „Plec (*ich scheide*), nu mă vizitați. Mă veți mai vedea încă o dată. Mâine seară sunt plecat; prezența mea este necesară în Constantinopol, apoi în Anglia, pentru a pregăti acolo două invenții pe care le veți avea în secolul următor – trenurile şi vapoarele".

Ca istoric, contele avea o cunoaştere uimitoare a tot ceea ce fusese înainte cu două mii de ani, iar în amintirile lui descria în detalii intime evenimente din secolele anterioare în care el jucase roluri importante.

> Vorbea despre scene de la curtea lui Francisc I ca şi când ar fi asistat la ele, descriind cu exactitate apariția regelui, imitându-i vocea, purtarea şi vorbirea – luând întru totul caracterul de martor ocular. În acest fel îşi mulțumea publicul cu poveşti plăcute despre Ludovic al XIV-lea şi îi desfăta cu descrieri vii ale locurilor şi oamenilor[1].

[1] Vezi revista *De-a lungul întregului an*.

Cei mai mulți dintre biografii lui Saint-Germain au notat obiceiurile lui speciale în privința mâncării. Era dietă, a declarat el, combinată cu un elixir miraculos, care constituia adevăratul secret al longevității; şi cu toate că era invitat la cele mai somptuoase banchete, el refuza hotărât orice mâncare în afară de cea special preparată pentru el şi potrivit rețetelor lui. Mâncarea consta în cea mai mare parte din făină de ovăz, crupe şi carne albă de pui. Se ştie ca rareori să fi gustat puțin vin şi întotdeauna lua cele mai precaute măsuri împotriva posibilității de a răci. Invitat frecvent la cină, el consacra timpul în care ar fi trebuit să mănânce ca să-i desfete pe ceilalți oaspeți cu poveşti de magie şi vrăjitorie, aventuri incredibile în locuri îndepărtate şi episoade intime din viețile celor mari.

Într-una dintre poveştile lui despre vampiri, Saint-Germain a menționat într-un mod voalat că deținea bagheta sau toiagul cu care Moise a făcut să țâşnească apă din stâncă, adăugând că îi fusese arătat la Babilon în timpul domniei lui Cyrus cel Mare. Chiar şi autorii memoriilor admit că nu dau crezare deplină tuturor afirmațiilor contelui; de regulă, ne asigură ei, cele mai multe dintre povestiri ar trebui să fie dezbrăcate de orice veşmânt.

Pe de altă parte, informația lui era atât de precisă, iar învățătura sa atât de transcendentă în orice privință, încât cuvintele lui aveau greutatea convingerii. Povestind odată o anecdotă despre propriile lui experiențe dintr-o perioadă de timp mai îndepărtată şi nereuşind să-şi amintească clar ceea ce el considera un amănunt relevant, s-a întors către valetul lui şi a spus: „Nu cumva greşesc, Roger?" Bunul om a răspuns pe dată: „Domnul conte uită că sunt alături de domnia sa doar de cinci

sute de ani. Nu puteam, aşadar, să fiu prezent cu această ocazie. Trebuie să fi fost predecesorul meu".

Cele mai mici fapte ale unui om atât de neobişnuit cum era Saint-Germain trebuie, bineînțeles, să fie notate cu meticulozitate. Câteva infirmații interesante şi amuzante sunt disponibile referitor la clădirea pe care o avea la Paris. Avea doi valeți de cameră. Primul, Roger, deja menționat, iar al doilea un parizian angajat pentru a-l ajuta să cunoască oraşul şi alte informații locale folositoare.

> Pe lângă aceştia, servitorii lui constau din patru lachei în livrele colorate şi cu şnururi de aur. Închiria o trăsură de cinci sute de franci pe lună. Cum adesea îşi schimba vestoanele şi jiletcile, avea o colecție bogată şi costisitoare din acestea, cu nimic întrecută de bogăția butonilor, agrafelor, ceasurilor, inelelor, lanțurilor, diamantelor şi a altor pietre prețioase. Din acestea el avea foarte multe şi le schimba în fiecare săptămână.

Întâlnindu-l pe Saint-Germain într-o zi la cină, baronul Gleichen s-a aventurat să focalizeze discuția asupra Italiei şi a avut şansa să îl mulțumească pe Saint-Germain, care, întorcându-se spre el a remarcat: „Am o mare simpatie pentru dumneavoastră şi de aceea vă voi arăta o duzină de tablouri, pictate într-o manieră pe care nu ați văzut-o în Italia".

Gleichen va mărturisi mai târziu impresia pe care a încercat-o:

> De fapt, el aproape că s-a ținut de cuvânt, pentru că tablourile pe care mi le-a arătat erau toate marcate ori de singularitate, ori de perfecțiune, ceea ce le făcea mai interesante decât multe opere de primă mână. Deasupra tuturor se afla o *Sagrada Familia* de Murillo,

> egală în frumusețe celei a lui Rafael de la Versailles. Însă el mi-a arătat şi alte minunății – o mare cantitate de bijuterii şi de diamante colorate de o mărime extraordinară şi perfecte. M-am gândit că erau comorile Lămpii Fermecate. Printre alte pietre, se aflau un opal de o mărime nemaivăzută şi un safir alb tot atât de mare ca un ou, care, prin strălucirea lui, întrecea toate celelalte pietre. Mă laud că sunt un cunoscător în materie de pietre prețioase, însă pot afirma că era imposibil să văd vreun motiv de a mă îndoi de autenticitatea acestor bijuterii, cu atât mai mult cu cât nu erau montate.

Asemeni unui avizat critic de artă, Saint-Germain putea detecta cele mai inteligente falsuri. El însuşi pictase mult, obținând o incredibilă strălucire a culorii. A avut atâta succes, încât Vanloo, artistul francez, l-a implorat să-i divulge secretul pigmenților lui, însă el a refuzat. I se atribuie rezultate uimitoare în pictarea bijuteriilor prin realizarea unui amestec de pudră de perlă cu vopselele lui. Ce s-a întâmplat cu neprețuita sa colecție de picturi şi bijuterii după moartea sau dispariția lui, nu se ştie. Este posibil ca această îndemânare chimică a contelui să fi decurs din cunoaşterea manufacturii vopselei strălucitoare aşa cum este astăzi folosită pe cadranele ceasului.

Cunoştințele lui de chimist erau atât de profunde, încât el putea îndepărta impuritățile din diamante şi smaralde, lucru pe care chiar l-a făcut la cererea lui Ludovic al XV-lea, în 1757. Pietre de mică valoare erau astfel transformate în pietre prețioase de primă calitate după ce rămâneau pentru puțin timp în posesia lui. El făcea frecvent acest din urmă experiment, dacă ne putem baza pe afirmațiile prietenilor lui. Există de aseme-

nea o poveste foarte populară, care arată că el punea pietre prețioase pe biletele ce indicau locurile la banchetele pe care le dădea. La curtea de la Versailles, contele de Saint-Germain a fost pus față în față cu mai vârstnica contesă de Gergy.

Văzându-l, vârstnica doamnă s-a tras înapoi plină de uimire, şi între cei doi avut loc următoarea discuție: „Acum cincizeci de ani", a spus contesa, „am fost ambasadoare la Veneția şi îmi amintesc că v-am văzut uitându-vă exact cum vă uitați acum, doar ceva mai în vârstă poate, căci ați întinerit de atunci". Plecându-se, contele a răspuns cu demnitate: „M-am considerat mereu fericit pentru că pot să mă fac agreabil doamnelor".

Doamna de Gergy a continuat: „Pe atunci vă numeați marchizul Balletti".

Contele s-a plecat din nou şi a răspuns: „Memoria contesei Gergy este tot atât de bună cum era acum cincizeci de ani".

Contesa a zâmbit. „Aceasta o datorez unui elixir pe care mi l-ați dat la prima noastră întâlnire. Sunteți cu adevărat un om extraordinar".

Saint-Germain a luat o expresie gravă. „Acest marchiz Balletti avea reputație rea?" a întrebat el.

„Dimpotrivă", a răspuns contesa, „era foarte bine privit".

Contele şi-a scuturat umerii cu expresivitate, spunând: „Bine, cum nimeni nu se plânge de el, îl adopt de bună voie ca bunicul meu".

Contesa d'Adhemar a fost prezentă de-a lungul întregii conversații şi stă martor pentru acuratețe în fiecare detaliu. Doamna du Hausset, una dintre doamnele de companie ale marchizei de Pompadour, scrie la o oarecare distanță despre uluitorul om care era adesea

chemat la stăpâna ei. Ea îşi aminteşte o conversație care a avut loc acolo între Pompadour şi Saint-Germain:

„Este adevărat, Doamnă, că am cunoscut-o pe contesa de Gergy cu mult timp în urmă", a afirmat contele liniştit.

„Dar, potrivit acestui fapt", a răspuns marchiza, „trebuie să aveți acum mai mult de cinci sute de ani". „Nu este imposibil", a replicat contele enigmatic, cu un zâmbet uşor, „însă admit că este mai imposibil ca această doamnă, pentru care am un respect infinit, să spună absurdități". Răspunsuri ca acesta l-au făcut pe Gustave Bord să scrie despre Saint-Germain că:

> el permite ca un anume mister să plutească deasupra lui, un mister ce trezeşte curiozitate şi simpatie. Fiind un virtuoz în arta deconcertării el nu spune nimic care să fie neadevărat. El are darul rar de a rămâne tăcut şi de a profita din plin de această înzestrare[1].

Dar să ne întoarcem la povestea doamnei du Hausset. „I-ați dat doamnei de Gergy", a insistat marchiza de Pompadour, „un elixir surprinzător prin efectele sale; ea pretinde că vreme îndelungată nu a arătat mai mult de douăzeci şi patru de ani. De ce nu îi dați ceva asemănător şi regelui?"

Saint-Germain a lăsat ca o expresie ce simula groaza să i se răspândească pe față, „Ah! Doamnă, ar trebui să fiu cu adevărat nebun să-mi propun să dau regelui un drog necunoscut!"

Contele era în relații foarte prietenești cu Ludovic al XV-lea cu care avea lungi discuții pe tema pietrelor prețioase, manufactura şi purificarea lor. Ludovic era

---

[1] Vezi în acest sens *Francmasoneria în Franța* etc..

amuzat şi din ce în ce mai încântat. Niciodată înainte un om nu încălcase atât de puternic tabu-urile sacre de la Versailles.

Întreaga curte era răvăşită, iar miracolele erau la ordinea zilei. Curteni cu averi epuizate vedeau multiplicarea magică a aurului lor şi doamne cu vârstă nedefinită aveau vise de tinereţe şi favoruri recăpătate cu ajutorul elixirelor născocite de omul misterului. Este uşor să înţelegi cum un caracter atât de fascinant putea alunga plictiseala unui rege care îşi petrecuse viaţa sacrificându-se modelor regale şi fusese privat prin poziţia lui de plăcerea muncii cinstite. Atunci, iarăşi, conducătorii devin victime ale capriciilor momentului şi Ludovic însuşi era scufundat în alchimie şi alte arte oculte. Este adevărat, regele era doar un diletant a cărui voinţă nu era îndeajuns de puternică încât să îl lege de un scop final, dar Saint-Germain a apelat la câteva calităţi naturale ale regelui.

Fondul de cunoaştere al contelui, priceperea cu care punea faptele în conexiune spre amuzamentul şi edificarea audienţei, misterul care înconjura apariţiile şi dispariţiile sale, priceperea lui desăvârşită ca maestru în arte şi ştiinţe, ca să nu mai vorbim despre bijuteriile şi bogăţia lui, l-au făcut îndrăgit de rege. Dacă Ludovic ar fi profitat de pe urma înţelepciunii şi a avertismentelor profetice ale misteriosului conte, domnia terorii ar fi putut fi prevenită. Saint-Germain a fost întotdeauna protectorul, niciodată protejatul. Ludovic găsise diplomatul care nu era viclean.

Marchiza de Pompadour scrie:

> El a îmbogăţit cabinetul regelui cu picturile lui de Velasquez şi Murillo şi a arătat marchizei cele mai preţioase şi neasemuite nestemate. Căci acest om unic

> trecea drept fabulos de bogat şi împărţea diamante şi bijuterii cu o dărnicie uimitoare.

Nu într-o măsură mai mică o dovadă admirabilă a geniului contelui era puterea de pătrundere a situaţiei politice a Europei şi priceperea desăvârşită cu care el para loviturile adversarilor lui diplomatici. Tot timpul purta scrisori de recomandare ce îi facilitau intrarea în cele mai exclusiviste cercuri ale nobilimii europene. În timpul domniei lui Petru cel Mare, contele de Saint-Germain a fost în Rusia, iar între anii 1737 şi 1742 la curtea Şahului din Persia ca oaspete de onoare. Pe tema călătoriilor lui, Una Birch scrie:

> Călătoriile contelui de Saint-Germain s-au întins pe o lungă perioadă de ani şi au acoperit o mare arie de ţări. Din Persia până în Franţa şi de la Calcutta la Roma, era cunoscut şi respectat.
> Horace Walpole vorbea cu el la Londra în 1745; Clive l-a cunoscut în India în 1756; doamna d'Adhemar afirmă că l-a întâlnit la Paris în 1789, la cinci ani după presupusa lui moarte, în timp ce alţi oameni pretind că au avut conversaţii cu el la începutul secolului al XIX-lea. Se afla în relaţii familiare şi intime cu capetele încoronate ale Europei şi era prietenul de onoare al multor oameni distinşi de toate naţionalităţile.
> El este menţionat chiar şi în memoriile şi scrisorile zilei şi întotdeauna ca un om al misterului. Frederic cel Mare, Voltaire, doamna de Pompadour, Rousseau, Chatham şi Walpole, toţi cei care îl cunoşteau personal, se întreceau în curiozitate cu privire la originea lui. De-a lungul multor decenii în care a fost înaintea lumii, în orice caz, nimeni nu a reuşit să descopere de ce a apărut ca agent iacobit la Londra, conspirator la

Petersburg, ca alchimist şi cunoscător în materie de artă la Paris sau ca general rus la Napoli. Iar şi iar curteanul care ascunde acțiunile sale este dat la o parte şi putem să-l vedem cântând la vioară în camera de muzică de la Versailles, stând la taclale cu Horace Walpole la Londra, citind în biblioteca lui Frederic cel Mare la Berlin ori conducând întruniri iluministe în peşteri pe Rin[1].

Şi în domeniul muzicii, Saint-Germain era un maestru. În timp ce la Versailles susținea frecvent concerte de vioară, în cel puțin o ocazie din timpul aventuroasei sale vieți, el a condus o orchestră simfonică fără partitură. La Paris, Saint-Germain era diplomat şi alchimist, la Londra era muzician.

El a lăsat o înregistrare muzicală în urma lui pentru a aminti poporului englez de călătoria lui în această țară. Multe dintre compozițiile lui au fost publicate de Walsh, în Catherine Street, Strand, unde a apărut şi primul lui cântec englezesc, *Oh, wouldst thou, know what sacred charms*. Oh, dacă ai şti ce de minunății s-au întâmplat în timpul primei sale vizite efectuate la Londra.
Părăsind acest oraş, el a încredințat anumite partituri lui Walsh, cum ar fi *Iov, when he saw* precum şi arii extrase din mica lui operă *L'Inconstanza Deluza*, ambele compoziții fiind publicate în timpul absenței lui din Anglia. Când s-a întors, în 1760, Saint-Germain a dat lumii multe alte cântece noi, urmate în 1780 de un set de solo-uri pentru vioară. Era un artist muncitor şi capabil şi atrăgea o mare parte din atenția publicului asupra sa atât în calitate de compozitor, cât şi de executant.

[1] Vezi *Secolul al XIX-lea*, ianuarie, 1908.

Un vechi ziar englezesc, *Cronica londoneză*, din iunie, 1760, cuprinde următoarea anecdotă:

„Cât priveşte muzica, [contele de Saint-Germain] nu numai că interpreta, dar şi compunea; şi le făcea pe amândouă la un nivel înalt. Ba mai mult, adevăratele lui idei erau puse în acord cu arta; şi în acele lucruri care nu aveau legătură cu muzica găsea mijloace să se exprime pe sine în termeni figurativi deduşi din această ştiință. Nu putea exista un mod mai artistic de a-şi manifesta atenția față de acest subiect. Îmi amintesc un incident care a produs o impresie puternică asupra memoriei mele. Am avut onoarea să mă aflu la o serată a doamnei X, care adăuga multor altor calități un gust pentru muzică atât de delicat încât era făcută judecător în disputa dintre maeştri. Acest străin se afla şi el la petrecere; şi spre seară a venit în felul lui liber şi politicos, dar mai grăbit decât în mod obişnuit şi cu degetele astupându-şi urechile. Pot concepe cu uşurință că la cei mai mulți oameni, aceasta ar fi fost o atitudine total lipsită de grație şi politețe şi mă tem că s-ar fi constituit într-o intrare lipsită de demnitate; dar el avea un stil care făcea totul agreabil.
Chiar atunci se descărca o căruță de pietre în dreptul porții, pentru a se repara pavajul; contele s-a lăsat să cadă pe un scaun şi, când doamna l-a întrebat care este problema, el a arătat locul şi a spus: „Sunt împietrit de o întreagă căruță de dezacorduri".

În memoriile sale, aventurierul italian Jacques de Casanova de Seignalt face numeroase referiri la cunoştința lui cu Saint-Germain. Casanova abia admite că Saint-Germain era un specialist al artelor magice, un lingvist priceput, muzician şi chimist care a câştigat fa-

vorurile doamnelor curții franceze nu numai datorită aerului de mister care îl înconjura, ci şi pentru priceperea neîntrecută în prepararea pigmenților şi a cosmeticelor prin care le asigura cel puțin o umbră de tinerețe repede trecătoare. Casanova descrie o întâlnire cu Saint-Germain care a avut loc „în Belgia în cele mai neobişnuite împrejurări". Sosind la Tournay, Casanova a fost surprins să vadă nişte grăjdari plimbând cai iuți în sus şi în jos. A întrebat cui îi aparțin frumoasele animale şi i s-a spus: „Contelui de Saint-Germain, adeptul, care este aici de o lună şi nu iese niciodată. Toată lumea care trece prin acest loc vrea să îl vadă, dar el nu se arată nimănui".

Acest fapt a fost de ajuns pentru a stârni curiozitatea lui Casanova, care i-a scris, cerându-i o întâlnire. El a primit următorul răspuns: „Complexitatea preocupării mele mă obligă să exclud pe oricine, însă în cazul dumneavoastră voi face o excepție. Veniți oricând doriți şi veți fi condus înăuntru. Nu trebuie să menționați numele meu sau pe al dumneavoastră. Nu vă cer să vă ospătați la mine, pentru că mâncarea mea nu este potrivită pentru alții, pentru dumneavoastră mai puțin decât pentru toți ceilalți, dacă apetitul dumneavoastră este cel obişnuit". La ora nouă Casanova a sunat şi a descoperit că Saint-Germain purta barbă. În discuția cu Casanova, contele a explicat prezența lui în Belgia, arătând că ambasadorul austriac la Bruxelles, contele Cobenzl, intenționează să construiască o fabrică de pălării, urmând ca el însuşi să se ocupe de detalii. Spunându-i lui Saint-Germain că suferea de o boală acută, acesta l-a invitat să rămână pentru tratament, zicând că îi va prepara cincisprezece pilule, care în trei zile îl vor aduce pe italian într-o stare perfectă de sănătate.

În memoriile sale, Casanova notează:

> Apoi, mi-a arătat *magistrum*-ul său, pe care îl numea *athoeter*. Era un lichid alb ținut într-un flacon bine astupat. Mi-a spus că acest lichid era spiritul universal al Naturii şi că dacă ceara capacului era înțepată chiar şi uşor, întreg conținutul ar dispărea. L-am rugat să facă experimentul. El mi-a dat după aceea flaconul şi acul, iar eu am împuns ceara, şi dintr-o dată flaconul a rămas gol.

Casanova, fiind el însuşi cam pungaş, se îndoia de toți ceilalți oameni. Astfel că a refuzat să-l lase pe Saint-Germain să îi trateze boala. Nu putea nega oricum faptul că Saint-Germain era un chimist de o extraordinară pricepere, ale cărui realizări erau cel puțin uimitoare, dacă nu practice. Adeptul a refuzat să descopere scopul căruia îi erau destinate aceste experimente chimice, susținând că astfel de informație nu putea fi comunicată. Casanova povesteşte mai departe o întâmplare în care Saint-Germain a schimbat douăsprezece soli de argint într-o monedă de aur pur. Fiind Toma necredinciosul, Casanova a declarat că şi-a dat seama că Saint-Germain substituise o monedă cu alta. I-a mărturisit aceasta şi contelui, care a replicat: „Cei ce păstrează îndoieli cu privire la munca mea nu sunt demni să vorbească cu mine" şi l-a condus pe italian afară. Aceasta a fost ultima dată când Casanova l-a văzut pe Saint-Germain.

Există o altă dovadă că celebrul conte poseda pudra alchimică prin care este posibil ca metalele obişnuite să se transforme în aur. El chiar şi-a exersat această îndemânare în cel puțin două ocazii, după cum este atestat de scrierile contemporanilor. Marchizul de Valbelle, vizitându-l pe Saint-Germain în laboratorul său,

l-a găsit pe adept ocupat cu munca la cuptoare. Acesta i-a cerut marchizului o monedă de şase franci şi, acoperind-o cu o substanță albă, a expus-o la căldura unei mici flăcări sau a cuptorului. Marchizul de Valbelle a văzut cum moneda îşi schimbă culoarea până a ajuns de un roşu strălucitor. Câteva minute mai târziu, când s-a răcit puțin, adeptul a luat-o din vasul de răcire şi a dat-o înapoi marchizului. Moneda nu mai era de argint, ci din aurul cel mai pur. Transformarea fusese completă. Contesa d'Adhemar s-a aflat în posesia acestei monede până în 1786 când a fost furată de secretarul ei.

Un autor ne spune că:

> Saint-Germain punea întotdeauna cunoştințele sale într-ale chimiei oculte pe seama călătoriei întreprinsă de el în Asia. În 1755, s-a dus în Orient pentru a doua oară şi, scriind contelui von Lamberg, a spus: „Cunoaşterea mea în privința topirii pietrelor prețioase mă obligă să fac o a doua călătorie în India".

Există prea multe cazuri autentice de transformări ale metalelor pentru a-l condamna pe Saint-Germain ca şarlatan pentru o astfel de practică. Medalia Leopold-Hoffman, aflată încă în posesia acestei familii, este exemplul cel mai demn de reținut al transformării metalelor dintre toate cele amintite. Două treimi din această medalie a fost transformată în aur de călugărul Wenzel Seiler, pierzând conținutul de argint care fusese starea ei originară. În acest caz frauda era imposibilă fiindcă exista numai un exemplar al medaliei. Uşurința cu care condamnăm ca fraudulos şi nereal orice depăşeşte capacitatea noastră de înțelegere a adus calomnie nejustificată asupra numelor şi memoriilor multor oameni iluştri. Credința populară că Saint-Germain era

doar un aventurier nu este sprijinită nici măcar de o probă. Nu a fost niciodată prins apelând la subterfugii, şi nu a trădat niciodată, nici măcar în gradul cel mai mic, încrederea ce i s-a acordat. Marea lui bogăție – căci era mereu înzestrat cu bunurile acestei lumi – nu era luată de la cei cu care venea în contact. Orice efort de a stabili sursa şi mărimea averii sale a eşuat. Nu s-a folosit de nici o bancă, nici de vreun bancher, deşi se bucura de un credit nelimitat, care nu a fost pus sub semnul întrebării de alții şi nici el nu a abuzat de aceasta.

Referindu-se la atacurile asupra caracterului său, un autor scria:

> Oare se bucură şarlatanii de încrederea şi admirația celor mai inteligenți oameni de stat şi nobili ai Europei, timp de mulți ani, şi nici măcar la morțile lor nu arată prin nimic că nu o meritau? Unii enciclopedişti[1] spun: „Se presupune că [Saint-Germain] ar fi lucrat în cea mai mare parte a vieții lui ca spion la curțile unde şi-a stabilit reşedința". Însă pe ce probe se bazează această presupunere? A găsit cineva vreuna între hârtiile de stat din arhivele secrete ale acestor curți? Nu s-a descoperit nici un cuvânt, nici o urmă pe care să se construiască această calomnie. Este pur şi simplu o minciună malițioasă. Modul în care este tratat acest mare om, acest discipol al hierofanților indieni şi egipteni, acest specialist în înțelepciunea secretă a Orientului de către scriitorii vestici este un stigmat asupra naturii umane.

Nu se cunoaşte nimic privitor la sursa cunoaşterii oculte a contelui de Saint-Germain. Însă el nu numai că lăsa să se înțeleagă faptul că poseda o mare cantitate de înțelepciune, dar şi dădea multe exemple în

[1] Vezi *New American Encyclopedia*, xiv. 266.

sprijinul celor susținute. Când a fost întrebat o dată despre el însuşi, a răspuns că tatăl său era Doctrina Secretă şi mama lui, Misteriile. Saint-Germain a cunoscut îndeaproape principiile ezoterismului oriental. El a practicat sistemul estic de meditație şi concentrare, în mai multe ocazii fiind văzut stând cu picioarele încrucişate şi mâinile împreunate în poziția unui Buddha hindus. Avea un refugiu în inima Himalayei, unde se retrăgea periodic din lume. Într-o anumită împrejurare, el a spus că va rămâne în India timp de optzeci şi cinci de ani şi apoi se va întoarce pe scena treburilor lui europene.

De mai multe ori el a recunoscut că se supune ordinelor unei puteri mai înalte şi mai mari decât el însuşi. Ceea ce nu a spus este că această putere superioară era Şcoala Misterului care l-a trimis în lume pentru a îndeplini o anume misiune. Contele de Saint-Germain şi Sir Francis Bacon sunt cei doi mari emisari trimişi în lume de Frăția Secretă în ultimii două mii de ani[1].

Principiile diseminate prin contele de Saint-Germain erau neîndoielnic rozacruciene la origine şi pătrunse de doctrinele gnosticilor. Contele a fost spiritul în mişcare al rozacrucianismului în decursul secolului al XVIII-lea - posibil conducătorul acestui ordin - şi suspectat de a fi fost marea putere din spatele Revoluției Franceze. Există de asemenea motive să credem că renumitul roman al lordului Bulwer-Lytton, *Zanoni*, vorbeşte de fapt despre viața şi faptele lui Saint-Germain.

El este privit în general ca o figură importantă din perioada timpurie a Francmasoneriei. În orice caz, de-a

[1] H. P. Blavatsky, *Teozofistul*, martie, 1881.

lungul vremii au fost făcute eforturi însemnate şi repetate de a-i discredita orice afiliație masonică. *Maags of London* oferă spre vânzare o carte de buzunar cu conținut masonic în care apar semnăturile contelui de Saint-Germain şi marchizului de Laffayette. Totuşi este stabilit dincolo de orice îndoială că Saint-Germain a fost atât mason, cât şi templier; de fapt, memoriile lui Cagliostro cuprind o afirmație directă a propriei lui inițieri în ordinul Cavalerilor Templieri prin intermediul lui Saint-Germain. Multe dintre personajele ilustre cu care se asocia contele erau înalți masoni şi s-au păstrat suficiente memorandumuri cu privire la discuțiile pe care le-au purtat pentru a demonstra că era un maestru al cunoaşterii francmasonice.

Doamna d'Adhemar, care a păstrat atât de multe anecdote din viața „omului minune", a copiat dintr-o scrisoare a lui Saint-Germain următoarele versuri profetice în legătură cu căderea Imperiului francez:

Se apropie cu paşi repezi vremea
când imprudenta Franță,
Cuprinsă de ghinion,
Se va acoperi de crimă
Şi ne va veni în minte un iad
aşa cum Dante l-a descris.
Căzând vom vedea sceptrul,
Cădelnița, ierarhia
Turnuri şi blazoane, chiar şi
Steagul cel alb.
Râuri învolburate de sânge
vor curge în fiecare oraş;
Aud numai hohote de plâns
şi văd exiluri.
Din toate părțile civilii se ceartă

între ei; zbierete puternice
şi ţipete îngrozitoare, din toate părţile.
Virtutea o ia la sănătoasă
Iar din voturile Adunării se ivesc
voturile morţii.
Dumnezeule mare, cine se poate împotrivi
judecătorilor criminali?
Şi în ce cumplit august
văd săbiile fulgerând!

Maria Antoaneta a fost foarte tulburată de natura teribilă a profeţiilor şi a întrebat-o pe doamna d'Adhemar ce părere are despre semnificaţia lor. Doamna a răspuns: „Sunt îngrozitoare, dar cu siguranţă nu pot să o afecteze pe maiestatea voastră".

Doamna d'Adhemar povesteşte de asemenea o întâmplare dramatică. Saint-Germain s-a oferit să se întâlnească cu marchiza la biserică pe la ora slujbei de la ora opt. Doamna a venit la locul de întâlnire în lectica ei şi a reţinut următoarea conversaţie care s-a purtat între ea şi misteriosul adept:

Saint-Germain: Eu sunt Cassandra, profetul răului... Doamnă, cine seamănă vânt culege furtună... Nu pot să fac nimic; mâinile îmi sunt legate de ceva mai puternic decât mine.

Doamna: O veţi vedea pe regină?

Saint-Germain: Nu; ea este condamnată.

Doamna: Condamnată la ce?

Saint-Germain: La moarte.

Doamna: Şi dumneavoastră – dumneavoastră la fel?

Saint-Germain: Da, ca şi Cazotte. Întoarceţi-vă la palat; spuneţi-i reginei să fie cu băgare de seamă, căci această zi va fi fatală pentru ea...

Doamna: Dar marchizul de Lafayette...?

Saint-Germain: Un balon umflat cu aer. Chiar acum, ei hotărăsc ce să facă cu el, dacă va fi instrument sau victimă; până la prânz, totul va fi hotărât... Ceasul liniştii a trecut, iar hotărârile Providenţei trebuie duse la îndeplinire.

Doamna: Ce vor ei?

Saint-Germain: Căderea totală a Bourbonilor. Îi vor alunga de pe toate tronurile pe care stau în prezent; în mai puţin de un secol, toţi cei din neamul lor vor coborî la statutul de simpli indivizi particulari. Franţa ca regat, republică, imperiu şi guvernământ mixt va fi tulburată, agitată, sfâşiată. Din mâinile clasei tiranilor va trece la cei care sunt ambiţioşi şi lipsiţi de merit.

Contele de Saint-Germain a dispărut de pe scena misticii franceze la fel de brusc şi de inexplicabil cum a apărut. Nu se mai cunoaşte nimic cu certitudine după această dispariţie. Transcendentaliştii susţin că el s-ar fi retras în ordinul secret care l-a trimis în lume cu un scop particular şi special. Îndeplinindu-şi această misiune, a dispărut fără urmă. În *Memoriile vremii mele* de Charles, Landgraf de Hessa-Cassel, găsim câteva amănunte referitoare la ultimii ani dinaintea morţii sau dispariţiei acestui mare adept. Charles era profund interesat de misteriile oculte şi masonice, iar o societate secretă, al cărei iniţiator era, ţinea întruniri periodice unde se dezbăteau aceste subiecte. Scopurile acestei organizaţii erau similare, dacă nu identice cu Ritul egiptean al lui Cagliostro. De fapt, din studierea fragmentelor lăsate de Landgraf, pretenţia lui Cagliostro că era iniţiat în Masoneria egipteană este demonstrată dincolo de orice îndoială. „Omul Minune" este prezent la câteva dintre

aceste întâlniri secrete şi dintre toţi cei pe care i-a întâlnit şi i-a cunoscut de-a lungul vieţii, a avut încredere în prinţul Charles mai mult decât în oricare alt om.

Ultimii ani ai vieţii cunoscute a lui Saint-Germain au fost aşadar împărţiţi între munca de cercetare experimentală în alchimie împreună cu Charles de Hessa şi Şcoala Misterului de la Louisenlund, comitatul Schleswig, unde se discutau probleme filosofice şi politice. Potrivit tradiţiei populare, pe baza celor spuse de prinţul Charles, Saint-Germain a murit în cele din urmă în 1784. Circumstanţele stranii legate de trecerea lui în neființă ne fac să bănuim că a fost o înmormântare simulată asemănătoare cu cea făcută adeptului englez, lordul Bacon. S-a scris că „O mare incertitudine şi nesiguranţă înconjoară ultimele sale zile, deoarece nu se poate avea încredere în anunţarea morţii unui iluminat de către altul, căci, după cum este bine cunoscut, toate mijloacele de a-i asigura sfârşitul erau justificabile potrivit codului lor şi probabil că a fost în interesul societăţii ca Saint-Germain să fie considerat mort".

În acest sens, H. P. Blavatsky observă:

> Nu este absurd să presupunem că dacă el a murit cu adevărat la timpul şi locul menţionate, ar fi fost îngropat fără pompă şi ceremonie, şi fără supervizarea oficială şi înregistrarea poliţiei care însoţesc funeraliile oamenilor de rangul şi notorietatea lui? Unde sunt aceste date? El a ieşit din atenţia publicului cu mai mult de un secol în urmă, cu toate că nici un volum de memorii nu cuprinde aceste date. Un om care a trăit atât de mult în strălucirea atenţiei publice nu poate să dispară, dacă a murit cu adevărat atunci şi acolo, fără să lase nici o urmă în spatele lui. Mai mult, la această probă negativă se adaugă cea pozitivă, potrivit căreia el a trăit mai mulţi ani după 1784. Se spune despre el că ar fi avut cea mai importantă întrevedere particulară cu împărăteasa Rusiei în 1785 sau în 1786 şi că ar fi apărut prinţesei de Lambelle atunci când stătea înaintea tribunalului, câteva minute înainte ca ea să fie doborâtă şi un călău să îi taie capul; şi lui Jeanne Dubarry, amanta lui Ludovic al XV-lea, atunci când aceasta aştepta pe eşafod, la Paris, lovitura ghilotinei, în Zilele Terorii din 1793.

La acestea ar mai trebui să adăugăm că vicontele de Chalons, la întoarcerea lui de la o ambasadă la Veneţia în 1788, a afirmat că a stat de vorbă cu contele de Saint-Germain în piaţa San Marco, în seara dinaintea plecării sale. Contesa d'Adhemar l-a văzut de asemenea şi a vorbit cu el după presupusa lui moarte, iar *Encyclopedia Britannica* scrie despre el că a participat la o conferinţă masonică la câţiva ani după ce s-a raportat moartea lui. În încheierea unui articol despre identitatea misteriosului conte, Andrew Lang scrie:

> A murit într-adevăr Saint-Germain în palatul prinţului Charles de Hessa în jurul anilor 1780-85? Pe de altă parte, a scăpat el din închisoarea franceză în care Grosley crede că l-a văzut în timpul Revoluţiei? A făcut cunoştinţă cu lordul Lytton pe la 1860? Este el misteriosul sfătuitor moscovit al lui Dalai Lama? Cine ştie? În orice caz, el este un miraj al scriitorilor de memorii ai secolului al XVIII-lea[1].

Adevăratul scop pentru care a muncit Saint-Germain trebuie să rămână ascuns până în zorii unei noi ere. Homer se referă la Lanţul de Aur prin care zeii au

[1] Vezi *Mistere istorice*.

conspirat să lege pământul de vârful Olimpului. În fiecare epocă apar câțiva oameni ale căror cuvinte şi fapte demonstrează clar că ei se află la un nivel diferit de restul societății. Umanitatea este condusă în perioadele critice ale dezvoltării civilizației de forțe misterioase, aşa cum sunt personificate în excentricul conte de Saint-Germain. Până nu recunoaştem realitatea forțelor tainice în opera de fiecare zi, nu putem înțelege nici sensul omului, nici al lucrării sale. Pentru cei înțelepți, Saint-Germain nu este o minune – pentru cei care sunt limitați de credința în inevitabilitatea lucrurilor obişnuite, el este într-adevăr un magician care sfidează legile naturii şi tulbură suficiența pseudo-învățaților.

II.

Cele mai rare manuscrise oculte

La Très Sainte Trinosophie este un manuscris unic; nu numai că este singura scriere cunoscută a contelui de Saint-Germain, dar este unul dintre cele mai extraordinare documente despre ştiințele hermetice alcătuite vreodată. Cu toate că bibliotecile rozacrucienilor europeni şi ale kabbaliştilor conțin multe comori rare ale ştiinței filosofice antice, este cu totul şi cu totul îndoielnic că vreuna dintre acestea include un tratat de o valoare sau semnificație mai mare. Se ştie că Saint-Germain avea o bibliotecă magnifică şi că pe baza unor manuscrise despre ştiințele secrete a alcătuit o culegere spre folosul discipolilor săi. La momentul morții lui... sau dispariției lui... aceste cărți şi hârtii s-au rătăcit probabil în arhivele societății lui şi nici o informație demnă de încredere nu este acum valabilă cu privire la locurile în care se află.

Se ştie că misteriosul conte a deținut la un moment dat o copie a manuscrisului Kabbalei aflat la Vatican, o operă de o extraordinară profunzime, care înfățişează doctrinele luciferienilor, lucianiştilor şi ale gnosticilor. Volumul al doilea al *Doctrinei Secrete* de H.P. Blavatsky (pp. 582-83 ale ediției originale) conține două citate dintr-un manuscris „presupus a fi al contelui de Saint-Germain". Părțile paragrafelor atribuite adeptului un-

gur nu sunt clar indicate, dar cum întregul text se ocupă de semnificația numerelor, este rezonabil să tragem concluzia că aceste comentarii ale lui sunt interpretări mistice ale numerelor 4 şi 5. Ambele paragrafe sunt în esența lor asemănătoare cu *Puissance des nombres d'après Pythagore* de Jean Marie Ragon. Un alt autor menționează un „manuscris cifrat" de Saint-Germain, care a rămas la prietenul de nădejde, protectorul şi binevoitorul prinț Charles de Hessa-Cassel[1].

Referiri comparativ neimportante la Saint-Germain şi la speculațiile lui privind originea sa şi scopul activităților sale europene, există din abundență; însă cercetarea operelor scriitorilor memorialişti din secolul al XVIII-lea pentru a descoperi informații despre doctrinele masonice şi metafizice pe care Saint-Germain le-a difuzat s-au dovedit neroditoare. Din acest motiv considerăm că publicarea lucrării *La Très Sainte Trinosophie* oferă în primul rând oportunitatea de a avea la îndemână o operă care înfățişează – evident, în mod învăluit şi simbolic – doctrinele esoterice ale lui Saint-Germain şi ale colaboratorilor lui.

La Très Sainte Trinosophie este manuscrisul ce poartă nr. 2400 în Biblioteca Franceză din Troyes. Lucrarea nu este de mare întindere, constând din nouăzeci şi şase de pagini scrise doar pe o parte. Caligrafia este excelentă. Cu toate că este întrucâtva neregulată în ortografie şi accente, franceza este aleasă şi dramatică, iar textul este înfrumusețat cu numeroase figuri bine desenate şi strălucitor colorate. În completarea desenelor aflate pe pagini separate, există mici simboluri la începutul şi la sfârşitul fiecăreia dintre secțiuni. Pe tot parcursul tex-

[1] Vezi Mahatma Koot Hoomi, *Letters to A. P. Sinnett.*

tului francez sunt presărate litere, cuvinte şi fraze în câteva limbi antice. Există, de asemenea, simboluri magice, figuri care seamănă cu hieroglifele egiptene şi câteva cuvinte în caractere care seamănă cu cuneiformele. La sfârşitul manuscrisului există câteva pagini scrise în cifruri arbitrare, posibil codul folosit de societatea secretă a lui Saint-Germain. Lucrarea a fost redactată probabil în ultima parte a secolului al XVIII-lea, chiar dacă cea mai mare parte a materialului aparține unei perioade considerabil mai timpurii.

Cât priveşte istoria acestui remarcabil manuscris, se cunoaşte, din nefericire, prea puțin. Allesandro Cagliostro, ilustru conte şi mason, a purtat această carte împreună cu altele în nefericita lui călătorie la Roma. După încarcerarea lui Cagliostro la castelul San Leo, orice urmă a manuscrisului s-a pierdut temporar. Se pare că bunurile literare ale lui Cagliostro au intrat în posesia unui general din armata lui Napoleon şi după moartea ofițerului, *La Très Sainte Trinosophie* a fost cumpărată de Biblioteca din Troyes. În lucrarea sa *Musée des Sorciers,* Grillot de Givry adaugă câte ceva puținelor note cu privire la manuscris. El afirmă că volumul a fost scos la vânzare din efectele lui Messena; că în fața cărții există o notă scrisă de un filosof care se semnează „I. B. C. Philotaume", care declară că manuscrisul îi aparține, fiind singura copie existentă a faimoasei *Trinosophia* a contelui de Saint-Germain, al cărei original l-a distrus contele însuşi într-una din călătoriile lui. Nota adaugă apoi că Alessandro Cagliostro a deținut volumul respectiv, însă Inchiziția l-a confiscat atunci când acesta a fost arestat, la Roma, la sfârşitul anului 1789[1]. Încercând

[1] Trebuie amintit că împreună cu soția lui, Cagliostro l-a vizitat pe Saint-Germain la un castel din Holstein.

să rezume cuprinsul lucrării *La Très Sainte Trinosophie*, de Givry consideră că aceasta trebuie socotită o „Alchimie kabbalizată" şi îl descrie pe Saint-Germain drept

> unul dintre personajele enigmatice ale secolului al XVIII-lea... un adept şi om al lumii care a trecut prin saloanele întregii Europe şi a sfârşit prin a cădea în carcerele Inchiziției la Roma, dacă manuscrisul este de crezut.

Titlul manuscrisului, *La Très Sainte Trinosophie*, tradus înseamnă „Cea mai sfântă Trinosofie" sau „Cea mai sfântă şi întreită Înțelepciune". Titlul însuşi deschide un câmp considerabil de speculație.

Există o legătură între *La Très Sainte Trinosophie* şi frăția masonică a trinosofilor, care a fost descoperită în 1805 de Jean Marie Ragon, un distins mistic de origine belgiană, la care deja ne-am referit. Cunoaşterea despre ocultism pe care o avea Ragon se bucura de cel mai înalt respect, căci el „studiase timp de cincizeci de ani misteriile antice peste tot unde a putut găsi relatări despre ele". Oare nu este posibil ca, în tinerețe, Ragon să-l fi cunoscut pe Saint-Germain, ori să fi contactat societatea lui secretă? Ragon era numit de contemporanii săi „cel mai învățat mason al secolului al XIX-lea". În 1818, înainte de Loja trinosofilor, el a ținut mai multe conferințe despre inițierea antică şi modernă, pe care le-a repetat ca un manifest al acelei loji în 1841[1]. În 1853, Ragon a publicat cea mai importantă lucrare a sa, *Orthodoxie Maçonnique*. Ragon a murit la Paris, pe la 1866 şi doi ani mai târziu manuscrisele neterminate au fost

[1] Aceste conferințe au fost publicate sub titlul de *Cours Philosophique et Interprétatif des Initiations Anciennes et Modernes.*

achiziționate de la moştenitorii lui de către Marele Orient al Franței. Din cercetarea corespondenței sale, rezultă că Ragon a fost în legătură vreme îndelungată cu doi orientalişti din Siria şi Egipt, unul dintre aceştia fiind un nobil copt.

Ragon i-a caracterizat pe membrii Lojei trinosofilor drept „cei care studiază trei ştiințe". El şi-a bazat studiile şi a fondat faimoasa Societate masonică a trinosofilor pe „proprietățile oculte ale celor trei linii egale sau părți ale Triunghiului". În esență, Ragon descrie simbolismului triunghiului după cum urmează: Prima parte sau linie reprezintă lumea minerală, care este domeniul de studiu potrivit pentru ucenici; linia a doua reprezintă lumea vegetală, pe care companionii (calfele) trebuie să învețe să o înțeleagă pentru că în această lume începe generarea corpurilor; a treia linie reprezintă lumea animală, prin explorarea căreia Maestrul Mason trebuie să îşi completeze educația.

S-a spus despre Loja trinosofilor că a fost la un moment dat cea mai inteligentă societate de francmasoni cunoscută vreodată. Aceasta a aderat la vechile Landmarks, dar a dat interpretări mai clare şi mai satisfăcătoare simbolurilor francmasoneriei decât sunt oferite în lojile simbolice. Această Lojă practica cinci grade; în cel de-al treilea grad, candidații la inițiere primeau o explicație filosofică şi astronomică a legendei lui Hiram.

Interpretarea egipteanizată a simbolismului francmasonic – care este atât de evidentă în scrierile lui Ragon şi ale altor eruditi francezi din aceeaşi perioadă (de exemplu, Court de Gabelin şi Alexandre Lenoir) – este de asemenea prezentă în figurile şi în textul manuscrisului lui Saint-Germain. În comentariile pe care le face la Ritul Misraim, numit şi Ritul Egiptean, Ragon

distinge 90 de grade ale misteriilor masonice. De la primul la cel de-al treizeci şi treilea grad, le numeşte simbolice; de la al treizeci şi patrulea la al şaizeci şi şaselea grad, filosofice; de la al şaizeci şi şaptelea la al şaptezeci şi şaptelea grad, mistice; iar de la al şaptezeci şi optulea la al nouăzecilea grad, le numeşte kabbalistice.

Francmasoneria egipteană a lui Cagliostro poate fi de asemenea derivată din Saint-Germain sau din vreun corp comun al iluminiştilor dintre care Saint-Germain a fost spiritul cel mai pregnant. Memoriile lui Cagliostro conţin o afirmaţie directă a iniţierii lui în Ordinul Cavalerilor Templieri prin intermediul lui Saint-Germain. De Luchet relatează de o manieră fantastică vizita făcută de Allesandro şi soţia lui, contesa Felicitas, lui Saint-Germain în Germania şi iniţierea lor, care a urmat acestei vizite, într-o sectă a rozacrucienilor – unde contele era Mare Maestru sau conducător. Nu este nimic de necrezut în presupunerea potrivit căreia Cagliostro a primit în grijă *La Très Sainte Trinosophie* de la Saint-Germain şi că manuscrisul este în toate privinţele un ritual autentic al acestei societăţi.

Cuvântul „trinosophia" trimite în mod adecvat la un sens triplu al tematicii cărţii, cu alte cuvinte că înţelesurile ei trebuie să fie interpretate cu ajutorul a trei chei. Din punctul de vedere al simbolismului se pare că una dintre aceste chei este alchimia ori chimia sufletului; o alta, kabbalismul esenian; iar a treia, hermetismul alexandrin, misticismul ultimilor egipteni. Din astfel de fragmente ale ştiinţei rozacruciene care există în prezent, reiese că fraţii Roza-Crucii erau dedicaţi în special acestor trei forme ale înţelepciunii antice şi au ales simbolurile acestor şcoli ca vehicule ale ideilor lor. Sarcina tehnică de a decripta hieroglifele care apar pe tot parcursul operei *La Très Sainte Trinosophie* i-a fost atribuită dr. Edward C. Getsinger, o autoritate în domeniul alfabetelor antice şi ale limbajelor, care este acum angajat în descifrarea codurilor primare din Cartea Genezei. Câteva cuvinte din notele lui vor oferi o imagine a dificultăţilor implicate de descifrare:

> Scrierile arhaice sunt redactate de obicei într-un singur sistem de litere sau caractere, dar aceia dintre antici care erau în posesia misterelor sacre ale vieţii şi a anumitor cicluri astronomice secrete nu au încredinţat niciodată această cunoaştere scrierilor obişnuite, ci unor coduri secrete inventate prin care ei au ascuns înţelepciunea lor de cei socotiţi nedemni. Fiecare dintre aceste comunităţi sau fraţii ale iluminaţilor au tăinuit propriul cod. În jur de 3000 î. Hr. numai Iniţiaţii şi scribii lor ştiau să citească şi să scrie. În acea perioadă metodele mai simple de tăinuire erau la modă, una dintre ele fiind de a scoate anumite litere din cuvinte astfel încât literele care rămâneau să formeze totuşi un cuvânt care, în orice caz, să transmită un sens cu totul diferit.
>
> Pe măsură ce secolele au trecut, s-au inventat alte sisteme, ingeniozitatea umană neprecupeţind nici un efort în a ascunde şi perpetua cunoaşterea sacră. Pentru a decripta scrierile antice de natură religioasă sau filosofică, este necesar în primul rând să descoperim codul sau metoda de tăinuire folosită de scrib. În toată practica mea îndelungată de cititor de scrieri arhaice nu am întâlnit niciodată coduri atât de ingenioase şi metode de ascundere cum se găsesc în acest manuscris[1]. În doar câteva locuri sunt fraze întregi scrise în acelaşi alfabet; de obicei, sunt folosite două sau trei

[1] Adică în *La Très Sainte Trinosophie* a lui Saint-Germain – n.t..

forme de scriere, cu litere scrise cu susul în jos, invers, ori cu textul scris de la coadă la cap. Vocalele sunt adesea omise şi pe alocuri lipsesc câteva litere, existând numai puncte pentru a indica numărul lor. Orice combinaţie de hieroglife părea lipsită de speranţă la început, totuşi, după ore de disecţie alfabetică, apărea un cuvânt familiar. Acest fapt dădea un indiciu pentru limbajul folosit şi stabilea un loc în care combinaţia de cuvinte putea începe, după care o propoziţie apărea treptat.

Textele diferite sunt scrise în ebraica caldeeană, în greaca ionică, arabă, siriacă, în cuneiforme, în hieroglife greceşti şi ideograme. Nota-cheie a întregului material este aceea a apropierii epocii când Piciorul Marelui Om şi Vărsătorul din Zodiac se vor întâlni în conjuncţie la echinocţiu şi vor încheia un mare ciclu de 400.000 de ani. Aceasta indică o culminaţie a eonilor, după cum se menţionează în Apocalipsă: „Iată! Am făcut un cer nou şi un pământ nou", însemnând o serie de noi cicluri şi o nouă omenire.

Persoana care a adunat materialul în acest manuscris a fost cu adevărat una a cărei înţelegere spirituală poate fi invidiată. Probabil că a găsit aceste texte variate în diferite părţi ale Europei, iar faptul că le-a preluat cu înţelegere şi în mod inteligent este demonstrat prin aceea că a încercat să ascundă patruzeci de texte antice fragmentare răspândindu-le printre rândurile propriei sale scrieri. Totuşi textul lui nu pare să aibă vreo legătură cu aceste scrieri antice. Dacă cineva care descifrează ar fi ghidat de ceea ce acest erudit eminent a scris, nu ar reuşi niciodată să descifreze misterul ascuns înăuntrul cuvintelor criptice. Există o minunată poveste spirituală scrisă de acest savant, iar una încă şi mai frumoasă este întreţesută în pilda naraţiunii sale. Rezultatul este o poveste în interiorul unei poveşti.

La retipărirea *Trinosophiei*, ortografia şi punctuaţia au fost puse în acord cu originalul, dar a fost imposibil să se reproducă trăsăturile particulare ale caligrafiei. În unele cazuri, punctuaţia este obscură, accentele sunt omise şi unele inserturi urmăresc să completeze rândurile. Manuscrisul de faţă este fără îndoială o copie, după cum afirmă Philotaume. Caracterele arhaice şi hieroglifele revelează imperfecţiuni minore ale alcătuirii datorate copistului care era nefamiliarizat cu alfabetele folosite.

La Très Sainte Trinosophie nu este un manuscris pentru necunoscători. Numai un studiu profund şi o atenţie sporită pot descâlci ghemul complicat al simbolismului cuprins aici. Cu toate că subiectul textului este tratat cu cea mai mare simplitate, fiecare rând conţine o enigmă profundă. Citirea atentă a cărţii şi meditaţia asupra conţinutului ei ne vor încredinţa că aceasta a fost corect desemnată drept „cel mai preţios manuscris al ocultismului".

III.

Inițierea şi alchimia interioară

Inițierea în misterii a fost definită de filosofii antici drept aventura supremă a vieții şi ca cel mai mare bine care poate fi oferit sufletului omenesc în timpul călătoriei lui terestre. În *Phaidros*, Platon scrie despre însemnătatea supremă a acceptării în Riturile sacre:

> Astfel, în urma acestei inițieri divine, devenim spectatori ai viziunilor totale, simple, imuabile şi fericite într-o lumină pură; şi suntem noi înşine puri şi imaculați şi *eliberați de acest veşmânt care se numeşte corp*, şi la care suntem limitați acum asemenea stridiei la cochilia ei.

Într-una din Epistolele sale, Sfântul Pavel se referă şi el la „experiența interioară", prin care ajungem să CUNOAŞTEM. El spune:

> Vorbim despre înțelepciunea celor desăvârşiți, nu despre înțelepciunea acestei lumi, nici a cîrmuitorilor acestei lumi, ci despre înțelepciunea divină dintr-un mister, taină pe care nici unul dintre arhonții acestei lumi nu o cunoaşte.

O inițiere este o extensiune a conştiinței către o apreciere a realităților universale. Ceremoniile mistice

ale păgânilor şi ale creştinilor din vechime nu erau altceva decât simboluri exterioare ale proceselor interioare. Prin rituri obscure şi sărbători, prețiosul secret al perfecțiunii s-a transmis de la epocă la epocă. Profanii erau mulțumiți de solemnitatea formelor şi a ritualurilor exterioare, dar Adepții, cei care primiseră cheile, foloseau înțelepciunea închisă înlăuntrul alegoriilor pentru a-şi perfecționa facultățile spirituale interioare. Origen, cel mai mistic dintre părinții ante-niceeni, în prefața lui la Sfântul Ioan, admite natura dual㠠 a tuturor revelațiilor teologice:

> Celor care înțeleg literal [sau exoterici] le predicăm Evanghelia în mod istoric, propovăduind pe Iisus Hristos şi crucificarea Lui; dar inițiaților, aprinşi de iubirea Înțelepciunii Divine [esotericii], le împărțim Logosul [Cuvântul].

Perfecțiunea nu este dată: ea se dobândeşte. Oamenii nu devin înțelepți doar asistând la scenele sfinte, ci mai degrabă înțelegându-le. Simbolismul este limbajul adevărurilor divine, o scriere cu ajutorul căreia pot fi cunoscute în profunzime lucruri care nu concordă cu ceea ce se arată în prezent.

> Căci simbolurile mistice sunt binecunoscute de noi, cei care aparținem Frăției. (Plutarh)

Prin inițiere se stabileşte legea lucrărilor. Omul divin şi divinul din om ajung la desăvârşire numai prin lucrări. Adepții şcolilor vechi erau „înțelepți Maeştri Constructori", înzestrați cu viziunea de a vedea, cu curajul de a face şi înțelepciunea de a rămâne tăcut. „Există o tăinuire şi o tăcere care se văd în toate Misteriile", scria Tertullian, creatorul latinității ecleziastice.

În timpul ceremoniilor de inițiere, neofitului i se dădea LEGEA. Marile adevăruri prin care universul se mişcă către inevitabila identitate cu Dumnezeu au fost revelate. Rămâne pentru Inițiat să aplice această Lege şi prin această aplicare să dobândească nemurire conştientă. Există o răscruce a drumurilor cunoaşterii în care practica se desparte de teorie. Un om poate să împlinească Legea şi astfel, prin acțiunile iluminate, să ajungă în final la perfecțiune sau poate să accepte cuvântul Legii şi, ignorând spiritul ei, să rămână aşa cum este... imperfect şi neiluminat. Cel care primeşte LOGOS-ul şi sălăşluieşte în duh îşi sporeşte treptat înțelepciunea din acesta. Teurgii nazareeni spun despre un astfel de om că „are un jurământ". El s-a dedicat eliberării părții sale interioare de dominația simțurilor şi dorințelor lui exterioare. Areteus spune:

> Până ce sufletul nu este eliberat, el lucrează în trup şi este ascuns de aburi şi lut.

Prin aburi se înțeleg dorințele şi excesele emoțiilor care sunt tot atât de lipsite de substanță ca şi ceața, iar prin lut se înțelege lipsa de responsabilitate a formei corporale.

Să sporeşti în înțelepciune înseamnă să creşti în iluminare, căci prin iluminare se obține iluminarea adâncurilor lăuntrice prin lumina Logos-ului - soarele spiritual. Această dezvoltare a capacității de a cunoaşte prin disciplina filosofică este însoțită de extinderea înțelegerii şi discernământului. Această extindere reprezintă adevărata dezvoltare a sufletului, care sporeşte neîncetat până ce devine atotcuprinzător. În scrierile sfinte, această expansiune a sferei de acțiune a sufletului este numită inițiere. Prin inițiere, divinitatea care sălăşluieşte înăuntru se îndreaptă către propria sa cauză, Dumnezeu cel veşnic. Camerele inițierii sunt „numeroasele palate" prin care divinitatea ce sălăşluieşte înăuntru trebuie să treacă ca prin meandrele întortocheate ale labirintului cretan. De-a lungul lui sunt multe uşi care dau, fiecare dintre ele, într-o zonă mai mare şi mai luminoasă de funcțiune şi acțiune. Cu fiecare sporire a capacității noastre de a evalua mărimea planului divin, se spune că suntem renăscuți. Renaşterea este ieşirea dintr-o stare veche într-una nouă, trecerea de la o limitare veche la o nouă extensiune. Pe măsură ce ne dezvoltăm cunoaşterea, universul nostru pare să se mărească o dată cu noi, având măsura noii noastre stări. Înțelepciunea se eliberează. Academiile vechilor Misterii i-au invitat pe cei mai înțelepți şi mai buni oameni să se depărteze de umbra muritoare a celor lumeşti şi să se dedice acelor lucrări care sunt cu adevărat eterne.

Perfecționarea Sinelui este Marea Operă, începutul şi sfârşitul înțelepciunii: Sinele perfecționat este darul perfect şi finalitatea Marii Opere. Cel care a ajuns perfect este de cel mai mare folos pentru semenii săi, este cel mai mare bine pentru el însuşi şi darul cel mai prețios pentru Cel PreaÎnalt. O dată cu sfârşitul lumii antice păgâne şi cu instituționalizarea Bisericii creştine primare, existența Misteriilor ca mari instituții s-a încheiat. Doctrinele lor s-au pierdut, breslele preoților s-au împrăştiat, iar templele lor au căzut în ruină. Noi teorii, în cea mai mare parte superficiale şi insuficiente, au luat locul înțelepciunii originare; şi educația despărțită de partea ei spirituală a pus bazele haosului din prezent. Dar cei înțelepți au rămas credincioşi Riturilor străvechi. Cei care au primit cunoaşterea nu au putut să uite şi nici nu au uitat. Ei s-au adunat în secret şi s-au

închinat în secret. Templul focului a ars în inimile inițiaților. Formele exterioare s-au făcut fărâme însă duhul lăuntric, întărit de participarea lui la un adevăr fără de sfârşit, a rămas nemuritor. Din întunericul unei civilizații degenerate, dincolo de deşertul secolelor sterile şi în sfârşit prin Marea Roşie a Inchiziției, Misticii înțelepciunii antice au purtat triumfător Arca legământului lor.

Aşa-numitul Ev Mediu a fost o epocă a simbolismului fantastic. Hermetiştii au născocit monştri împrumutați de la zeii din Egipt; kabbaliştii au înfrumusețat hârtia cu figuri, sigilii, pantacle şi semnături groteşti ale demonilor; alchimiştii au umplut volume imense cu formule stranii care comunicau despre proprietățile sângelui broaştelor şi al dragonului. În câmpul întunecat al superstiției medievale s-a dezvoltat şi a înflorit Roza mistică, pentru a fi înăbuşită în final de buruienile bigotismului. Acestea au fost secole ciudate, când credința falsă pusese înțelepciunea în seama hazardului. Şi totuşi, cine îndrăzneşte să nege că tradițiile mistice, care au rezistat şi s-au învăluit în termenii miturilor egiptene şi ai chimiei, nu au continuat să fie de folos ochilor dornici să vadă adevărul?

Împotriva ignoranței dogmatice şi a pedanteriei lipsită de sens iese în evidență pregnant şi clar personalitatea contelui de Saint-Germain. Maestru al vechii înțelepciuni, înțelept al adevărurilor uitate, specialist în toate artele neobişnuite ale antichității, învățat mai mult decât oricare alt om al lumii moderne, misteriosul conte personifică în propriile sale realizări incredibile tradiția metafizică a cincizeci de secole. S-au ridicat nenumărate întrebări: unde şi-a adăpostit Saint-Germain uimitoarea cunoaştere a legii naturale? Cum a rezistat el însuşi de la secol la secol, apărându-se de degradarea naturală

care îi aduce pe prinț, preot şi sărac la acelaşi sfârşit? Saint-Germain a fost purtătorul de cuvânt şi reprezentantul frăției filosofilor care au coborât pe o linie indestructibilă din hierofanții Greciei şi ai Egiptului. El a primit Logosul. Prin înțelepciunea lui i-a tulburat pe cei mai bătrâni. Viața acestui om anulează auto-suficiența dogmatică a două milenii.

La Très Sainte Trinosophie este semnificativă în cel mai înalt grad prin aceea că aduce în prim plan procesele spirituale care rezultă din calitatea de a fi adept. Este jurnalul sufletului care străbate secolele. Ea poate fi şi amintirea actuală a acceptării lui Saint-Germain în frăția mistică căreia, în final, îi va deveni Marele Maestru. Scopul manuscrisului a fost instruirea discipolilor deja familiarizați cu terminologia secretă, întreaga relatare fiind înfățişată simbolic în fragmente de ritual şi alegorie derivate din ceremoniile erei clasice. Cu toate că prima lectură poate provoca stupefacție, o analiză adâncă şi atentă a textului îl va lămuri treptat. Fiecare va descoperi în scriere ceea ce el însuşi ştie, o va interpreta potrivit cu ceea ce el însuşi este şi o va aplica potrivit cu ceea ce el însuşi doreşte.

Simbolurile se adresează tuturor oamenilor, şi totuşi dedesubtul diversității interpretărilor de care sunt susceptibile se află o înțelepciune simplă şi ineluctabilă care poate fi înțeleasă doar de cei cu adevărat înțelepți. Opinii, teorii şi credințe cad; la baza fiecărei embleme există un fapt. Manuscrisul nostru este bogat în aceste fapte tăinuite şi ni se reaminteşte de către autor că nici o parte a lui nu este lipsită de o semnificație ascunsă.

La Très Sainte Trinosophie este împărțită în douăsprezece secțiuni. Fiecare este iluminată de un desen adecvat. Primele secțiuni par să îşi tragă inspirația din

ritualurile neo-egiptene numite Ritul din Memphis, iar încercările candidatului se află în legătură directă cu cele patru elemente – pământ, apă, foc şi aer. Marea paradigmă pentru întreg documentul este Zodiacul, la semnele căruia se referă cele douăsprezece secţiuni ale scrierii. Zodiacul este marele ciclu al sufletului şi trecerea soarelui prin simbolurile zodiacale este originalul din care preoţii antici au derivat autoritatea pentru ceremoniile lor sacre. Anticii au acceptat primul semn al zodiacului ca pe începutul şi ultimul semn al zodiacului ca pe sfârşitul întregii activităţi omeneşti. În mod asemănător, Berbecul semnifică începutul regenerării ori intrarea sufletului în lumină la echinocţiul de primăvară al ciclului filosofic, în timp ce Peştii simbolizează sfârşitul pelerinajului şi îndeplinirea lui Opus Magnum.

Saint-Germain foloseşte în principal simboluri alchimice în această carte a Înţelepciunii întreite. Aceasta nu duce în nici un fel la ideea că *Trinosophia* este o scriere despre procese chimice, căci, aşa cum cei mai mulţi dintre marii alchimişti au căzut de acord, producerea aurului este cea mai mică parte a ştiinţei lor. Pentru ca ceea ce a vrut să spună Saint-Germain să fie clar, iar corelaţiile dintre semnele zodiacale şi procesele alchimice să fie evidente, tabelul următor se poate dovedi folositor:

Aranjamentul acestor simboluri şi procese diferă în grade minore la diferiţii autorii, dar principiul este mereu acelaşi – mutarea non-Sinelui în Sine; colorarea vieţii exterioare cu harul interior; proiectarea sufletului pe mediul lui fizic; sublimarea răului în bine; multiplicarea frumuseţii, iubirii şi a adevărului până ce în sfârşit pudra proiectării (înţelepciunea) va colora întreaga lume.

Berbec	Calcinare	Expulzarea sufletului animal prin căldură (Purificare prin focul aspiraţiei).
Taur	Congelare	Unirea părţilor; împlinirea caracterului cuiva sau a scopului.
Gemeni	Fixare	Condiţia de a deveni ferm, fixarea voinţei.
Rac	Dizolvare	A dizolva ori a suspenda într-o stare fluidă; universalizarea personalităţii.
Leu	Ardere	A slăbi prin căldură şi a înmuia; a perfecţiona mintea în înţelepciune (căldură) şi imaginaţie (umiditate).
Fecioară	Distilare	Separarea principiului volatil de substanţă; eliberarea sufletului de amestecul cu limitarea trupească.
Balanţă	Sublimare	Purificarea corpurilor elementelor; creşterea armoniilor vibratorii ale trupului.
Scorpion	Separare ori putrefacţie	Moartea filosofică; o decădere artificială prin care elementul spiritual este separat de cel material.
Săgetător	Incinerare	Eliberarea zgurii prin ardere; focul sufletului consumă trupul exterior.
Capricorn	Fermentare	Conversia substanţei organice în noi componenţi printr-un ferment; făurirea Omului de Aur.
Vărsător	Multiplicare	Procesul de dezvoltare; calitatea de adept.
Peşti	Proiectare	Procesul de transmutare a substanţei de bază în Aur; perfecţiunea Lucrării; nemurire; în tradiţia orientală, calitatea de Buddha.

Alchimiştii ne spun că o particulă minusculă din „Leul roşu" se poate transmuta în aurul cel mai pur de o sută de mii de ori propria sa greutate. Înțelepciunea – şi numai înțelepciunea – poate îndeplini aceasta, căci un înțelept poate schimba în bine epoci întregi iar o fărâmă de adevăr poate în timp să se dezvolte atât de mult, încât universul să nu îl mai poată cuprinde.

Un ritual asemănător cu cel conținut în scrierea de față este înfățişat în *Popul Vuh*, cartea sacră a indienilor Quichi din America Centrală. Neofitul, în căutarea înțelepciunii, trece succesiv prin douăsprezece probe: El trece un râu de sânge (Berbecul), apoi un râu de noroi (Taur), descoperă un subterfugiu (Gemeni), intră în casa întunericului (Rac), apoi în casa lăncilor (Leu), casa răcelii (Fecioară), casa tigrilor (Balanță), casa focului (Scorpion) şi casa bețelor (Săgetător), unde moare (incinerare). Desenul care este înfățişat în secțiunea a XI-a a cărții lui Saint-Germain reprezintă moartea. Trupul neofitului indian este incinerat pe un eşafod (Capricorn), cenuşa este împrăştiată pe râu (Vărsător), cenuşa se transformă într-un om-peşte (Peşti); sub această înfățişare inițiatul, care a completat ciclul, distruge prin ritualul de inițiere geniul rău, care era adversarul lui. Cei doisprezece prinți de Xibalba, care sunt păstrătorii Misteriilor, sunt bineînțeles zeii zodiacali.

Dacă îl urmăm pe Saint-Germain în straturile de lavă ale Vezuviului, „călcăm pragul Persephonei" cu adevărat. Îl urmăm în căutarea sufletului lui după adevăr. Acum noi doar citim simbolurile şi le înțelegem în parte, dar în cele din urmă va trebui să dobândim ceea ce a dobândit şi el, şi să facem față mersului lumii cu acelaşi curaj care l-a împins pe el să devină maestru. Simbolurile lui sunt din Cartea Vieții şi cu toate că nu

vedem în evenimentele şi întâmplările de zi cu zi probele despre care el scrie, totuşi fiecare, în propria sferă de experiență, dă piept cu aceleaşi întâmplări descrise acolo. Noi rătăcim în peşterile nesiguranței; formele fantomatice ale îndoielii ne asaltează; frica ne răpeşte puterea, egoismul ne îngustează viziunea, iar ignoranța ne slăbeşte curajul. Dar suntem toți alchimişti în laboratorul vieții: fiecare distilează elixirul experienței. La vremea potrivită, fiecare îşi va fi împlinit perfecțiunea acestui misterios fluid alchimic şi cu el îşi va colora lumea şi pe el însuşi. Pe metalele de bază al acestei epoci va presăra pudra magică pe care sufletul lui a descoperit-o; epocile de Fier, de Argint, de Aramă şi de Plumb se vor risipi şi Epoca de Aur a filosofilor va străluci.

TRINOSOPHIA

(Sfânta şi Întreita Înțelepciune)

SECȚIUNEA I

Din azilul criminalilor din carcerele Inchiziției, prietenul tău îți scrie aceste rânduri care îți vor folosi pentru instruirea ta. La gândul neprețuitelor câştiguri pe care acest document prietenesc ți le va aduce, ororile unei lungi şi puțin meritate captivități par să se micşoreze... Îmi face plăcere să mă gândesc că în timp ce este înconjurat de paznici şi îngreunat de lanțuri, un sclav poate totuşi să-şi înalțe prietenul deasupra celor puternici, monarhilor care conduc acest loc al exilului.

Dragul meu Philochatus, eşti pe cale să pătrunzi în sanctuarul ştiințelor sublime; mâna mea mai are puțin şi va ridica pentru tine vălul impenetrabil care ascunde de ochii oamenilor obişnuiți tabernacolul, sanctuarul în care Cel Veşnic a adăpostit secretele naturii, păstrate pentru câțiva care sunt privilegiați – câțiva Aleşi pe care atotputernicia Lui i-a creat pentru ca ei să poată VEDEA şi, văzând, să se poată înălța până la El şi la vasta întindere a Slavei Lui şi să întoarcă asupra omenirii una din Razele care strălucesc în jurul Tronului Său de aur.

Dacă exemplul prietenului tău îți oferă o lecție salutară, voi binecuvânta anii lungi de suferință pe care cei răi m-au făcut să îi îndur.

Două pietre de încercare la fel de primejdioase te vor însoți neîncetat. Una dintre ele ar putea încălca odios drepturile sacre ale oricărui individ. Este vorba de abuzul de puterea cu care Dumnezeu te-a încredințat; cealaltă, care ar putea să te nimicească este Indiscreția... Amândouă sunt născute din aceeaşi mamă; amândouă îşi datorează existența mândriei. Slăbiciunea omenească le hrăneşte; ele sunt oarbe; mama lor le conduce. Cu ajutorul ei, aceşti doi Monştri duc respirația lor nesănătoasă chiar şi în inimile Aleşilor Domnului. Vai celui care abuzează de darurile cerului pentru a trage folos pentru patimile lui. Mâna Atotputernică care a făcut elementele să i se supună, îl va frânge ca pe o trestie fragilă. O eternitate de suferințe abia dacă pot să-i ispăşească crima. Spiritele Infernale ar zâmbi mulțumite la lacrimile celui al cărui glas amenințător i-a făcut atât de des să tremure în sânul adâncurilor lor aprinse.

Nu pentru tine, Philochatus, am schițat acest tablou înspăimântător. Prietenul omenirii nu va deveni niciodată persecutorul ei... Prăpastia, fiul meu, de care mă tem pentru tine, este Indiscreția, patima înfocată de a inspira uimire şi admirație. Dumnezeu lasă oamenilor sarcina de a-l pedepsi pe preotul imprudent care îngăduie ochiului profanului să privească în sanctuarul misterios. Oh, Philochatus, fie ca suferințele mele să rămână neîncetat în cugetul tău. Şi eu, cunoscând fericirea, am fost purificat cu binecuvântările raiului şi înconjurat de putere aşa cum mintea omului nu poate concepe. Conducând geniile care conduc lumea, fericit în fericirea pe care am creat-o, m-am bucurat

în sânul unei familii adorate de desăvârşirea pe care Cel Veşnic o dă copiilor Lui iubiți. O singură clipă a distrus totul. Am vorbit şi totul s-a risipit ca un nor.

O, fiul meu, nu călca pe urmele mele... Nu lăsa ca o dorință deşartă să strălucească, ca nu cumva oamenii să te aducă şi pe tine la dezastru... Gândeşte-te la mine, prietenul tău, scriindu-ți din această carceră, cu trupul sfâşiat de tortură! Aminteşte-ți, Philochatus, că mâna care scrie aceste rânduri poartă urmele lanțurilor care o trag în jos. Dumnezeu m-a pedepsit, dar cu ce am greşit oamenilor cruzi care mă persecută? Cu ce drept îl cercetează ei pe preotul Celui Veşnic? M-au întrebat care sunt dovezile misiunii mele. Martorii mei sunt faptele minunate şi virtuțile mele sunt apărătorii mei – o viață curată, o inimă pură. Dar ce spun! Mai am dreptul să mă plâng? Am vorbit, şi Domnul m-a dat, lipsit fiind de tărie şi de putere, furiilor fanatismului lacom. Arma care odată putea răsturna o armată, astăzi abia poate ridica lanțurile care o trag în jos.

Am rătăcit. Trebuie să mulțumesc Justiției eterne... Dumnezeul răzbunător l-a iertat pe copilul Său care s-a căit. Un duh aerian a intrat prin pereții care mă despart de lume; el însuşi mi s-a arătat, răspândind lumină, şi a hotărât durata captivității mele. În doi ani suferințele mele se vor sfârşi. Când vor intra în celulă, călăii mei o vor găsi goală şi curând după aceea, purificat de cele patru elemente, pur ca geniul focului, îmi voi recăpăta statutul glorios la care m-a ridicat bunătatea Divină. Dar cât de îndepărtat este totuşi acest timp! Cât de lungi i

se par doi ani cuiva care şi-i petrece în suferinţă şi umilinţă. Nemulţumiţi să mă facă să îndur cea mai groaznică agonie, opresorii mei au născocit mijloace încă mai sigure, încă mai revoltătoare pentru a mă tortura mai departe. Au adus infamia asupra capului meu, au făcut din numele meu un lucru vrednic de dispreţ. Copiii oamenilor se retrag îngroziţi atunci când, din întâmplare, se apropie de pereţii închisorii mele; se tem ca nu cumva vreun abur fatal să scape prin deschizătura strâmtă care abia dacă lasă să pătrundă o rază de lumină în celula mea. Aceasta, o, Philochatus, este cea mai crudă dintre toate pedepsele pe care ei mi le pot da.

Nu ştiu dacă voi putea face ca acest document să ajungă în mâinile tale... Judec dificultatea pe care o am în a inventa un mod de a-l scoate din acest loc de tortură după cele pe care le-am avut în a-l scrie. Lipsit de orice ajutor, am alcătuit eu însumi obiectele de care aveam nevoie. Flacăra lămpii mele, câteva monede şi câteva substanţe chimice scăpate de ochii scrutători ai călăilor mei au livrat culorile ce înfrumuseţează acest rod al răgazului prizonierului.

Profită de îndrumările nefericitului tău prieten! Sunt atât de limpezi încât există pericolul de a cădea în alte mâini decât ale tale... Aminteşte-ţi că totul este doar pentru a-ţi folosi ţie... un rând obscur, un caracter omis te vor călăuzi să ridici vălul pe care mâna Creatorului l-a aşezat peste Sfinx.

Interpretare şi comentariu
(SECŢIUNEA I)

Simbolistica

(Figura I). Pagina de titlu frumos decorată a manuscrisului este o cheie valoroasă pentru interpretarea întregii lucrări. De Givry descrie emblema astfel:

> „Simbolismul acestui autor este egipteanizat după moda zilei. Pe pagina de titlu a lucrării, găsim pasărea lui Hermes, un copac cu fructe de aur şi un vas în care este adunată lucrarea, materialul prim sub forma unui glob susţinut de două aripi şi un triunghi luminos cuprinzând Numele Divin".

În alt loc, el adaugă:

> „Numele ebraic El se află în partea dreaptă, împreună cu un alt nume divin scris mai jos, în arabă; literele AB de lângă ultimul indică alfabetul şi reprezintă Cuvântul - Cuvântul Divin. În stânga este o inscripţie ebraică luată din primele versuri ale Cărţii Facerii: „Şi pământul era netocmit şi gol (Tohu-va-Bohu). Întuneric era deasupra adâncului şi Duhul lui Dumnezeu (Ruach Elohim) se purta pe deasupra apelor".

Literele din triunghiul de aur nu alcătuiesc numele sacru Iehova, dar, dacă sunt decodate, dau la iveală cuvintele criptice: „Respiră după Acesta". Faptul că trebuie înţeles că la kabbalişti „sufletul respiră" este evident din aripile de pe spatele şoimului lui Ra din colţul din

stânga, sus. Al doilea pătrat din vârf, de la dreapta, prezintă un interes special din punct de vedere masonic. Un candidat la inițierea în Misterii stă într-o poziție simbolică înaintea unui altar - cu „un pantof scos şi unul pus". Literele ebraice *AL (EL)* din cercul mic reprezintă unul din cele zece nume kabbalistice ale lui Dumnezeu, care semnifică „Dumnezeu, Creatorul" şi este asociat cu Sephira Hesed sau Mila. Literele AB sunt semnătura mistică a scriitorului care era un „părinte" (*abba*) sau maestru al înțelepciunii secrete. Literele sunt de asemenea o abreviere pentru un proces alchimic. „Numele divin" arab este scris într-adevăr în caractere arabe care se citesc: „Domnul, Cel mai Înalt, purifică".

Inscripția ebraică din colțul de jos din stânga se citeşte ca în Versiunea Autorizată (a Bibliei), în timp ce neîndoielnic al doilea vers al primului capitol al Facerii nu se citeşte ca în Versiunea Autorizată. Caracterele au fost schimbate, iar sensul modificat în substanță sună în felul următor: „Şi pământul va fi un pustiu dezolant. Va fi plângere şi ură şi groază pe Față. Iar Răsuflarea lui El-him, din pricina prezenței duhului, îi va distruge pe aceia care s-au depărtat de Dumnezeu".

Analiza textului

În capitolul de început al manuscrisului său, Saint-Germain zugrăveşte cu ingeniozitate starea „decăzută" a sufletului omenesc. Carcera Inchiziției este sfera conştiinței animale a omului. Lumea fizică dominată de impulsuri inchiziționale constituie camera de tortură a sufletului şi locul de încercare. Pentru înțelept, universul material este anticamera în care se strâng cei dornici să fie acceptați în riturile sacre. Când contele vorbeşte despre „acest loc al exilului" şi „monarhii care-l con-

duc", se referă la universul iluzoriu şi la „prinții acestei lumi". Aici este în discuție mitul lui Prometeu, legarea Titanilor de Caucaz pentru indiscreție şi Lucifer înlănțuit în abisul fără sfârşit pentru viciul mândriei.

Pe parcursul primelor pagini este înfățişată alegoria Fiului Risipitor. Prima dată este descrisă starea eroică a umanității în timpul Epocii de Aur, mai înainte ca păcatul şi moartea să intre în lume. Saint-Germain se descrie el însuşi ca „purificat cu binecuvântările raiului şi înconjurat de putere aşa cum mintea omului nu poate concepe". Contele scrie apoi că „o singură clipă a distrus totul". Misterul Căderii Omului nu s-a revelat niciodată profanului. Marea lege ciclică care a împins oştirile Scânteilor de foc în abis este cunoscută numai de Aleşi. În întunericul haosului spiritele răzvrătite îşi stabilesc lumea lor. Ele au construit cosmosul şi au fost închise în interiorul fiecăruia dintre elementele materiale pe care au vrut să le aducă la existență. Când pământul de jos a fost sfârşit, marele Tată a vrut să aducă înapoi la Sine creația Lui. Pentru a împlini aceasta, El a făcut să iasă din propria Lui ființă Cuvântul Său - Soter- sau Mesia. Coborând din Sălaşul Luminii, acest Arhonte ceresc şi-a micşorat strălucirea şi depunându-şi slava în straturile întunecate ale pământului, a luat asupra Sa crucea ciclurilor.

Pentru gnostici, universul fizic era alcătuit din reziduuri ale spiritului. Era eşecul spațiului. Existența materială era pedeapsa naturii pentru răzvrătirea îngerilor. Acest lucru era înfățişată în ritualurile de inițiere care predicau că oamenii au fost renăscuți în trupuri pământeşti drept pedeapsă pentru păcat. Cei care s-au perfecționat pe ei înşişi au părăsit ciclul naşterii, şi, asemenea lui Buddha la Marea Eliberare, au trecut în

Nirvana înțelepților – o stare fără naştere şi fără moarte. Înțelepții s-au eliberat din carcerele materialității prin practica riturilor lor ezoterice. Perfecționați în înțelepciune, aceşti inițiați au părăsit sfera muritoare şi au trecut în lumina lui Dumnezeu.

Interpretarea alchimică se referă la spiritele elementare închise în interiorul formelor fizice ale elementelor. Trebuie notat că în demersul său prin diferitele încercări inițiatice, Saint-Germain se identifică *el însuşi* cu substanța din care este alcătuită Piatra Filosofală. El este *materia* alchimică însăşi care trece prin douăsprezece cicluri de purificare. Astfel, devine evident că alchimiştii au recunoscut că Marea lor Operă constă în propria lor transmutare. Pământul (carcera) este plin cu suflete-sămânță de metale prețioase; aici ei sunt închişi, aşteptând Arta şi Înțelepciunea. După cum aurul există în fiecare grăunte de nisip, dar nu se poate manifesta dacă nu este stimulat prin procese alchimice, tot astfel semințele adevărului, frumuseții şi cunoaşterii există în interiorul pământului negru al organismului animal al omului. Dezvoltarea şi perfecționarea acestor virtuți prețioase sunt stimulate prin disciplină şi în decursul timpului toate impulsurile şi scopurile elementare sunt transmutate în aurul puterii sufletului.

SECȚIUNEA A II-A

Se lăsase noapte. Luna, învăluită de nori negri, arunca o lumină nedefinită peste îngrămădirile de lavă ce înconjurau Solfatara. Capul meu era acoperit cu un văl de in; având în mâini creanga de aur, am înaintat fără frică spre ungherul unde mi s-a poruncit să petrec noaptea. Bâjbâiam peste nisipul fierbinte, simțind cum acesta îmi arăta drumul la fiecare pas. Norii se adunaseră deasupra. Lumini străluceau în noapte şi dădeau flăcărilor vulcanului o aparență sângerie.

În cele din urmă am ajuns şi am găsit un altar de fier pe care am aşezat misterioasa creangă... Am pronunțat formidabilele cuvinte... pe dată pământul s-a cutremurat sub picioarele mele, au răsunat tunete... Vezuviul mugea ca răspuns la loviturile repetate; focurile lui se uneau cu focurile de lumină... Corurile geniilor s-au ridicat în văzduh şi făceau ca ecourile să repete laudele aduse Creatorului...

Creanga sfințită pe care o aşezasem pe altarul triunghiular este cuprinsă brusc de flăcări. Un fum gros mă învăluie. Nu am mai văzut nimic. Acoperit de întuneric, mi s-a părut că intru într-un abis. Nu ştiu câtă vreme am rămas în starea aceea. Când

am deschis ochii, am căutat în zadar obiectele care mă înconjuraseră cu puțin timp în urmă. Altarul, Vezuviul, ținutul din jurul oraşului Napoli dispăruseră din fața ochilor mei. Mă aflam într-o peşteră mare, singur, departe de întreaga lume...

Lângă mine, întinsă pe jos, o robă albă; țesătura desfăcută mi s-a părut a fi de in. Pe o lespede de granit se afla o lampă de aramă deasupra unei mese negre acoperită cu slove greceşti ce îmi arătau drumul pe care trebuia să îl urmez. Am luat lampa şi după ce mi-am pus roba, am intrat într-o trecătoare îngustă, ai cărei pereți erau acoperiți cu marmură neagră.... Avea trei mile lungime şi paşii mei răsunau temători sub bolta ei tăcută. În cele din urmă am descoperit o uşă care se deschidea către un şir de trepte pe care le-am coborât. După ce am mers vreme îndelungată mi s-a părut că zăresc o lumină mişcătoare înaintea mea. Am pitit lampa şi mi-am fixat ochii pe obiectul pe care îl văzusem. S-a risipit, dispărând ca o umbră.

Fără regrete pentru trecut, fără teamă pentru viitor, am mers mai departe. Drumul devenea din ce în ce mai greu... mereu închis în interiorul unor galerii alcătuite din blocuri de piatră neagră... Nu am îndrăznit să mă gândesc la lungimea călătoriei mele subterane. În cele din urmă, după un marş lung, foarte lung, am ajuns la o cameră pătrată. Câte o uşă era deschisă în mijlocul fiecăreia dintre cele patru părți; erau de diferite culori şi fiecare uşă era plasată la unul dintre cele patru puncte cardinale. Am intrat pe uşa de la nord, care era neagră; cea opusă era roşie; uşa către est era albastră, iar cea din fața ei era de un alb strălucitor...

În mijlocul acestei camere, se afla o masă pătrată; în centrul ei strălucea o stea de cristal. Pe partea dinspre nord se vedea o pictură reprezentând o femeie despuiată până la brâu; o draperie neagră cădea peste genunchii ei şi două benzi argintii îi împodobeau veşmântul. În mâna ei strângea o baghetă pe care o îndrepta spre fruntea unui bărbat ce se afla în fața ei, dincolo de o masă pe un singur suport pe care se aflau o cupă şi un vârf de lance. Brusc, o flacără a răsărit din pământ şi a părut să se întoarcă către bărbat. O inscripție explica această pictură; alta indica mijloacele de care trebuia să mă folosesc pentru a părăsi această cameră.

După ce am contemplat pictura şi steaua, am vrut să trec prin uşa roşie, când, răsucindu-şi balamalele cu un zgomot teribil, aceasta s-a închis în fața mea. Am făcut aceeaşi încercare cu uşa de culoarea cerului; aceasta nu s-a închis, dar un zgomot neaşteptat m-a făcut să întorc capul. Am văzut steaua pâlpâind, ridicându-se de la locul ei, rotindu-se, apoi trecând degrabă prin deschizătura uşii albe. Am urmat-o pe dată.

Interpretare şi comentariu
(SECŢIUNEA A II-A)

Simbolistica

(Figura II). În notele sale la *Trinosophia*, de Givry se preocupă numai de importul alchimic al simbolismului acestei figuri. El spune că al doilea desen:

> reprezintă un om uitându-se îndelung într-o cupă profetică ce formează o oglindă magică. Semnele unite ale Soarelui şi Lunii sunt faţă în faţă cu piedestalul mesei; în vârful figurii, o aranjare etajată a unor dreptunghiuri diferit colorate indică fazele Operei; iar semnul dublu al *lingam*-ului într-un cerc aminteşte emblematic de masculin şi feminin din punct de vedere hermetic. O inscripţie cu litere greceşti şi caractere confecţionate dă o formulă pentru compoziţia Aurulu (sau Regele-Soare), cu ajutorul unui amestec de aur şi argint regenerat prin mercur vital; legat de dreptunghiul albastru care dă această formulă este un dreptunghi roşu, situat mai jos, inscripţionat (în caractere ebraice) cu regula pentru focul cuptorului.

O analiză atentă ne face să întrezărim o semnificaţie mai profundă. Cercul din dreapta sus, cu toate că este probabil falic în sensul lui superficial, este de fapt o monogramă ocultă ori un sigiliu conţinând două litere greceşti. Traduse, acestea semnifică „Lumina lui Dumnezeu" sau „Lumina Revelaţiei". Dreptunghiurile din stânga sus sunt elementele. Aranjamentul este oriental.

Cele patru dreptunghiuri de mai jos sunt încununate de un al cincilea – chintesența, misteriosul Eter al înțelepților. Inscripția din caseta de sus descrie venirea la viață a sufletului hrănit de căldura sfertului estic (Berbec). Există de asemenea o referire la Răsuflarea care se mișcă în vase sau deasupra apelor. Apare numărul 62, însoțit de sfatul de a deschide poarta cerească (clarviziunea) cu ajutorul vasului sau al cupei. Oare Cupa (arca) conține Apa Uitării (Lethe), prin împărtășirea cu care sufletele ce coboară în generare pierd orice memorie a originii lor cereşti? Ori conține Apa Reamintirii (Mnemosyne) ce curge la poarta înțelepciunii şi din care beau adepții, apa prin care sufletul îşi reaminteşte propria lui substanță şi origine?

Figura feminină este Isis în rol de Inițiatoare. Ea este Natura, iar robaei neagră este lumea corporală prin care fiecare parte a corpului ei este ascunsă. Bărbatul gol este neofitul. El intră dezbrăcat în lume şi tot dezbrăcat trebuie să se nască din nou. Lipsit de orice podoabă, dezgolit de orice însemn al rangului sau al puterii, nu poate aduce în templu decât ceea ce are – doar ceea ce este el.

Masa susținută de Soare şi Lună, şi la baza căreia arde focul fără sfârşit, este lumea. Obiectele aşezate pe ea ori ținute de Isis, sunt trei dintre simbolurile obişnuite ce apar pe cărțile de Tarot. Întregul desen, de fapt, nu diferă de acela al atuului din Tarot. Cupa este simbolul apei, *vârful de lance,* al focului, iar *bagheta* este simbolul aerului. Foc, aer şi apă sunt simboluri ale marelui Agent Magic. Numele lor în ebraică sunt Chamah, Ruah şi Majim, iar în Kabbala prima dintre literele fiecăruia dintre aceste cuvinte – Ch, R şi M – alcătuiesc Chiram, cunoscut de francmasoni ca Hiram.

Aceasta este esența invizibilă care este tatăl celor patru elemente şi desemnează ea însăşi Chiram Telat Mechasot – Chiram, Agentul Universal, unul în esență, trei în aspect, în care este ascunsă înțelepciunea lumii întregi. Caracterele ebraice din caseta de deasupra capului lui Isis sunt traduse: „Din pricina neliniştii, ei îl vor chema pe Cel ce dă", ceea ce înseamnă că aceia (înțelepții) care au obosit de cele ale lumii se vor întoarce la înțelepciune, dăruitoarea tuturor lucrurilor.

Analiza textului

Acum începe relatarea ritualului inițiatic. Discipolul a aşteptat timpul stabilit în universul material întunecat care este pântecele Misteriilor. Procesul naşterii filosofice începe potrivit legii vechi şi neschimbate. Neofitul, învăluit şi purtând Creanga (vâscul), înaintează către altarul de fier. Alegerea Vezuviului ca scenă pentru inițiere este deosebit de potrivită. Intrarea vulcanului duce în jos, în straturile subterane ale pământului unde sălăşluiesc zeitățile subterane care trebuie mai întâi îmblânzite. Vulcanul este de asemenea simbolul cuptorului alchimic. Vălul semnifică faptul că neofitul a atins starea de myst – cineva care vede printr-un văl ori, în Misteriile creştine, „ca printr-o sticlă întunecată". Plinius se referă la vâsc ca la „vindecătorul a toate". Era probabil Creanga de Aur dată lui Eneas ca trecere în regiunile infernale. Sir James Frazer comentează astfel ceremonia inițiatică aşa cum este ea înfățişată de Vergiliu:

> Dacă vâscul, ca o creangă galbenă, veştejită, în pădurile mohorâte de toamnă, era conceput să conțină sămânța focului, ce alt tovarăş mai bun poate un ră-

tăcitor oropsit în umbrele de jos să ia cu el decât o creangă care ar fi o lampă pentru picioarele lui la fel de bine ca un ciomag şi un toiag pentru mâinile lui? Înarmat cu el poate înfrunta cu îndrăzneală spectrele înspăimântătoare care i-ar apărea în cale în călătoria lui aventuroasă. Astfel, când Eneas grăbindu-se să iasă din pădure, a ajuns la malurile Styxului care şerpuia încet şi leneş prin ţinutul infernal, iar barcagiul posac a refuzat să îl treacă în barca lui, nu a avut decât să scoată Creanga de Aur din sân şi să o ridice; pe dată, pe certărețul luntraş l-a apucat tremuratul la vederea acesteia şi l-a primit cu blândeţe pe erou în barca lui, care s-a cufundat adânc în apă sub greutatea neobişnuită a omului viu.

Vâscul este un parazit şi astfel simbolizează omul ceresc înăuntrul trupului muritor. Sufletul se dezvoltă din trup şi în trup, dar el nu este din trup, căci aşa cum copacul îşi ia hrana din pământ, tot aşa trupul primeşte mijloacele sale de existenţă din surse materiale; însă vâscul îşi trage vitalitatea sa nu din pământul negru, ci din copac şi din aer. Se spune despre vâsc că este luminos în întuneric şi a fost numit torţa omului înţelept. Luminozitatea lui este lumina organelor interne – aura creierului. Cel care poartă ramura anunţă că este pregătit să primească iniţierea.

Neofitul pune ramura pe altarul de fier; se dă legii, asumându-şi responsabilităţile progresului spiritual. Cuvântul sacru este rostit. Creanga sfinţită arde în flăcări: sacrificiul este acceptat. Pământul se deschide. Candidatul trece jos, prin Bolţile Regale, ca printr-un mare abis. Ceţurile se destramă, dând la iveală o peşteră mare – mama întunericului din care toate lucrurile trebuie să se ivească – similară ca semnificaţie cu peştera nimfelor a lui Porfir.

Lunga robă albă este veşmântul fără cusături al ţesăturii nazaareene făcută din firul fără sfârşit al experienţei. Lampa de aramă este iubirea iluminată, fără de care nici un om nu poate urma calea îngustă a înţelepciunii. Îmbrăcat în puritate, iluminat cu compasiune şi înţelegere, neofitul merge de-a lungul pasajului negru, boltit, care duce la nemurire. După o bună bucată de drum, pasajul se sfârşeşte într-o cameră pătrată prevăzută, pe cele patru părţi ale sale, cu uşi ce dau în afară. Aceasta este Sala Alegerii. Uşile semnifică drumurile pe care sufletul poate să le urmeze.

Uşa neagră este calea ascetismului şi a muncii; uşa roşie este aceea a credinţei; uşa albastră este aceea a purificării, iar cea albă este cea a calităţii de a fi adept şi a celor mai înalte Misterii. În *Bhagavad-Gita*, Krişna descrie aceste căi şi pe cei care le urmează, şi arată că ultima este cea mai înaltă şi cea mai desăvârşită. Neofitul intră pe uşa neagră a ascetismului şi a muncii şi se pregăteşte să treacă prin uşa roşie a iubirii iluminate, când aceasta i se închide în faţă. El se întoarce atunci către uşa purificării şi a sacrificiului, dar aceasta nu îl va primi. Apoi, steaua, simbolul daimon-ului lui esenţial sau geniului, sare prin uşa albă. Soarta a decis calitatea de adept. Neofitul îşi urmează steaua.

Semnificaţia alchimică a relatării revelează faptul că la începutul Marii Opere puterea de alegere este dată conducătorului, astfel încât el să poată decide scopul spre care munca lui să fie îndreptată. Uşa neagră reprezintă alcătuirea aurului material; uşa roşie, Remediul Universal pentru tămăduirea popoarelor; uşa albastră, Elixirul Vieţii, iar uşa albă, Piatra Filosofală. Din uşa care este aleasă aflăm acel aspect al Marii Opere pe care îl contemplă autorul nostru.

SECȚIUNEA A III-A

S-a stârnit un vânt puternic şi mi-a fost foarte greu să țin lampa aprinsă. În cele din urmă am văzut o platformă albă, de marmură la care am ajuns urcând nouă trepte. Ajuns la ultima treaptă, am zărit o mare întindere de apă. În partea dreaptă, am auzit impetuoasa cădere a torentelor; în stânga, o ploaie rece amestecată cu grămezi de grindină cădea lângă mine.

Contemplam această scenă maiestuoasă când steaua care mă călăuzise la platformă şi care se legăna uşurel deasupra, s-a aruncat în golf. Crezând că citeam poruncile Celui Înalt, m-am azvârlit şi eu în mijlocul talazurilor. O mână nevăzută mi-a ridicat lampa şi a pus-o pe capul meu. Am dat piept cu valurile spumegânde şi m-am luptat să ajung în partea opusă, cea pe care o părăsisem. În cele din urmă, am văzut la orizont o licărire slabă şi m-am grăbit înainte. Transpirația îmi curgea pe față şi m-am obosit zadarnic. Malul pe care abia puteam să-l zăresc părea să se retragă pe măsură ce înaintam către el. Puterile îmi slăbeau. Nu mă temeam că voi muri, ci că voi muri fără iluminare...

Mi-am pierdut curajul şi izbucnind în lacrimi, am strigat: *„Judica judicium meum et redime me, propter eloquium tuum vivifica me"*. (Judecă judecata

mea şi mântuieşte-mă, prin elocvența ta fă-mă să trăiesc.)

Abia mai puteam să îmi mişc membrele obosite şi mă scufundam din ce în ce mai mult, când lângă mine am văzut o barcă. Un bărbat bogat îmbrăcat o conducea. Am observat că prova era îndreptată spre malul pe care îl părăsisem. S-a apropiat de mine. O coroană de aur strălucea pe fruntea lui. *„Vade me cum"*, a spus el, *„mecum principium in terris, instruam to in via hac qua gradueris"* (Vino cu mine, cu mine, cel dintâi din lume; îți voi arăta calea pe care trebuie să o urmezi.) I-am răspuns pe loc: *„Bonum este sperare in Domino quam considere in principibus"* (Este mai bine să crezi în Domnul decât să stai printre cei puternici.)

După aceea barca s-a scufundat şi monarhul împreună cu ea. Energie proaspătă părea să îmi curgă prin vene şi am dobândit obiectul eforturilor mele. Mă aflam pe un țărm acoperit cu nisip verde. Un perete de argint se afla în fața mea, încrustat cu două lambriuri de marmură roşie. Apropiindu-mă, am observat pe unul dintre ele scriere sacră, celălalt fiind gravat cu un rând de litere greceşti; între cele două table era un cerc de fier. Doi lei, unul roşu, iar celălalt negru, rămâneau în nori şi păreau să păzească o coroană de aur de deasupra lor. De asemenea, lângă cerc se puteau vedea un arc şi două săgeți. Am citit câteva caractere scrise pe coastele unuia dintre lei. Abia observasem aceste embleme diferite când au dispărut împreună cu peretele care le conținea.

Interpretare şi comentariu
(SECŢIUNEA A III-A)

Simbolistica

(Figura III). Doi lei, unul roşu şi altul negru, păzesc Coroana. Coroana este Kether, fântâna înțelepciunii. Regele animalelor simbolizează aristocrația şi suveranitatea. În timpurile antice, figurile de lei împodobeau tronurile prinților. Aceste animale erau de asemenea paznici ai porților, iar în Egipt, Sfinxul, omul cu cap de leu păzea intrarea în Casa Misteriilor. Inscripția de pe coastele leului este inversată. Un simbol inversat semnifică o putere pervertită: astfel, aristocrația devine tiranie şi mărirea duce la despotism.

În introducerea la scrierea lui, Saint-Germain îşi avertizează discipolii cu privire la doi adversari pe care neofitul trebuie să îi învingă. Pe unul îl numeşte *abuz de putere* şi pe celălalt *indiscreție*. Leul negru reprezintă tirania, iar leul roşu, pofta. Cei care vor să câştige înțelepciunea trebuie să învingă aceste animale, dacă vor să ajungă la Coroana care este aşezată deasupra. Leul negru este ispita puterii – impulsul de a construi un imperiu vremelnic într-un univers spiritual. Leul roşu este ispita de a poseda. Slujitorii lui în trupul omenesc sunt percepțiile simțurilor care l-ar putea abate pe candidat de la calea lui sfântă şi l-ar conduce în sfera fantastică a poftei şi dorinței nemăsurate. Nu poate exista compromis cu aceşti monştri ai perversiunii.

Împreună cu viziunea apar suspendate arcul întins al voinței şi două săgeți cu vârful ascuțit. Trebuie să se tragă repede cu arcul iar în inima fiecărui animal să pă-

trundă o săgeată. „Ucide dorința", hotărăşte maestrul oriental. „Omoară ambiția", scria înțeleptul occidental. Norii pe care stau leii semnifică lipsa de substanță a fastului lumii şi întâmplarea, în timp ce în cerul limpede de deasupra, Coroana de aur pluteşte lipsită de orice sprijin. Înțelepciunea este o temelie suficientă prin sine însăşi, dar toate celelalte trupuri şi stări depind în sprijinul lor de substanța fragilă „din care sunt alcătuite visele".

Caseta de deasupra leilor porunceşte ca omul să îngenuncheze şi să se închine atotputernicului Dumnezeu care trimite înainte dragostea lui în splendoare înaripată din primul unghi al lumii (Vărsător.) Ea informează de asemenea că al şaselea semn care este măreț şi puternic este sfârşitul şi desăvârşirea secolelor. Fecioara, al şaselea semn al zodiacului, este simbolul slujirii şi al renunțării, prin care leii pot fi învinşi. Cel care renunță la viață pentru înțelepciune, va primi o viață mai plină.

Dedesubtul leilor este o casetă conținând caractere eline care înseamnă: „Fiecare trebuie să se stropească cu propriul său vin de pe muntele Chios. Trebuie să bea pentru Dumnezeu înaintea pădurii. Trebuie să se dea pe sine în schimb pentru ceea ce doreşte". Aceste cuvinte sunt dintr-un vechi ritual. Pădurea era simbolul lui Dionysos şi în cinstea acestui zeu al pădurii şi al viței de vie se făcea întâi ritualul Comuniunii. A bea din sângele cuiva sau a te stropi cu propriul vin înseamnă a te scufunda sau a te colora cu pudra interioară a sufletului. Fermentarea era prezența lui Dionysos ori viața în sucul strugurilor, iar grecii foloseau simbolul intoxicației, aşa cum făceau sufiții Islamului pentru a reprezenta extazul. Un om aflat într-o stare extatică era descris de ei ca fiind „intoxicat cu Dumnezeu".

Analiza textului

Prima inițiere este cea a *pământului*, reprezentată de pasajul de marmură neagră, drum ce duce în regiunile subterane ale vulcanului. Pentru a trece această încercare, trupul trebuie să fie subjugat în toate părțile sale şi să devină un instrument perfect al voinței iluminate. Atomii şi moleculele corpului trebuie să vibreze din nou până ce nu mai există nici o parte a organismului fizic care nu pulsează cu energie direcționată spiritual.

Al doilea mister în ordinea Ritului Memphis este acela al *apei* şi la începutul acestei secțiuni candidatul se găseşte stând pe malul unui mare lac subpământean. Aceasta este marea de eter care separă cele două lumi. Este trupul umed al pământului, sfera generării. Cel ce doreşte să ajungă în lumea nevăzută trebuie să traverseze această mare, ceea ce înseamnă să devină maestru al puterilor generatoare ale naturii.

Condus de steaua strălucitoare, candidatul se azvârle în mijlocul talazurilor. Cu lampa pe cap (focul spiritului ridicat în glanda pineală), el luptă pentru statutul de maestru împotriva curenților lumii eterice. Puterea lui slăbeşte şi el invocă în ajutor Cauza Universală. Apare o barcă, în ea şade regele pământului cu o coroană de aur pe frunte. Dar barca este îndreptată *înapoi*, către malul de unde a venit neofitul. Omul încoronat oferă regatele pământului, dar discipolul înțelepciunii, care s-a ridicat deasupra acestor lucruri, nu poate fi ispitit atât de uşor.

Întărit de curajul hotărârii drepte şi ajutat de geniile invizibile, candidatul se luptă în felul lui să se depărteze de țărm. În fața lui se iveşte peretele de argint al lunii, doamna mării, peste al cărei teritoriu a trecut.

Îl aşteaptă iniţierea *focului*. Biruind principiul vital al naturii prin care sunt controlate dezvoltarea şi propagarea, candidatul înfruntă apoi ambiţia, focul mândriei şi tirania înflăcărată a exceselor emoţionale. El vede leii, simbolurile focului. Cheia pentru ce are de făcut este revelată de hieroglife. Leii, scrierea şi peretele dispar. Calea se întinde prin sfera flăcării eterne.

Aspectul alchimic al simbolismului este unul al purificării sau trecerea elementelor Pietrei printr-o spălare. În acest proces de purificare, elementele trec de la o stare pământească la o stare vaporoasă sau de la apă la o calitate incandescentă ori gazoasă. Umiditatea lunară prezentă în toate trupurile trebuie să se usuce, ceea ce îi face pe filosofii greci să afirme că „un suflet uscat este unul înţelept". Platoniştii au interpretat aceasta ca însemnând că domnia principiului lunar pune capăt puterii putrefacţiei prin care toate trupurile sunt în final dizolvate. Luna guvernează generarea fizică sau perpetuarea formelor coruptibile, în timp ce soarele guvernează generarea spirituală, creaţia trupurilor incoruptibile. Omul este progenitura focului (soarele), apei (luna) şi aerului (pasărea lui Thot). Tentaţia regelui cu coroană de aur sugerează una dintre cele mai comune dificultăţi ale tradiţiei alchimice. Aceia care au încercat Arta, de cele mai multe ori au eşuat în căutarea înţelepciunii, deoarece au devenit fascinaţi de vise de bogăţie. Aurul material îl trage înapoi pe alchimist de la căutarea spirituală a iluminării şi a nemuririi.

SECŢIUNEA A IV-A

Mi s-a arătat un lac de foc. Sulf şi smoală se roteau în valurile înflăcărate. Tremuram. O voce puternică mi-a poruncit să trec prin mijlocul flăcărilor. M-am supus şi flăcările păreau să-şi fi pierdut puterea. Multă vreme am străbătut pârjolul. Ajuns la un spaţiu circular am contemplat spectacolul minunat de care, prin graţia cerului, mi-a fost dat să mă bucur.

Patruzeci de coloane de foc împodobeau vestibulul în care mă aflam. O parte a coloanelor strălucea [de parcă era luminată] de un foc alb şi viu, cealaltă parte părea să fie în umbră; o flacără negricioasă o acoperea. În centrul acestui loc se afla un altar în formă de şarpe. Un aur verzui înfrumuseţa scările lui tapisate în care se reflectau scările din jur. Ochii lui arătau ca rubinele. O inscripţie argintie era pusă lângă ea şi o sabie somptuoasă fusese introdusă în pământ lângă şarpe, pe al cărui cap rămăsese un vas. Am auzit corul spiritelor celeste şi o voce mi-a zis: „Sfârşitul muncilor tale se apropie. Ia sabia şi izbeşte şarpele".

Am tras sabia din teaca ei şi apropiindu-mă de altar, am luat cupa cu o mână şi cu cealaltă am dat o lovitură teribilă în gâtul şarpelui. Sabia a ricoşat

şi lovitura a reverberat de parcă lovisem un clopot. Tocmai când m-am supus vocii, altarul a dispărut şi coloanele au dispărut într-un spaţiu fără sfârşit.

Sunetul pe care îl auzisem atunci când am izbit altarul s-a repetat de parcă o mie de lovituri s-ar fi dat în acelaşi timp. O mână m-a apucat de păr şi m-a ridicat spre bolta care s-a deschis ca să mă lase să trec prin ea. Fantome întunecate au apărut în faţa mea – hidre, lamii şi şerpi m-au înconjurat. Vederea săbiei din mâna mea a împrăştiat mulţimea de arătări la fel cum primele raze de lumină risipesc coşmarurile de peste noapte ale copiilor. După ce am urcat pieptiş straturile ce alcătuiau pereţii spaţiului circular, am zărit din nou lumina zilei.

Interpretare şi comentariu
(SECŢIUNEA A IV-A)

Simbolistica

(Figura IV). Pe un altar alcătuit din douăsprezece încolăciri ale unui şarpe înaripat, răsucit în jurul unei sulițe, se află cupa Nesfârşirii. Schema este derivată de la şarpele ciclic atât de des folosit în Riturile lui Serapis. Cele douăsprezece încolăciri ale şarpelui sunt emblematice pentru anul filosofic şi cursul în spirală al lui Ain prin constelațiile zodiacale. În alcătuirea Pietrei Omului Înțelept, elementele trec prin douăsprezece stadii de creştere. În fiecare dintre aceste cicluri, puterea materiei se intensifică, fapt ce este sugerat de creşterea în mărime a încolăcirii şarpelui. Figura aminteşte de asemenea de ceea ce înțelepții numesc vortex filosofic – aadică, forma naturală a pudrei sufletului în trupul omului. H. P. Blavatsky scrie:

> Înainte ca globul nostru să ajungă să aibă formă rotundă sau de ou, el era o dâră lungă de praf cosmic sau foc-ceață, mişcându-se şi răsucindu-se ca un şarpe. Acesta era Duhul lui Dumnezeu care se mişca pe deasupra Haosului până ce suflul lui a incubat materia cosmică şi a făcut-o să aibă formă inelară[1].

În *Oracolele caldeene*[2], Focul Universal este descris ca mişcându-se în serpentine. Simbolul prezent este Înțelepciunea Universală mişcându-se ca un şarpe înaripat pe suprafața haosului primordial – ceea ce înseamnă, trupul neregenerat al neofitului.

Ritualul Misteriilor Sabaziene includea târârea unui şarpe viu peste pieptului candidatului. Târându-se, şarpele se răsuceşte în jurul şirei spinării şi formează un suport pentru cupa nemuririi. Lângă acest altar ciudat se află o sabie împodobită cu pietre prețioase. Sunt trasate uşor pe teaca ei simbolurile antice ale ochiului, inimii şi gurii, care simbolizează cele trei persoane ale Triadei Creatoare – viață în inimă, lumină în ochi, respirație în gură.

Viața, lumina şi respirația sunt sursele tuturor lucrurilor şi din uniunea lor în simbolul cruciform candidatul trebuie să-şi facă o armă pentru a se proteja împotriva întunericului.

Simbolul ciclului trebuie să fie depăşit prin înțelepciune. Aceasta este „sabia hotărârii rapide", cu care neofitul oriental trebuie să taie ramurile şerpuitoare ale ficusului, emblema ciclurilor care se repetă şi a legii renaşterii. Şarpele reprezintă spirala evoluției; cupa conține strălucitoarea mare nirvanică cu care sufletul se contopeşte la sfârşit; sabia este *voința iluminată* – aceeaşi sabie care descifrează enigma Nodului Gordian al vieții tăindu-l dintr-o singură lovitură.

Cuvintele criptice din caseta de sus cuprind acest gând. Traduse, ele sună astfel:

„Venerează acest vas (arca sau cupa) al Nesfârşirii; oferă de bunăvoie o parte din tine lui *IA* (Iah sau Iah, Iehova) şi colțului (unghiului) în căință".

Această inscripție pare derivată din simbolismul caldeenilor, care considerau Cauza Universală drept Domn al Unghiurilor.

---

[1] *Isis Unveiled*, p.106.

[2] Vezi *Oracolele caldeene*, trad. Alexandru Anghel, Ed. Herald, Bucureşti, 2006 – *n.t.*

Analiza textului

Candidatul intră în locul focului. O imensă mare de flăcări (lumea astrală) se întinde în toate direcțiile, bolborosind şi clocotind cu o furie infernală. Daimon-ul porunceşte candidatului să înainteze. Cu mintea fixată pe Realitate, discipolul se supune, descoperind că focul şi-a pierdut dogoarea, iar el merge nevătămat în mijlocul flăcărilor. Ajunge în Templul Focului Sideral, în mijlocul căruia se află forma verzui-aurie a unui şarpe cu ochi rubinii şi solzi cu desene geometrice. Natura focului este clar revelată, căci ni se spune că o parte din ea arde cu o lumină vie, în timp ce jumătatea cealaltă este umbrită şi negricioasă.

Aici este şarpele luminii astrale care, potrivit lui Eliphas Levi, este împerecheat cu fiecare floare care creşte în grădina dorinței (Kama). Yoghinul în meditație cunoaşte bine sensul Casei Focului şi şarpele care o păzeşte. Aici candidatul descoperă semnificația Spiritului Universal al Focului care, întors în jos, este originea tuturor relelor, dar dacă este ridicat, aduce toți oamenii la înțelepciune. Şarpele-foc trebuie învins. Sabia este la îndemână şi cu ea candidatul loveşte colacii de bronz. Bronzul este metalul compozit ce simbolizează trupul omului, înainte să fie redus de filosofie la elementele lui simple.

Stăpânul Lumii Focului este învins. Simțurile sunt controlate; dorințele se află sub dominația de fier a voinței. Mânia, ura şi mândria au fost exilate din suflet. Cele trei focuri ale iluziei au murit. Întregul miraj al luminii astrale păleşte în mijlocul unei explozii teribile de sunet şi culoare. Candidatul este ridicat prin Bolțile lumii de jos. El trece repede printre monştrii care sălăş-

luiesc la hotarele excesului. Sabia cruciformă împrăştie năvala respingătoare a întunericului.

Sus, tot mai sus, prin numeroasele straturi ale globului (orbitele stelelor interioare), neofitul se ridică, după cele trei zile ale sale (grade) petrecute în întunericul lui Hades. Piatra este rostogolită şi în cele din urmă, cu o explozie de glorie, el se ridică în lumina zilei – sfera aerului unde sălăşluieşte cugetul, care trebuie să fie cucerită în continuare.

Filosofia alchimică este evidentă. Spațiul circular este un vas de distilare care stă în mijlocul flăcărilor cuptorului. Şarpele reprezintă elementele din interiorul retortei, iar candidatul întruchipează alte elemente ce au puterea de a dizolva şi a coroda şarpele. Înălțarea candidatului prin pereții globului semnifică aici aburii care, urcând prin gâtul lung al vasului de distilare, scapă din infernul încălzit de jos.

SECȚIUNEA A V-A

Abia am ajuns la suprafața pământului, când ghidul meu nevăzut începu să mă conducă şi mai repede. Viteza cu care am parcurs drumul nu poate fi comparată decât cu ea însăşi. Într-o clipă nu am mai zărit câmpiile de jos. Am observat cu uimire că ieşisem din inima pământului departe de ținutul din jurul oraşului Neapole. Un deşert şi nişte mormane triunghiulare erau singurele obiecte pe care le puteam vedea.

Curând, după toate încercările la care fusesem supus, o nouă groază veni asupra mea. Pământul mi se părea un nor nedesluşit. Am fost ridicat la o înălțime înfricoşătoare. Conducătorul meu nevăzut m-a părăsit şi eu am coborât din nou. Pentru destul de multă vreme m-am învârtit în spațiu; pământul se întindea înaintea vederii mele tulburate... Aş fi putut socoti câte minute urmau să treacă până să fiu zdrobit de stânci. Dar repede ca gândul ghidul meu a sărit lângă mine, m-a apucat, m-a ridicat din nou şi iarăşi m-a lăsat să cad.

În cele din urmă, el m-a ridicat la o înălțime nemăsurată. Am văzut sfere învârtindu-se în jurul meu şi pământuri gravitând la picioarele mele. Dintr-o dată geniul care mă purta mi-a atins ochii şi am leşinat. Nu ştiu câtă vreme am rămas în sta-

rea aceasta. Când m-am trezit eram întins pe o pernă somptuoasă; aerul pe care îl respiram era încărcat de mireasma florilor...

O robă albastră împodobită cu stele de aur înlocuise veşmântul meu de in. În fața mea se afla un altar de culoare galbenă, din care se înălța o flacără pură ce nu avea altă substanță din care să se alimenteze decât altarul însuşi. Litere negre erau gravate la baza altarului. O torță luminată se afla lângă el, strălucind ca soarele; plutind în aer, se vedea o pasăre cu picioare negre, corp argintiu, capul roşu, aripi negre şi gâtul de aur. Se afla în mişcare constantă dar fără să îşi folosească aripile. Putea să zboare doar dacă se afla în mijlocul flăcărilor. În cioc purta o ramură verde; numele ei este

iar numele altarului este

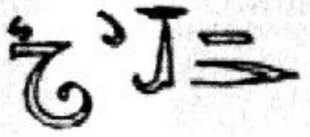

Altarul, pasărea şi torța reprezintă simbolul tuturor lucrurilor. Nu se poate face nimic fără ele. Ele însele sunt tot ceea ce este bun şi mare. Numele torței este

Patru inscripții înconjoară aceste embleme diferite.

Interpretare şi comentariu
(SECȚIUNEA A V-A)

Simbolistica

(Figura V). Pasărea stranie care pluteşte deasupra altarului de foc este sacra Ibis, simbolul lui Thot, zeul egiptean al înțelepciunii şi al literelor, precum şi patronul alchimiei. Mercurul volatil filosofic poate rămâne într-o stare suspendată numai „în mijlocul flăcărilor". Prin mercurul filosofic, trebuie să înțelegem principiul regenerat al intelectului – mintea devenită cu adevărat luminoasă prin flacăra inspirației. În cioc, pasărea duce o ramură verde, acea ramură de salcâm (*acacia*) a francmasoneriei – simbolul renaşterii şi al nemuririi prin iluminare spirituală. Picioarele negre şi aripile semnifică principiul *pământ*, trupul argintiu, principiul *apă*, capul roşu, principiul *foc*, iar gâtul de aur, principiul *aer*. Corpurile spirituale ale elementelor sunt astfel unite într-o creatură filosofică, pasărea oamenilor înțelepți – phoenix.

Lângă *pasăre* şi *altar* este un sfeşnic elaborat, cu baza formată din şerpi răsuciți (Ida şi Pingala?). Partea de sus a sfeşnicului se termină într-o floare de lotus din care se ridică o lumânare cilindrică aprinsă. Aceasta este lumina sufletului, radierea interioară care revelează secretul păsării. După cum existența exterioară a omului este luminată de un soare exterior, prin care el percepe toate aspectele temporale, tot astfel existența sa interioară este iluminată de lumina sufletului, a cărui radiere face vizibile lucrările minții divine din interior.

Inscripția de dedesubt se citeşte: „Celui puternic îi este dată povara". Aceasta se referă la condițiile necesare pentru a deveni adept. Marile adevăruri ale vieții pot fi date numai celor care au fost testați în ceea ce priveşte caracterul şi înțelegerea.

În caseta de deasupra, cititorul este instruit să „aprindă un foc pe locul înalt, pentru ca sacrificiul să fie purtat în sus, către Cel Dorit". Simbolismul este împrumutat din ceremoniile vechilor iudei. Pe altarul tămâiei arse un foc continuă să ardă. Este focul aspirației sfinte care consumă elementele grosiere ale trupului şi le transmută în calități ale sufletului, simbolizate prin fum de tămâie, iar acestea urcă ca dovadă a legământului spiritual dintre omenirea care aspiră şi Creatorul ei.

Caseta din dreapta descrie ceremonia care însoțeşte înălțarea focului sacru. Cea din stânga este o parte a unui ritual, spunând în esență după cum urmează: „Când anii acestei existențe s-au sfârşit, iar sufletul, respirând apropierea morții, se apropie de poarta nemuririi, fie ca pasărea să îl poarte uşor la sălaşul celor înțelepți". În Riturile egiptene, sufletul inițiatului pleca în forma unei păsări care este înfățişată plutind deasupra sarcofagului pe care este aşezată mumia. Sufletul-pasăre cu ramura verde se referă la Misterul Mesianic aşa cum este prezentat în *Cartea Morților*. Înțelepciunea conferă sufletului nemurire. Fără înțelepciune, sufletul trebuie să piară împreună cu trupul. Acesta este secretul ritualului *Ieşirea prin zi* sau *Răsuflarea lui Ka*.

Analiza textului

Candidatul experimentează apoi misterul *aerianului* sau principiul intelectual. El este ridicat din adâncurile subterane de duhul său păzitor şi ridicat în atmos-

fera mai înaltă. Sub el este deşertul. Se cere o atenție specială pentru masele triunghiulare – piramidele. Un manuscris timpuriu din colecția noastră afirmă că egiptenii puteau să facă Piatra Filosofală fără căldură artificială, îngropând retorta în nisipul deşertului, care furnizează temperatura necesară pentru experimentele alchimice. Deşertul este aici un simbol pentru ariditatea şi neproductivitatea conştiinței netrezite. În universul fizic vorbesc valorile spirituale, totuşi în mijlocul acestei sfere muritoare stau piramidele, simboluri supreme ale alchimiei spirituale – temple de inițiere în deşertul aşteptării[1].

Este semnificativ că atmosfera Egiptului este în mod special favorabilă perpetuării monumentelor antice de învățare care, atunci când sunt mutate de pe vechile lor fundații, se prefac rapid în ruine. Astfel, viața materială, deşertul, este un laborator natural în care chimia supremă este împlinită prin suferință şi aspirație. Relatarea ridicării şi căderii candidatului în spațiu are legătură cu alternările substanțelor în retorta în care acestea trec printr-un ciclu de atenuare şi precipitare, pentru a fi în final scoase prin gâtul vasului. Hermes foloseşte această figură pentru a înfățişa misterul sau renaşterea, alternarea periodică a sufletului de la o condiție temporală la una siderală şi eliberarea lui finală prin inițiere. Atingând extremitatea de sus a sferei intelectuale, candidatul este incapabil de acțiuni ulterioare şi leşină.

Recăpătându-şi conştiința, el descoperă că i s-a dat un veşmânt înstelat, acelaşi de care vorbeşte Apuleius în *Metamorfoze* şi pe care îl purtau adepții Ritului mi-

[1] Vezi *Cartea morților egipteni*, trad. note şi comentarii de Maria Genescu, Ed. Herald, Bucureşti, 2007 – *n.t.*

thraic. Prin veşmântul înstelat este reprezentat nu numai trupul auric, ci şi noul aspect universal al ființei – conştiința siderală înzestrată cu experiența inițierii.

Candidatul se poate întoarce acum la îngustimea mediului său fizic, dar nu îşi mai poate reduce vreodată conştiința la limitările stării materiale. Trupul astral este intelectul lui regenerat şi iluminat. Caracterele ciudate semnificând numele păsării cu ramura verde sunt descifrate ca însemnând „Să-i fie dată viața" – adică, nemurirea. Numele altarului se citeşte: „Coroana, Kether" şi este descifrat: „Când va fi poarta intrării". Împreună, cele două fraze înseamnă: „Nemurirea va fi dată la poarta Casei Înțelepciunii".

Numele *torței* este *Lumină*; dar, traduse, caracterele înseamnă: „Ultimul va fi ascuns şi uitat". Această vorbă a profetului trebuie să fie înțeleasă în sensul suitei Vorbelor din pachetul de Tarot, căci această suită reprezintă corpul material asupra căruia guvernează simbolul. Enunțul poate fi atunci citit: „Trupul înțeleptului va fi tăinuit". Acest gând a fost urmat cu credință de vechii adepți. Mormintele Inițiaților nu au fost descoperite niciodată; iar în celebrul cimitir rozacrucian, locurile de odihnă ale Fraților sunt marcate numai de Roză. În timpul ceremoniilor de inițiere, care au avut loc în lumile invizibile, trupul fizic al neofitului era ascuns într-un loc secret în care nici o forță de natură să îl tulbure nu putea să ajungă la el, în timp ce sufletul explora misteriile din Amenti. Trupul reprezintă aici personalitatea şi întreaga sferă personală a vieții care trebuie dată la o parte şi uitată; şi mai reprezintă ego-ul personal care trebuie să moară sau să fie îngropat pentru ca Sinele Universal să se poată naşte din sămânța lui.

SECȚIUNEA A VI-A

M-am întors şi am văzut un palat imens, a cărui temelie se afla în nori. Era alcătuit din marmură, iar forma lui era triunghiulară. Patru rânduri de coloane erau ridicate unul deasupra celuilalt. Un glob de aur se afla în vârful edificiului.

Primul rând de coloane era alb, al doilea negru, al treilea verde, iar ultimul de un roşu strălucitor. După ce am admirat această operă a artiştilor nemuritori, am vrut să mă întorc la locul altarului, al păsării şi al torței; doream să le studiez în continuare. Ele dispăruseră şi începusem să le caut din priviri, când uşile palatului s-au deschis. Un bătrân a înaintat înveşmântat într-o robă ca a mea, doar că un soare de aur îi strălucea pe piept. În mâna dreaptă ținea o ramură verde, iar în cealaltă o cădelniță. Avea un lanț de lemn în jurul gâtului şi o tiară ascuțită ca cea a lui Zoroastru acoperea capul lui alb.

Bătrânul a înaintat spre mine cu un zâmbet binevoitor pe buze. „Iubeşte-l pe Dumnezeu", mi-a spus el în persană. „El este Cel care te susține în încercările tale; spiritul Lui a fost cu tine. Fiul meu, ai lăsat să-ți scape ocazia. Puteai să ridici pe loc pasărea,

torța

şi altarul

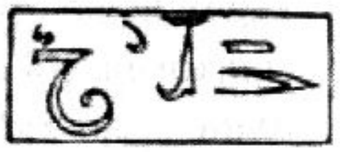

Ai fi devenit deodată altar, pasăre şi torță la un loc. Acum, pentru a ajunge în locul cel mai tainic al Palatului ştiințelor sublime, este necesar ca tu să străbați toate căile. Vino... Trebuie mai întâi de toate să te prezint fraților mei". M-a luat de mână şi m-a condus într-o sală imensă.

Ochii de rând nu pot vedea forma şi bogăția ornamentelor care o înfrumusețează. Trei sute şaizeci de coloane o închid din toate părțile. Suspendată de un inel de aur în plafon, se vedea o cruce cu roşu, alb, albastru şi negru. În centrul sălii era un altar de formă triunghiulară, alcătuit din patru elemente; în cele trei vârfuri ale sale erau aşezate pasărea, altarul şi torța. „Numele lor sunt acum schimbate", a spus ghidul mu. Aici pasărea se numeşte

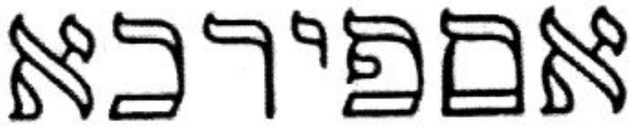

altarul se numeşte

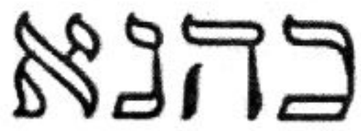

iar torța se numeşte

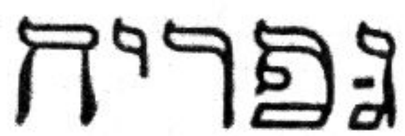

Sala este numită

şi altarul triunghiular [se numeşte]

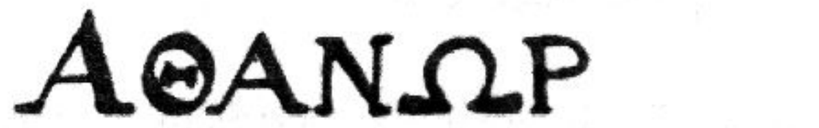

În jurul altarului erau aşezate optzeci şi unu de tronuri, la fiecare dintre ele se ajungea urcând nouă trepte de înălțime inegală, acestea fiind acoperite cu covoare stacojii.

În timp ce cercetam tronurile, o trâmbiță a răsunat, după care uşile sălii

s-au răsucit din balamale ca să lase să treacă şaptezeci şi nouă de bărbați, toți înveşmântați ca şi

ghidul meu. Încet încet, ei s-au apropiat şi s-au aşezat pe tronuri în timp ce ghidul meu şedea lângă mine.

Un bătrân, care se deosebea de fraţii săi printr-o mantie purpurie al cărei tiv era acoperit cu litere brodate, s-a ridicat, iar ghidul meu adresându-i-se în limba sacră, a spus: „Iată-l pe unul dintre copiii noştri pe care voinţa lui Dumnezeu doreşte să-l facă la fel de mare ca părinţii lui".

„Fie ca voinţa Domnului să se împlinească", a răspuns bătrânul şi, întorcându-se spre mine, a adăugat: „Fiul meu, vremea încercărilor tale fizice s-a încheiat acum... mai ai lungi călătorii de făcut. De acum înainte, numele tău va fi

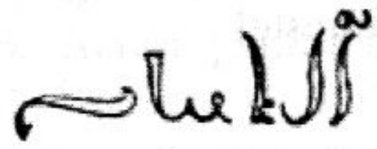

Înainte să vizitezi acest edificiu, fiecare dintre cei opt fraţi ai mei şi cu mine îţi vor face un dar".

A păşit către mine şi cu un sărut de pace mi-a dat un cub de pământ cenuşiu numit

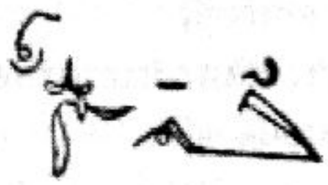

Al doilea mi-a dat trei cilindri de piatră neagră numită

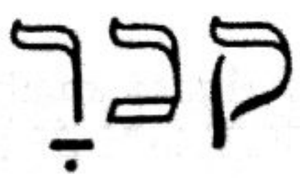

Al treilea o bucată mică de cristal rotund numită

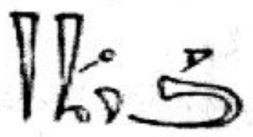

Al patrulea un mănunchi de pene albastre numit

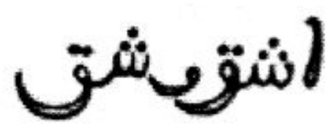

Al cincilea a adăugat un vas de argint, care poartă numele de

Al şaselea mi-a dat un ciorchine de struguri cunoscut de înţelepţi sub numele de

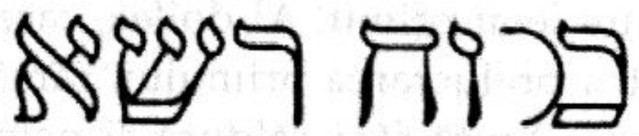

Al şaptelea mi-a dat figurina unei păsări asemănătoare în forma sa cu

dar nu avea nuanţele ei strălucitoare; era de argint. „Are acelaşi nume", mi-a spus; „trebuie ca tu să îi

dai aceleaşi însuşiri". Al optulea mi-a dat un mic altar, care semăna cu altarul

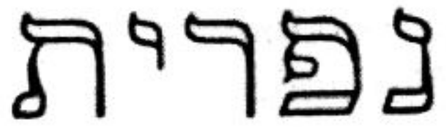

La sfârşit, ghidul meu mi-a pus în mână o torță alcătuită ca

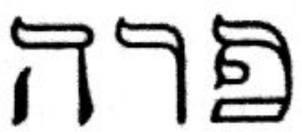

din particule strălucitoare, în orice caz nu era luminată. „Este pentru tine", a adăugat el, „să îi dai aceleaşi însuşiri ca celor dinaintea ei".

„Reflectează la aceste daruri", a spus apoi conducătorul înțelept. „Ele toate conduc în mod egal la perfecțiune, însă nici unul dintre acestea nu este perfect în sine însuşi. Produsul divin trebuie să rezulte din amestecul lor. Să ştii de asemenea că toate sunt zadarnice dacă nu le foloseşti în ordinea în care le-ai primit. Al doilea, care foloseşte doar pentru prelucrarea primului, rămâne doar un fel materie brută fără căldură şi nefolositoare dacă, la rândul lui, nu este ajutat de cel care îi urmează. Păzeşte cu grijă darurile pe care le-ai primit şi ia-le cu tine în călătoriile tale, după ce vei fi băut din cupa vieții".

După care mi-a înmânat într-o cupă de cristal o licoare strălucitoare de culoarea şofranului; gustul ei era delicios şi răspândea o aromă aleasă. Era cât pe ce să îi dau cupa înapoi după ce mi-am înmuiat buzele în licoare, când bătrânul a spus:

„Bea-o pe toată; va fi singura ta hrană în timpul călătoriilor". M-am supus şi am simțit un foc divin străbătându-mi toate fibrele corpului. Mă simțeam mai puternic, mai curajos; chiar şi puterile mele intelectuale păreau că se dublaseră.

M-am grăbit să dau salutul înțelepților adunării alese, căci trebuia să plec, iar la porunca ghidului meu am intrat într-o galerie lungă aflată pe partea dreaptă.

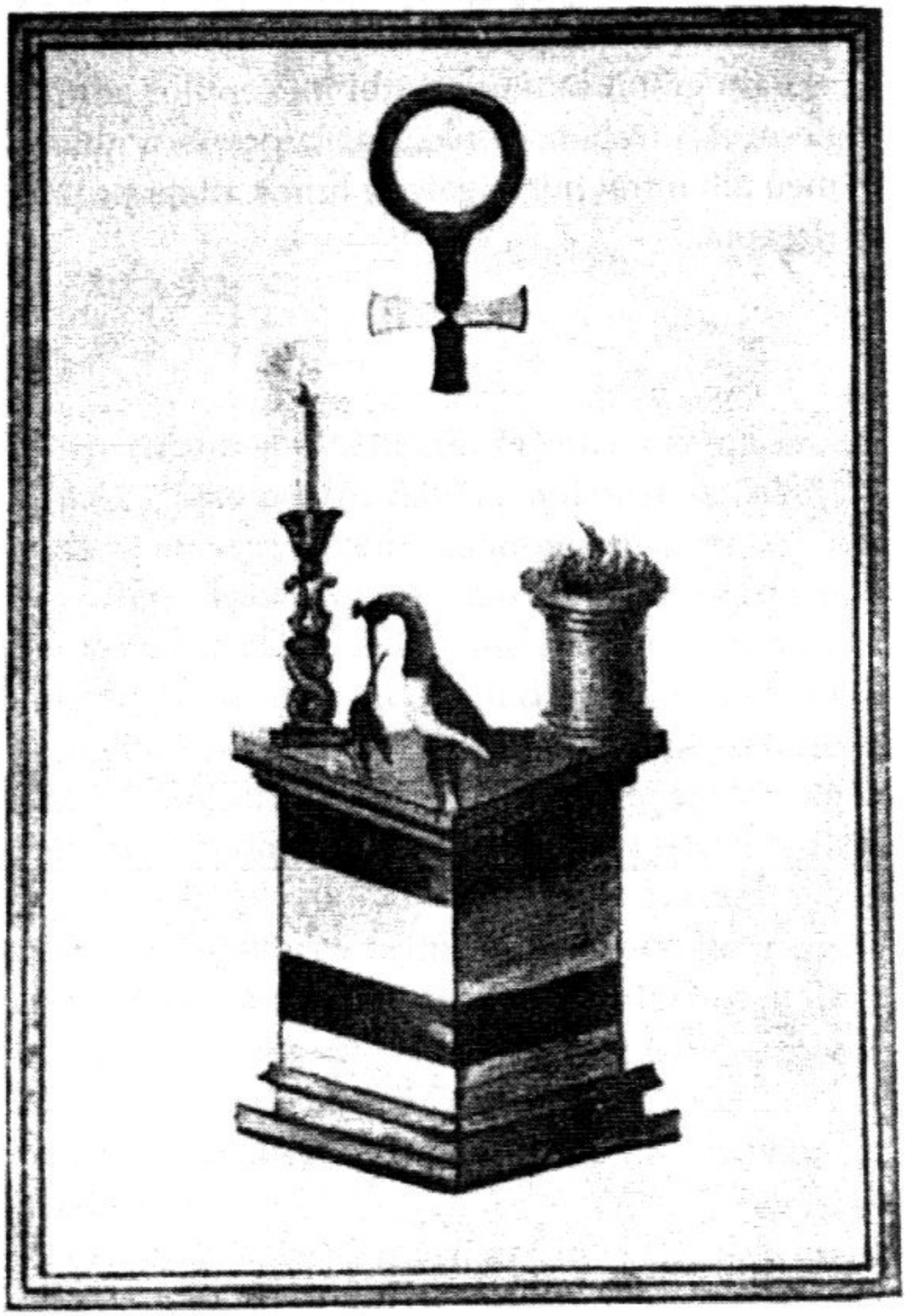

Interpretare şi comentariu
(SECŢIUNEA A VI-A)

Simbolistica

(Figura VI). Altarul pe care autorul nostru îl descrie ca fiind alcătuit din patru elemente este triunghiular ca formă. Din acest fapt sunt produse două numere sacre: pătratul (4) plus triunghiul (3) egal *şapte;* şi cele patru elemente ale altarului înmulţite de triunghi dau *doisprezece*. Din această alcătuire a lumii este făcut aparentul. Natura este un aranjament triunghiular de patru elemente; şi lumea divină, al cărei simbol corespunzător este zodiacul, constă din aceste elemente înmulţite de trei ori sau în primele lor trei stări. Altarul este corpul omenesc; părţile lui materiale - pătratul - sunt aranjate într-o ordine spirituală - un triunghi. Pe altar sunt cele trei simboluri reprezentate în diagrama anterioară. Ele sunt astfel aşezate, încât să formeze un triunghi şi trebuie să le înţelegem ca sare, sulf şi mercur - trup, spirit şi suflet.

În aerul de deasupra altarului este figurată o *crux ansata*, simbolul generării şi al fecundităţii. Materialul din care este alcătuit este cuprul - metalul lui Venus şi un simbol al energiei reproducătoare a sufletului. Venus este Lucifer al anticilor, purtătorul de lumină, steaua cunoaşterii de sine. Acest simbol trebuie să reamintească înţeleptului că puterea de reproducere este comună atât omului interior, cât şi omului exterior. Aşa cum corpurile generează corpuri, tot astfel corpul interior, sufletul, generează arhetipurile personalităţilor. Prin alchimie, înţelepciunea se perpetuează pe sine,

aplicând scopurilor sale specifice aceleaşi legi prin care formele se perpetuează în sfera corporală.

Întreaga figură este un simbol al generării spirituale, misterul lui Melchisedec, care este propriul său tată şi propria sa mamă şi este deasupra legii. Imaginea respectivă înfăţişează reenergizarea perpetuă prin folosirea Pietrei. Vorbeşte despre adevărata putere, pe care Saint-Germain însuşi o avea, de a duce de la un secol la altul, cu ajutorul Elixirului subtil, secretul ce era cunoscut numai de el însuşi şi de Maeştrii lui. În primul rând, cele trei părţi din care omul este alcătuit – spirit, suflet şi trup – trebuie să fie aduse în echilibru, iar din acest echilibru se naşte Homunculus sau Omul de Cristal. Acest om este un ego care generează la infinit; capabil să precipite personalităţile în funcţie de voinţă, el rămânând totuşi neschimbat de aceste personalităţi şi nu poate fi limitat de ele. În locul sufletului care trăieşte în trup şi este încarcerat de limitările acestuia, o nouă condiţie se stabileşte: trupul trăieşte în suflet. Pentru adept, forma fizică nu este decât un instrument pentru a exprima conştiinţa, inteligenţa şi acţiunea – reprezentate de lumânare, pasăre şi altarul arzând.

Analiza textului

Această parte cuprinde unele dintre cele mai frumoase figuri simbolice din întregul manuscris. Candidatul, trecând dincolo de cele patru elemente, intră în sfera cauzalităţilor mai înalte, unde este instruit în marile principii kabbalistice prin care este păstrată integritatea universală. Palatul este sfera arhetipală – lumea Ideilor a lui Platon. Simpla aranjare geometrică revelează armonia divină. Uşile lumii arhetipale se deschid şi Hierofantul Ordinului merge mai departe. El este cel

care a chemat Maestrul Casei Ascunse, Iniţiatorul, Păstrătorul Cheilor lui Thot. Alchimia este o religie a focului, cum este şi zoroastrismul. Magul poartă, aşadar, însemnele lui Zoroastru şi vorbeşte în limbajul profetului. Numele pe care Hierofantul le dă păsării, torţei şi altarului sunt aceleaşi cu cele date în secţiunea precedentă.

Împreună cu Iniţiatorul, candidatul intră în imensul templu, ale cărui 360 de coloane nu lasă nici o îndoială cu privire la identitatea lui cu universul. Altarul (deja descris) fiind cauza întreită a sferei materiale, este pus în centrul marii săli. Hierofantul îl informează în continuare pe discipol despre noile nume care au fost date obiectelor sacre. Pasărea este numită *Ampheercha*; înţelesul acestui nume este că o mamă va purta asemănătorul sau dublul. Aceasta este o referire la Preacurata Zămislire şi la Doctrina Secretă ca mamă a adepţilor. Numele pentru altar este cuvântul folosit pentru preot, dar se referă la Iniţiator ca la unul prin care discipolul este născut a doua oară (sau naşterea filosofică), un mister mai deplin explicat în numele torţei. Sala se numeşte *Cer* (boltă, firmament), dar implică în formarea caracterelor lui avertismentul kabbalistic: „Venerează gloria ce va veni". Altarul triunghiular este Athanor, un cuptor care furnizează singur materialul de ardere folosit de alchimişti, dar cuvântul poate fi împărţit în două. Prima parte înseamnă atunci nemurire, iar a doua, cele patru colţuri ale cerurilor.

Cele optzeci şi unu de Tronuri aflate în palatul Cerului, fiecare dintre ele fiind situat în vârful a nouă trepte, poartă o mare semnificaţie. Misteriile rozacruciene constau din nouă rituri mici şi trei rituri mari sau grade – un sistem ce poate fi trasat direct din Kabbala.

Din Kether, Coroana universală, ies cei nouă Sephiroți şi din fiecare dintre aceştia ies apoi alți nouă. Nouă este numărul sacru al Omului şi în vechea Kabbala, Adam (ADM) este echivalentul numeric al lui 3, 4 şi 40 – numere a căror sumă kabbalistică este 9. Simbolismul lui nouă este prezent în întreaga literatură mistică. Misteriile Eleusine se săvârşeau prin nouă ceremonii nocturne pentru a reprezenta lunile epocii prenatale. Prin echivalare kabbalistică, optzeci şi unu = nouă, iar Tronurile semnifică cele optzeci şi una de ramuri care cresc din marele Arbore al Lumii. Şcolile Misteriilor Mici au ca model armonia universală şi vedem aici înfățişat aranjamentul Frăției secrete.

Numele pentru marea sală este repetat în text în momentul în care venerabilii membri ai şcolii intră şi îşi ocupă locurile. Discipolul primeşte numele său filosofic. El este numit Înțeleptul, iar cuvintele înseamnă: „A fi Chipul sau Cel în care se manifestă Preaînaltul". Apoi cei nouă maeştri ai lojii îşi oferă darurile lor. Primul oferă un cub de pământ cenuşiu reprezentând elementul pământul; al doilea, trei cilindri de piatră neagră – cele trei faze ale Lunii; al treilea, un cristal rotund – Mercur; al patrulea, un mănunchi de pene albastre – Venus; al cincilea, un vas de argint – Soarele; al şaselea, un ciorchine de struguri – Marte; al şaptelea, o pasăre – Jupiter; al optulea, un mic altar – Saturn; şi al nouălea, o torță – stelele fixe.

Pentru înțelegerea semnificației acestor daruri, să luăm în considerare următoarele fragmente din *Poimandres* a lui Hermes, relative la ascensiunea sufletului prin cele nouă sfere şi întoarcerea lui la Stăpânii fiecăreia dintre aceste sfere, darurile sau limitările care sunt impuse de legile generării:

După ce natura de jos s-a întors la partea ei grosieră (elementele), ea luptă cu înverşunare pentru a recâştiga starea ei spirituală. Ea urcă cele şapte Inele pe care şed cei Şapte Cârmuitori şi se întoarce la fiecare dintre puterile lor de jos în acest fel: Pe primul inel stă Luna şi către ea este întoarsă capacitatea de a creşte şi de a micşora. Pe al doilea inel stă Mercur şi către el sunt întoarse urzelile, înşelătoria şi viclenia. Pe al treilea inel stă Venus şi către ea sunt întoarse poftele şi pasiunile. Pe al patru inel stă Soarele şi către acest Stăpân sunt întoarse ambițiile. Pe al cincilea inel stă Marte şi către el sunt întoarse nechibzuința şi cutezanța profană. Pe al şaselea inel stă Jupiter şi către el sunt întoarse simțul acumulării şi bo,ățiile. Şi pe al şaptelea inel stă Saturn, la Poarta Haosului, şi către el sunt întoarse minciunea şi intrigile rele.
Apoi, fiind despuiat de toate acumulările celor şapte Inele, sufletul ajunge la a Opta Sferă, adică, inelul stelelor fixe. Aici, eliberat de orice iluzie, sălăşluieşte în Lumină şi înalță laude Tatălui cu un glas pe care numai sufletul cel mai pur poate să îl audă.

Numele cubului de pământ cenuşiu este în legătură cu misterul naşterii spirituale; numele celor trei cilindri negri este altruism; acela al cristalului rotund semnifică sfârşitul epocilor ori al ciclurilor; numele penelor albastre este Vărsătorul sau Piciorul Marelui Om; acela al vasului de argint este naşterea spiritului; acela al strugurilor este regenerarea; numele păsării înseamnă „cei care trăiesc în lumină sau adevăr"; acela al altarului, roadele virtuții sau binele ultim; iar acela al torței, „țâşnirea înainte", egipteanul *Ieşirea prin zi* – desăvârşirea, al nouălea mister.

Faptul că torța este într-adevăr un simbol al sferei stelelor fixe şi al straturilor corespunzătoare ale sufle-

tului omenesc este dovedit mai încolo prin aceea că manuscrisul ne spune că este alcătuit din particule strălucitoare.

Desăvârşirea celor nouă părți ale sufletului constituie încheierea Misteriilor Mici şi controlul deplin al tuturor facultăților trupeşti, funcțiilor şi puterilor. Cele trei Misterii Mari se află dincolo şi sunt simbolizate de pasăre, torță şi lumină. Misteriile Mici sunt ritualuri de auto-control şi purificare; Misteriile Mari sunt ritualuri ale creației. Omul se purifică pe sine prin intermediul a nouă procese, dar numai câtorva le sunt date cheile Misterului creator întreit: creația formei, creația gândului şi creația conştiinței.

Înainte de a părăsi camera inițierii, candidatul bea din Apa Vieții, nectarul zeilor, care este explicat de filosofi ca reprezentând sângele Logosului sau Soarele – energia divină care îi susține pe cei aleşi şi care se revarsă neîncetat din Graalul Misteriilor. Potrivit grecilor, zeii nu folosesc de hrana muritorilor, ci se hrănesc din fântâna Binelui Veşnic care izvorăşte în mijlocul lumilor. Făcând semnul secret adepților, noul Inițiat pleacă din cameră pe drumul din partea dreaptă.

SECȚIUNEA A VII-A

La intrarea în această galerie se afla un vas din oțel, de formă ovală, care la apropierea mea s-a umplut cu apă limpede precum cristalul, purificată de nisip fin şi alb. Vasul stătea pe trei picioare de bronz. În partea din față a uşii, pe un lambriu negru fuseseră gravate mai multe caractere pe partea din fața uşii. Lângă vas se afla un văl de in şi deasupra vasului două coloane de marmură verde susțineau o placă rotundă de marmură.

Se putea vedea acolo, înconjurată de două inscripții, imaginea sigiliului sacru alcătuit dintr-o cruce în patru culori, ataşată la o cruce de aur care susținea două alte cercuri concentrice, cel mai mare fiind negru, iar celălalt roşu. Ț̣neia dintre coloane îi era ataşat un ax de argint cu mâner albastru, care este numit

קלקנתרם

După ce am citit inscripțiile, m-am dus la vasul cu apă şi mi-am spălat mai întâi mâinile, dar am sfârşit prin a mă arunca în el cu totul. Am stat acolo trei zile şi la ieşirea din apă am văzut că

aceasta îşi pierduse transparenţa. Nisipul devenise cenuşiu şi particule de culoarea ruginei se mişcau în fluid. Am încercat să mă şterg cu vălul de in, dar stropi proaspeţi de apă luau locul celor pe care inul îi absorbea. Am renunţat să încerc să mă şterg cu vălul şi rămânând în umbră, am stat acolo nemişcat timp de şase zile. La sfârşitul acestui răstimp, sursa acestor picături de apă se epuizase. Am văzut că sunt uscat şi mai uşor cu toate că puterea mea părea să fi crescut.

M-am plimbat pe acolo câtăva vreme, după care m-am întors la vas. Apa care fusese în el dispăruse. În locul ei se vedea un lichid roşiatic; nisipul era cenuşiu şi metalic. M-am îmbăiat din nou în acel lichid, având grijă să rămân acolo doar câteva clipe. Când am ieşit din vas, am observat că absorbisem o parte din lichid. De data aceasta nu am încercat să mă usuc folosind veşmântul, pentru că lichidul cu care eram îmbibat era atât de puternic şi de coroziv încât ar fi distrus pe loc materialul. M-am trezit la celălalt capăt al galeriei întins pe un pat de nisip cald pe care am petrecut şapte zile. După acest timp m-am întors iarăşi la vas. Apa era întocmai cum fusese prima dată. M-am mai aruncat o dată în ea şi după ce m-am spălat cu grijă, am ieşit. De data aceasta nu am întâmpinat nici o dificultate în a mă usca. În sfârşit, după ce m-am purificat potrivit instrucţiunilor pe care le primisem, m-am pregătit să părăsesc această galerie în care petrecusem şaizeci de zile.

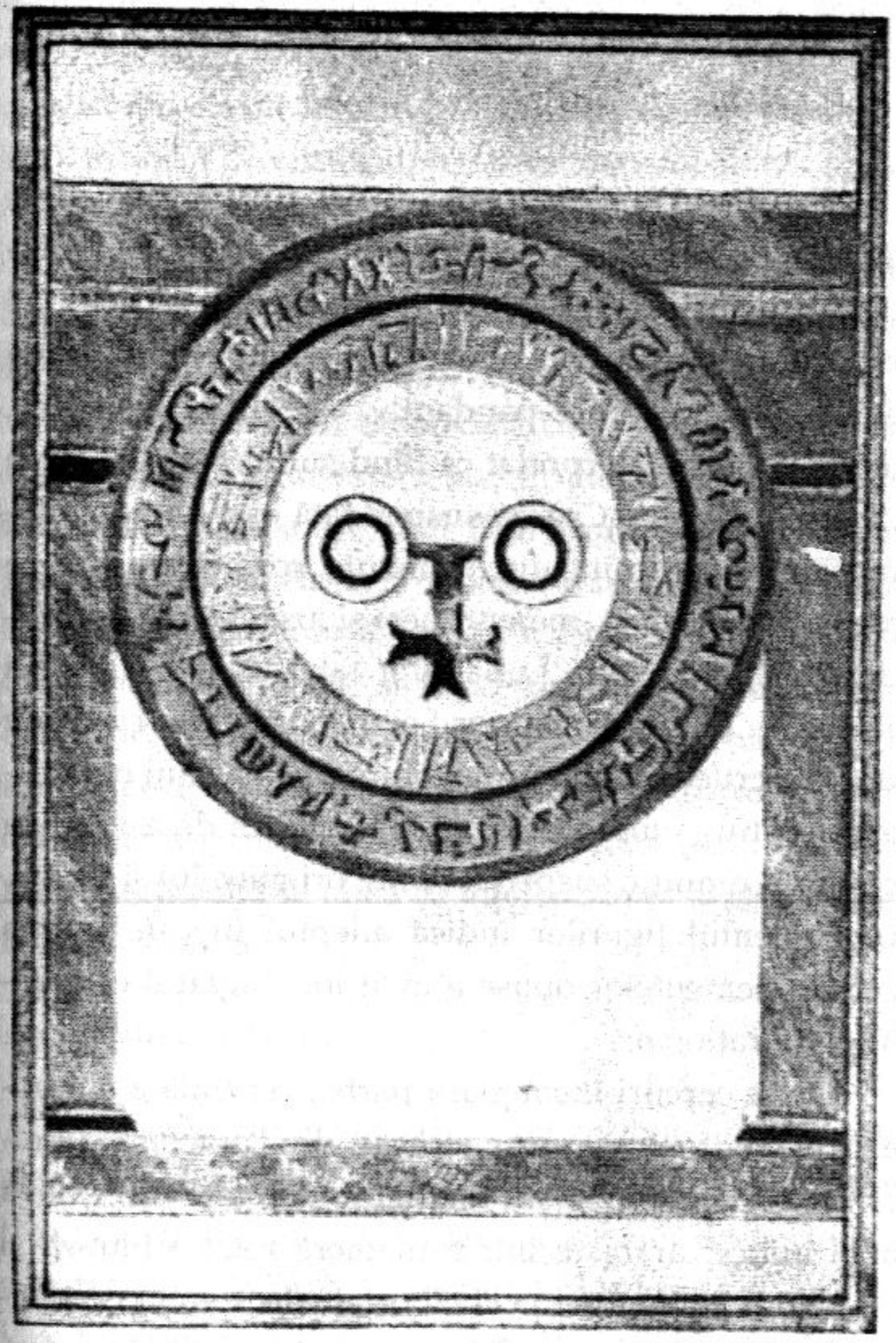

Interpretare şi comentariu
(SECŢIUNEA A VII-A)

Simbolistica

(Figura VII). Cheia pentru descifrarea celei de-a şaptea reprezentări este echilibrul, adică virtutea pe care o dăruieşte Libra, Balanța, cel de-al şaptelea semn al zodiacului. Autorul ne spune că motivul central, două cercuri mici şi o cruce pandantiv, este un sigiliu sacru. Acesta poate fi interpretat ca fiind sulful celest şi sarea – Soarele şi Luna. Crucea suspendată este Lapis Philosophorum, alcătuită din elemente regenerate – sare (pământ), sulf (foc), mercur (aer) şi azot, eterul (apa înțelepților). Soarele şi Luna sunt tatăl şi mama Pietrei Filozofale. Ei reprezintă cerul şi pământul din care este generată crucea-omul, progenitura a doi agenți nemuritori, spiritul şi materia. Crucea semnifică de asemenea echilibrul omului, suspendat între originea lui şi destin. Aranjamentul figurilor indică adeptul în care unirea tuturor elementelor opuse a avut loc. Inițiatul este androginul rațional.

Două cercuri înconjoară partea centrală a simbolului. Cercul interior este alcătuit din caractere cuneiforme; cel din afară, din hieroglife derivate din câteva limbi antice, aranjate într-o manieră total arbitrară şi indescifrabilă în absența cheii originale. Cercul caracterelor cuneiforme poate fi interpretat doar dacă se descoperă echivalentele ebraice ale literelor în formă de săgeți ascuțite. Textul este aparent profetic şi la prima citire poate părea că se referă la schimbarea cosmică ce se iveşte din răsturnarea Balanței celeste. În realitate,

materialul are de a face strict cu schimbările ce trebuie să aibă loc în sufletul Inițiatului. Ebraica în cuneiforme se citeşte după cum urmează, probabil continuând din cercul din afară al textului hieroglific: „Şi este răsuflarea Nesfârşirii. Cunoaşte că acel loc (semn ori simbol, probabil o constelație zodiacală) este sfârşitul (veacurilor). Piciorul (Vărsătorul, referindu-se probabil la Epoca Vărsătorului sau ciclu) este începutul distrugerii".

În ciclul zodiacal al adepților, Vărsătorul este simbolul dezintegrării finale a personalității, fiindcă dincolo de el se află numai Peştii, Nirvana.

Manuscrisul lui Saint-Germain descrie de asemenea un ax, care nu este arătat în ilustrație. Acesta este instrumentul separării şi ar fi în acord perfect cu interpretarea figurii. Această schemă este suspendată între doi stâlpi de marmură verde. Aceştia ar putea fi foarte bine coloanele Jachin şi Boaz din francmasonerie. Cei care studiază Kabbala îşi vor aminti a treia coloană ce le uneşte pe acestea două şi care, asemenea marelui sigiliu din această figură, reprezenta adeptul a cărui constituție perfecționată se unea cu înțelepciunea şi generarea – legea şi profeții.

Analiza textului

Inițiatul presupune din nou atributele substanței alchimice din care trebuie făcută Piatra Universală. Întreaga secțiune este consacrată proceselor de purificare, constând din trei băi. Ca rezultat al primei băi, apa din vasul de oțel se decolorează de impuritățile date jos de *materia* filosofică. La baia a doua, elementele Pietrei sunt impregnate cu un misterios lichid roşiatic extrem de corosiv. La a treia baie, principiul corosiv este îndepărtat. Aceste trei procese, care necesită un interval de

şaizeci de zile, purifică complet materia, care trece apoi la următoarea augmentare.

Dintr-un punct de vedere mistic, vasul umplut cu apă limpede precum cristalul este bazinul de purificare pus în curtea Tabernacolului vechilor iudei. Înalții preoți care îl slujeau pe Domnul trebuiau să se purifice ei înşişi cu apa din bazin înainte de a-şi îndeplini datoriile sacre ale oficiului lor. Ceremonia botezului este simbolul exterior al adevărului interior. Cauza Absolută a tuturor lucrurilor în condiția ei impersonală şi complet difuzată era privită ca un imens ocean care umple tot spațiul. *Schamayim*, care este apa de foc divină – revărsarea Cuvântului Dumnezeu – decurge din Prezența divină. Aflându-se la mijlocul distanței dintre spirit şi materie, ea devine foc solar şi apă lunară.

Acest *Schamayim* era cunoscut de alchimişti drept Mercurul Universal şi este numit Azot, Spiritul nemăsurat al Vieții. Această apă spirituală, de foc, originară, trece prin Eden (care în ebraică înseamnă „abur") şi se varsă în patru râuri principale – elementele care sunt condițiile Mercurului Universal. Aceasta este apa care colorează şi cu care sunt botezați cei drepți. Prin această apă, Mercurul Universal, solventul celor înțelepți, este dat botezul spiritual. Cel care este scufundat în această apă sau care primeşte cerescul *Shamayim* în sine, se curăță şi se purifică. Acest *Schamayim* conține în el botezul împărțit în două. Puterea lui lunară botează cu apă – botezul dat de Ioan Botezătorul; dar principiul lui solar botează cu foc – botezul mesianic.

Inițiații Misteriilor antice, fiind ridicați la o înaltă condiție, primeau botezul divin. Ei erau scufundați în Dumnezeu şi prin această scufundare erau curățați de pata neagră a păcatului originar, care, potrivit lui Mo-

hamed, este inima fiecărui muritor. Acest *Shamayim* al alchimiştilor este Marea Strălucitoare a buddhiştilor, oceanul nirvanic fără limite, apa spațiului luminată neîncetat de Dumnezeu.

Axul de argint cu mâner albastru, ataşat la coloană, este numit *distrugătorul*; dar traducerea este: „Ridică vocea în plinătatea ei prin cântare (sau cântec)". Axul este simbolul antic al Constructorilor Inițiați, „cioplitorii în lemn". Este de asemenea emblema separării sau a diviziunii şi e o figură potrivită pentru a reprezenta separarea prin purificare.

Semnul Balanței, care conduce a şaptea operație a misterului filosofic, desparte partea de jos de partea de sus a emisferei zodiacului. Este de asemenea semnul antic al Trecerii, o sărbătoare care semnifică trecerea vieții dintr-o condiție materială într-una imaterială prin botezul alchimic. Particulele trupeşti ale sufletului sunt îndepărtate şi viața e pregătită pentru o existență suprasensibilă.

SECȚIUNEA A VIII-A

Am părăsit galeria printr-o uşă joasă şi îngustă şi am intrat într-o încăpere circulară ale cărei lambriuri erau făcute din frasin şi santal. În partea cealaltă a încăperii, pe un piedestal alcătuit dintr-un butuc de viță de vie, se vedea un morman de sare albă şi strălucitoare. Deasupra era o pictură înfățişând un leu alb încoronat şi un ciorchine de strugure; amândoi stăteau pe o tavă susținută în aer de fumul unui alamar luminat. La dreapta şi la stânga mea se deschideau două uşi, una dintre ele dând către o câmpie aridă. Un vânt uscat şi aspru sufla neîncetat deasupra ei. Cealaltă uşă dădea către un lac; la țărmul cel mai îndepărtat [al lacului] se întrezărea o fațadă de marmură neagră.

M-am apropiat de altar şi am luat în mâini din sarea albă şi strălucitoare pe care înțelepții o numesc

בכוח רשא

şi mi-am frecat tot trupul cu ea. M-am impregnat cu sarea respectivă şi după ce am citit hieroglifele ce însoțeau pictura m-am pregătit să părăsesc această sală. Prima mea intenție era să ies prin uşa

ce se deschidea către câmpie, dar de acolo venea un aer fierbinte şi am preferat cealaltă cale. Aveam libertatea de alegere cu condiția, oricum, de a nu părăsi pe cea o dată aleasă...

Am hotărât să traversez lacul; apele lui erau întunecate şi adormite. La o anumită distanță am văzut clar un pod numit

اشتاك لس

Ca să ajung la el [pe uscat], eram nevoit să urmez meandrele unui țărm plin de stânci şi de aceea am preferat să traversez lacul. Am intrat în apa care era tot atât de densă ca cimentul. Am văzut că era zadarnic să înot fiindcă picioarele atingeau peste tot fundul apei. Am mers prin apa lacului treizeci de zile. În cele din urmă am reuşit să ajung la celălalt mal.

Interpretare şi comentariu
(SECŢIUNEA A VIII-A)

Simbolistica

Pe cer străluceşte soarele filosofic, purtând în el chipul Logosului. Razele lui sunt învăluite de aceiaşi nori care trebuie să ascundă pentru totdeauna Lumina Divină de ochii profanilor. Leul este acum încoronat, coroana lui având şapte raze, simbolizând cele şapte energii ale voinţei. Nu mai este leul despotic din ilustraţia precedentă. Ambiţia a fost transmutată în aspiraţie; iar acel impuls care, regenerat, ademeneşte oamenii la distrugere temporală, este acum puterea care dă curaj demersului spiritual.

Ciorchinele de struguri simbolizează iluminarea. O lucrare neobişnuită despre alchimie afirmă că strugurele are o afinitate specială pentru aur şi că atunci când vițele de vie sunt plantate în zone în care aurul este abundent, rădăcinile viei absorb particule minuscule din acest metal preţios şi le distribuie prin tulpină, frunze şi fruct. În alchimie, aurul este simbolul Principiului Suprem. Iisus Şi-a asemuit discipolii şi pe Sine însuşi cu o vie şi roadele ei. Ciorchinele este un simbol potrivit pentru şcoala adepţilor, pentru că Iniţiaţii cresc împreună pe o singură ramură. Aici este de asemenea o aluzie subtilă la sânge, care poartă înăuntrul lui particulele de aur ale soarelui. Leul şi strugurii reafirmă vechea formulă a înţelepciunii şi a generării.

Casetele cu inscripţii de pe ambele părţi ale alamarului conţin fragmente din vechi ritualuri şi texte des-

pre misterii. Cea din dreapta spune: „Aprinde o lumină la vremea stabilită – ceasul al şaptelea din zori". Aceasta este urmată de o referire obscură la venirea lui cinci în soare plin (amiază) şi caseta încheie cu sfatul: „Dănţuieşte într-un cerc şi fă profeţii". Caseta din stânga descrie de asemenea o ceremonie: „Cinstea este acordată Dătătorului de viaţă".

Iniţiatul este sfătuit să-şi sacrifice *Ka*-ul sau sufletul. Apare numărul 9 şi simbolul arcei sau al sarcofagului în care candidaţii sunt îngropaţi în mister. Apoi se iveşte faţa plină a soarelui pentru a reprezenta resurecţia. Există o aluzie la poarta cerurilor şi la ascensiunea lui *Ka*. Cu ajutorul metafizicii egiptene, nu este dificil să descifrăm aceste simboluri. Numărul se referă la cele nouă Misterii Mici asociate cu cutia ori sicriul – trupul. Soarele-faţă este resurecţia şi întreaga casetă descrie trecerea sufletului (*Ka*) prin lumile invizibile aşa cum sunt înfăţişate în simbolismul Riturilor Piramidei. Acesta este plasat în mod adecvat în a opta secţiune a manuscrisului, având în vedere că al optulea semn al zodiacului este Scorpionul şi faptul că înalţii preoţi au eliberat *Ka*-ul discipolului în Amenti ţine într-un anumit grad de acest semn.

Analiza textului

A opta secţiune a manuscrisului este consacrată pe larg unei înţelegeri a misterului *sării* alchimice. Despre acest mister al alchimiei, Eliphas Levi scrie:

> A separa subtilul de grosier înseamnă a elibera sufletul de necazuri şi de toate relele, ceea ce se îndeplineşte prin folosirea Sării Filosofice, adică înţelepciune; prin folosirea Mercurului, adică pricepere personală şi aplicare; în sfârşit, prin folosirea a Sulfului, care reprezintă energia vitală şi focul voinţei. Prin acestea avem posibilitatea să preschimbăm în aur spiritual lucruri care sunt cel mai puţin preţioase, chiar şi ceea ce refuză pământul.

Sarea înţelepţilor este înţelepciunea ce decurge din experienţă, pentru că experienţa este sarea a ceea ce este pământesc sau starea materială, iar un om înţelept este sarea pământului. În manuscrisul nostru, sarea este numită „prima dintre regenerate". Când Iniţiatul se impregnează cu sare, acest lucru este echivalent cu a spune că el face din înţelepciune o parte din sine însuşi. Sarea păstrează trupurile, la fel cum înţelepciunea păstrează sufletele. Decăderea nu îl poate afecta pe cel ce a descoperit sarea omului înţelept. Părăsind sala circulară şi grămada de sare albă şi strălucitoare, Iniţiatul se apropie de ţărmul unui lac întunecat şi zăreşte la o oarecare distanţă un pod numit *prea puternic pentru a fi cucerit*. Termenul semnifică de asemenea o reflectare sau o umbră suspendată deasupra lacului şi înseamnă Podul Curcubeului – podul care duce de la pământ până sus la Asgard, paradisul terestru unde sălăşluiesc cei doisprezece hierofanţi ai lumii.

Al optulea semn al zodiacului este Scorpionul, bine reprezentat prin întuneric şi ape întunecate. Semnul Scorpionului a fost în mod special venerat de rozacrucieni, care au îndeplinit unele dintre ritualurile lor numai când soarele se afla în această constelaţie. Cu mare dificultate, Iniţiatul se străduieşte să meargă prin mlaştina Scorpionului pentru a ajunge la marele templu al Săgetătorului care se conturează în faţă şi deasupra.

SECȚIUNEA A IX-A

Pământul era tot atât de negru ca apa prin care mersesem. O pantă abia perceptibilă m-a condus la temelia clădirii pe care o zărisem de departe. Pe lungul ei frontispiciu rectangular erau gravate mai multe caractere asemănătoare celor folosite de preoții din Persia antică. Întreaga clădire era făcută din bazalt negru neşlefuit; uşile, din lemn de chiparos, s-au deschis pentru a mă lăsa să trec. Un vânt cald şi umed s-a pornit brusc şi m-a împins degrabă spre mijlocul camerei închizând în acelaşi timp uşile în urma mea...

Mă aflam în întuneric, dar treptat ochii mei au început să se obişnuiască cu lumina săracă care domnea în această încăpere şi am putut să disting obiectele din jur. Bolta, pereții şi podeaua camerei erau tot atât de negri ca ebonita. Două picturi murale mi-au reținut atenția; una reprezenta un cal ce semăna întocmai cu cel care a pricinuit căderea Troiei şi pe care poeții noştri îl descriu atât de expresiv. Din burta lui larg deschisă se vedea ieşind în afară un cadavru uman. Cealaltă imagine înfățişa un bărbat mort de multă vreme. Insecte respingătoare crescute din putrefacție mişunau peste fața lui şi devorau substanța care le dăduse naştere.

Unul dintre brațele mortului, dezgolit de carne, lăsa deja să se vadă oasele. Un bărbat îmbrăcat în roşu, stând lângă cadavru, se străduia să-l ridice. O stea strălucea pe fruntea lui; avea picioarele încălțate în botine negre. Deasupra, la mijloc şi în partea de jos a picturii erau trei lambriuri negre inscripționate cu caractere de argint. Le-am citit pe toate, după care mi-am ocupat timpul dând roată sălii unde urma să îmi petrec nouă zile.

Într-un colț întunecat am găsit o grămadă de pământ negru care era gras şi plin de resturi animale. Era să iau puțin din el, când o voce ca tunetul, asemănătoare cu sunetul unei trâmbițe, mi-a interzis să fac aceasta, spunând: „Acest pământ a fost pus în această sală doar de optzeci şi şapte de ani; când se vor fi scurs încă treizeci, tu şi alți copii ai lui Dumnezeu veți putea să-l folosiți". Vocea nu se mai auzi, ultimele ei acorduri răsunătoare au continuat să vibreze mult timp în acest templu al tăcerii şi al morții. După ce am rămas în încăpere timpul prescris, am ieşit prin uşa opusă celei pe care intrasem. Am văzut din nou lumina, însă nu era atât de puternică în jurul sălii negre, încât să îmi obosească ochii obişnuiți cu întunericul.

Am văzut cu surprindere că pentru a ajunge la celelalte clădiri trebuia să traversez un lac mai întins decât primul. Timp de optsprezece de zile am mers prin apă. Mi-am amintit că atunci când am traversat primul lac apele lui deveniseră mai întunecate şi mai groase pe măsură ce înaintam. Apele acestui lac, dimpotrivă, se făceau mai limpezi pe măsură ce mă apropiam de mal. Roba mea, care în palat se făcea tot atât de neagră ca pereții, îmi pă-

rea de culoare cenuşie; treptat îşi reducea coloritul; oricum, nu s-a făcut în întregime albastră, ci era mai aproape de un verde frumos.

După optsprezece zile, am urcat pe mal cu ajutorul unei platforme din marmură albă. Numele sălii este

צחן

primul lac [se numeşte]

צחן ראש

iar al doilea [lac este numit]

צחן אחריה

Interpretare şi comentariu
(SECȚIUNEA A IX-A)

Simbolistica

(Figura IX). Deoarece această secțiune semnifică Săgetătorul, este foarte potrivit ca în simbolismul ei să apară figura unui cal. Calul troian, care a ascuns în pântecele său pe oştenii care au făcut posibilă cucerirea cetății de către greci, reprezintă forța ocultă a acestei constelații prin care troienii (lumea materială) luptând să o apere pe Elena (principiul lunii) au fost învinşi la final. În astrologie, casa a noua, care corespunde Săgetătorului, este casa clasei sacerdotale, preoțimea sau Misteriile. Calul care are oameni în interiorul său este, aşadar, templul şi adepții săi.

În figura despre care vorbim este făcută o aplicație neobişnuită acestui simbolism. Un cadavru cade din burta calului. Dincolo de al nouălea grad, corpul fizic nu poate merge, prin urmare trebuie să fie lepădat. Forma nu poate merge mai departe - cadavrul este azvârlit din templu. Textul arab din vârful chenarului spune: „Cel ce este ascuns va fi adus să vadă" sau „lucrurile ascunse (păcatele) trebuie lepădate". Cuneiformele conțin următorul mesaj: „Poarta sfârşitului (desăvârşirea sau încheierea), când Piciorul sau Omul Apei se întoarce în cerc (echinocțiul în Vărsător)".

În caseta care are aspectul unei rame se găsesc următoarele cuvinte: „Cei câțiva aleşi - câți există? Patruzeci, care în iubire frățească se adună laolaltă în cele patru colțuri şi Pasărea. Aici, jos (în sfera muritoare) să fie ținuți (împreună sau în adunare) până ce în locul ei

va veni cel de-al patrulea colț (Vărsătorul)". Caracterele mari MB se referă la procesul alchimic în decursul căruia au loc mortificarea şi distrugerea trupului. Literele cu înfloriturii sunt cuvinte care trebuie să fie completate prin adăugarea altor litere. Când lucrul acesta se va fi făcut, propoziția sună astfel: „Caută pe atotputernicul Domn care este păzitorul Pomului Vieții". În partea de jos a figurii, un bărbat îmbrăcat cu o robă roşie încearcă să readucă viața într-un cadavru. Acesta este *foc* (sau fier) luptându-se să reînvie *cenuşa*, o emblemă alchimică.

Analiza textului

În etapa a noua a ritualului, Inițiatul ajunge față în față cu ultimul mare dușman - moartea, care trebuie să fie experimentată, înțeleasă şi învinsă. În strălucirea camerei mari cu pereții ei de ebonită, el vede ciudatul cal troian. Aici este *putrefacția*, sfârşitul întregii ignoranțe şi poarta vieții. Inițiatul petrece nouă zile în contemplarea acestui mister şi este cât pe ce să ia puțin din *substanța* respingătoare şi descompusă aflată într-un colț; însă el este avertizat de o voce invizibilă, care îi spune că nu a sosit încă vremea. În Săgetător, al nouălea semn al zodiacului, concepția filosofică este perfecționată, căci lumea a fost creată în şase zile, dar Arta este perfecționată în nouă. În acest sens, într-un tratat hermetic se spune:

> Însă această multiplicare (mărirea Pietrei Filosofale) nu poate fi dusă *ad infinitum*, ci atinge totalitatea în a noua rotație; dacă această culoare a fost rotită de nouă ori, nu mai poate fi ridicată mai departe, deoarece nu va mai îngădui nici o separare viitoare.

După teorie vine practica, după lucrare vine folosul. Adeptul, înțelegând că are deja puterea de a colora materia, vrea să experimenteze cu pământul negru descompus din a noua cameră, dar este prevenit să nu dea curs intenției sale. El trebuie să primească totuşi cele trei Chei Mari, pentru că puterea de a îndeplini transmutarea rămâne imperfectă până când viziunea spirituală nu revelează *scopurile* potrivite pe care adeptul trebuie să le împlinească.

După părăsirea casei putrefacției, Inițiatul observă că roba lui îşi schimbă treptat culoarea, ajungând la sfârşit de un verde frumos. Aceasta este o aluzie directă la formula alchimică. Ni se spune că în timpul proceselor de ardere substanța alchimică îşi schimbă culoarea pe care a avut-o la început, fiind numită păun, din cauza schimbării de culori din timpul uneia dintre perioadele ei de ardere. Diferitele veşminte colorate purtate de diferitele grade ale preoțimii reprezentau stadii ale dezvoltării spirituale. Potrivit aceleiaşi reguli, în prepararea Pietrei Omului Înțelept, substanța de bază parcurge un spectru filosofic, trecând de la o culoare la alta în funcție de scopul avut în vedere de alchimist.

Din cele trei cuvinte criptice cu care se încheie secțiunea derivă ultima afirmație: „Numele primului lac este începutul putrefacției, iar numele celui de-al doilea lac este sfârşitul putrefacției". Dacă sunt legate între ele, cele trei cuvinte cifrate au următorul înțeles: „Putrefacția este începutul ruinei şi putrefacția este urmată de moarte". În perfecționarea Pietrei Omului Înțelept s-a descoperit că este imposibil ca diferitele elemente să se transforme în noi modele fundamentale, până ce fiecare nu a fost redus la condiția lui cea mai simplă şi originară. Această reducere sau distrugerea personalității

elementelor este *putrefacția* filosofică care, condusă de *Artă*, distruge toate diferențele aparente în materialele alchimice şi face posibil ca o perfectă amestecare a principiilor lor să aibă loc în timpul formării Pietrei divine. Din punct de vedere mistic, moartea filosofică înseamnă distrugerea numeroaselor aspecte ale personalității, astfel încât din suflet şi extensiunile lui (elementele divine) se poate alcătui Sufletul de Diamant al *Rosa Crucis*.

SECȚIUNEA A X-A

La o oarecare depărtare de mal, un palat somptuos îşi înălța semeț coloanele lui de alabastru; diferitele lui părți erau unite de porticuri de culoare aprinsă. Întregul edificiu avea o arhitectură luminoasă şi aerisită. Când m-am apropiat de portaluri, am văzut că frontispiciul era decorat cu imaginea unui fluture. Uşile erau deschise... am intrat.

Întregul palat consta dintr-o singură sală... era înconjurat de o colonadă triplă, fiecare şir fiind alcătuit din douăzeci şi şapte de coloane de alabastru. În mijlocul clădirii se vedea figura unui bărbat care ieşea dintr-un mormânt; mâna lúi, ridicând o lance, a lovit piatra ce îl ținea închis. Şalele lui erau încinse cu un veşmânt verzui; aurul de pe tivul veşmântului strălucea. Pe pieptul lui era o platoşă pătrată pe care erau scrise câteva litere. Deasupra acestei figuri atârna o coroană de aur, iar figura părea să se înalțe pentru a susține coroana. Deasupra acesteia era o tabulă de piatră galbenă purtând câteva embleme pe care le-am descifrat cu ajutorul inscripției pe care am zărit-o pe mormânt şi a celei pe care am văzut-o pe pieptul omului.

Am stat în sala care se numeşte

timpul necesar pentru a contempla tot ce se afla înăuntru; curând am părăsit-o, cu intenția de a traversa o câmpie întinsă pentru a ajunge la un turn pe care îl zărisem de la o oarecare distanță.

Interpretare şi comentariu
(SECŢIUNEA A X-A)

Simbolistica

(Figura X). Un om îmbrăcat într-un veşmânt verde tivit cu aur şi având în mână o lance, se ridică în mijlocul norilor vaporoşi dintr-un sarcofag deschis. Deasupra figurii umane este suspendată o coroană aurie de lumină.

Întregul tablou simbolizează renaşterea anuală a soarelui în al zecelea semn zodiacal – solstiţiul de iarnă în Capricorn. La fel ca a zecea lună a anului filozofic, această hieroglifă înfăţişează primul din cele trei Misterii Mari care sunt guvernate de constelaţiile Capricornului, Vărsătorului şi Peştilor. Desenul înfăţişează victoria finală a sufletului spiritualizat asupra limitărilor mormântului trupesc. Veşmântul verde arată că adeptul este îmbrăcat în sufletul lui iluminat, care se află sub stăpânirea lui Venus. Pe platoşă se află încrustate literele criptice care înseamnă *VIAŢĂ*. Iniţiatul a dobândit nemurirea. Pentru el, mormântul va fi pentru totdeauna gol. El a devenit unul din acel grup mic de iluminaţi „pe care moartea i-a dat uitării".

Caracterele arabe de pe capacul sicriului îi sfătuiesc pe Aleşi să stăruie asupra unui mister nedesemnat, „când al şaselea semn sau epocă ajunge să fie respiraţia". Aceste cuvinte se referă în mod evident la părţile unui ritual. Lucrul asupra căruia ei trebuie să stăruie este „secretul suprem al alchimiei". Mormântul este de asemenea locul de înmormântare al stăpânului magiei,

a cărui parte ultimă (sau trup) a fost ascunsă conform unei figuri anterioare.

Într-una din cărţile rozacruciene timpurii este descrisă o practică neobişnuită a Fraţilor. Se spune că ei se retrăgeau periodic în ouăle lor de sticlă, unde rămâneau pentru un anumit număr de ani, după care treceau prin pereţi şi ieşeau din nou la iveală. În schimb, această alegorie face aluzie la retragerea lor periodică din societate şi la reapariţia lor „după scurgerea unui anumit timp". Din inscripţie putem înţelege că perioadele în care Frăţia secretă iese din obscuritate sunt determinate de ciclurile astronomice ale zodiacului. Putem citi din simboluri: „Când al şaselea semn este dătătorul de viaţă, voi ieşi".

Hieroglifele din caseta aflată în partea de sus a paginii descriu resurecţia filosofică. În esenţă, ele spun următoarele: „A fi eliberat cu un strigăt de bucurie atunci când revărsarea Duhului sfânt coboară". Este de asemenea menţionat un legământ de sânge cu Unul în vremea celui de-al patrulea sfert, adică Omul Apei cu Chip (Vărsătorul).

Analiza textului

Moartea este urmată de înviere. Trebuie să moară de multe ori ca să poată câştiga la sfârşit nemurirea. Fluturele care decorează portalurile palatului de alabastru arată cu limpezime că misterul renaşterii este subiectul celei de-a zecea iniţieri. „Cele trei stadii prin care trece fluturele în deschiderea lui corespund celor trei grade ale Şcolii Misterului, care sunt privite ca sfârşirea deschiderii omului, dându-i aripi emblematice cu care să se poată avânta la cer:

Omul neregenerat, ignorant şi neajutorat este simbolizat de stadiul dintre ou şi larvă; discipolul, care caută adevărul şi stă în meditație, este simbolizat de stadiul al doilea de la larvă la pupa, timp în care insecta intră în crisalidă (*chrisalis,* mormântul Misteriilor); al treilea stadiu, de la pupa la adult (în care se arată fluturele perfect) semnifică sufletul deschis şi iluminat al Inițiatului ridicându-se din mormântul naturii sale inferioare[1].

Misterul întreit al fluturelui este sugerat mai departe de colonada triplă separată de coridoare şi pasaje. Numele criptic al grindinii arată că acesta simbolizează ciclul vieții şi de asemenea sfera retribuției. Tradus, semnifică următoarele: „La țâşnirea Atotputernicului [persecutorii sau adversarii] vor fi închişi şi învinşi".

Von Welling, în *Opus*-ul său, descrie cum îngerii răzvrătiți (spiritele elementare) au fost închişi în elementele întunecate ale universului material ca pedeapsă pentru răzvrătirea lor. Aşadar, achimia este arta de a purifica aceste nemulțumiri şi a le repune în starea lor celestă originară.

[1] Vezi *Encyclopedic Outline of Symbolical Philosophy.*

SECȚIUNEA A XI-A

Abia mă depărtasem câțiva paşi de palat când am văzut dând din aripi în fața mea o pasăre asemănătoare cu

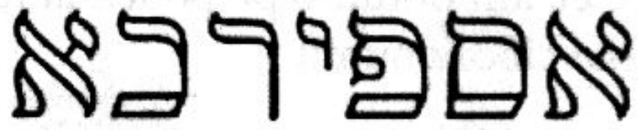

Aceasta, în orice caz, avea două aripi ca cele de fluture pe lângă ale ei. O voce ieşind dintr-un nor mi-a poruncit să o prind şi să o țin pe loc. Am țâşnit înainte; ea nu zbura, dar îşi folosea aripile ca să alerge cu cea mai mare rapiditate. Am urmărit-o; fugea în fața mea şi m-a făcut să străbat toată câmpia de câteva ori. Am urmărit-o fără răgaz. În cele din urmă, după ce am urmărit-o timp de nouă zile, am obligat-o să intre în turnul pe care îl văzusem de la distanță pe când plecam

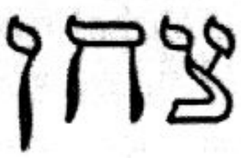

Pereții acestui edificiu erau din fier. Era susținut de treizeci şi şase de coloane din acelaşi metal. Interiorul era din acelaşi material, încrustat cu oțel strălucitor. Temeliile turnului erau construite în aşa

fel încât să fie de două ori mai adânci în pământ decât erau înălțate deasupra pământului. Pasărea a intrat cu greutate în această clădire; o răceală de gheață a părut să o cuprindă. În zadar a încercat să-şi mişte numeroasele aripi. Fâlfâia totuşi din aripi, încercând să zboare, dar atât de vlăguit încât am prins-o cu cea mai mare uşurință.

Am apucat pasărea şi trecând un piron de fier

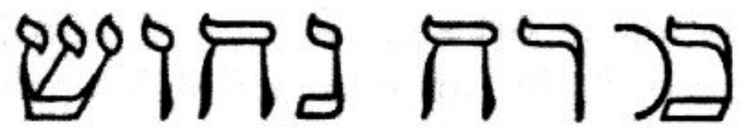

prin aripile ei, am țintuit-o pe podeaua turnului cu ajutorul unui ciocan numit

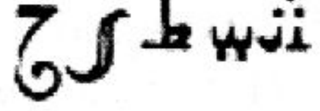

Abia sfârşisem, că pasărea a prins noi puteri. Nu s-a mişcat oricum, dar ochii ei au început să strălucească ca topazul. O priveam cu ochii ațintiți la ea, când atenția mi-a fost atrasă de un grup ce se afla în mijlocul sălii.

Am văzut mai întâi un bărbat frumos, în floarea vârstei. Ținea în mână un toiag în jurul căruia erau încolăciți doi şerpi. Tânărul se lupta să scape din strânsoarea unui bărbat mai înalt şi mai puternic, care purta o cingătoare şi un coif de fier deasupra căruia fluturau pene roşii. Lângă el se afla o sabie aşezată pe un scut acoperit cu hieroglife. Bărbatul înarmat strângea în mână un lanț greu, cu care împiedica picioarele şi trupul tânărului ce încerca zadarnic să fugă de înfricoşătorul său ad-

versar. Pe două table roşii erau înscrise anumite caractere.

Am plecat de la turnul acela şi deschizând o uşă încastrată între doi stâlpi, m-am trezit într-o sală imensă.

Interpretare şi comentariu
(SECŢIUNEA A XI-A)

Simbolistica

(Figura XI). Aşa cum a zecea ilustraţie reprezintă eliberarea finală a Omului de limitările lui fizice, tot astfel, a unsprezecea înfăţişează străduinţa intelectului de a se elibera din sclavia sufletului animal. Omul puternic cu centura, coiful de fier şi creasta de pene roşii este Demiurgul sau Regentul lumii fizice, cârmuitorul simţurilor şi al dorinţelor. El încearcă să lege intelectul spiritualizat de stânca ignoranţei. Tânărul frumos care poartă caduceul este intelectul format filosofic. Stăpânirea gândirii, care face mintea să slujească sinele spiritual, este al unsprezecelea pas al vechiului rit.

Întregul univers fenomenal împotriva căruia neofitul a luptat în timpul aventurilor stranii şi dificile este personificat în bărbatul cu pene roşii. Aici lumea face ultimul ei efort de a ţine supraomul care scapă. Efortul este zadarnic. Nici un lanţ pironit în pământ nu poate reţine sau lega Mercurul Filosofic. Ni se spune că în procesele alchimice această esenţă subtilă se poate strecura printr-un vas de fier (războinicul) – sau prin sticlă ori porţelan – şi dispărea, în ciuda oricărui efort de a reţine chintesenţa lui.

Figura a unsprezecea conţine numeroase hieroglife extraordinare şi impresionante. Caracterele de pe scut includ o coasă încrucişată cu un sceptru – ceea ce semnifică moartea şi învierea ori mortalitatea şi suveranitatea. Există de asemenea axul-lamă, hieroglifa cioplitorului (constructorul ori geometrul). Hieroglifele mai mici

înseamnă *ou* şi *peşteră*, iar secera lunii poate simboliza ori pătrarul lunii, ori o poartă de intrare. Aceste simboluri se referă neîndoielnic la paşi în actul de iniţiere. Cuvintele din caseta din partea de sus a figurii pot fi traduse astfel: „A fi semnul Piciorului cu Nesfârşire, a turna în afară şi a fi heraldul distrugerii". Gândul este evident profetic, referindu-se la distrugerea celor nedrepţi în semnul Vărsătorului, constelaţia care conduce a unsprezecea secţiune a lucrării.

Scrierea din josul figurilor este pur mistică: „Este hărăzit ca răul să fie biruit la al şaselea portic". În ciclul său spiritual de regenerare, sufletul trece din emisfera de jos a zodiacului în cea de sus la sfârşitul celui de-al şaselea semn, Fecioara. Această fecioară este maica lui Mesia. Aşa cum regenerarea fizică începe în Berbec, tot astfel generarea înţelepţilor începe cu Mama (Misteriile) din care ei sunt născuţi în emisfera celestă. Bătrânul porunceşte că nu se poate porni dincolo de a şasea poartă, fiindcă a şaptea este aceea a omului nou sau a celei de-a doua naşteri – un mister care este indicat în inscripţia noastră.

Analiza textului

Iniţiatul, depărtându-se de palatul învierii, vede dând din aripi înaintea lui misterioasa pasăre *Amphercha*, care acum are aripile fluturelui adăugate la cele proprii. Înţelesul kabbalistic al numelui păsării este: „O mamă va purta asemănarea". Energia intelectuală a Ibis-ului Hermetic este acum perfecţionată prin puterea sufletului reprezentată de aripile diafane ale fluturelui. Apuleius a creat mitul Psyché ca metodă de a înfăţişa Nunta Hermetică sau unirea raţiunii cu sufletul perfecţionat. Acesta este al doilea Mister Mare: desăvârşirea

androginului filosofic, în care principiile masculin şi feminin ale înțelepciunii – reprezentate de Ibis şi fluture – sunt unite într-o singură creatură. Inițiatului i se spune să prindă şi să țintuiască pasărea simbolică. Timp de nouă zile (grade), adeptul urmăreşte pasărea, pe care în final o forțează să intre în turnul numit putrefacție.

Simbolismul continuă apoi, înveşmântat în termeni alchimici. Turnul este vasul pentru arderea următoare, prin care elementele Pietrei trebuie să treacă înainte de perfecțiunea lor finală. Inițiatul trece un piron de fier prin aripile păsării. Numele pironului este un sfat pentru grăbirea şi încheierea lucrării. Pasărea este aşadar crucificată pe roată, aşa cum a fost porumbelul lui Semiramis sau Ixion. Numele ciocanului înseamnă a ieşi la iveală şi a se manifesta – o aluzie la puterea voinței cu care această lucrarea finală trebuie să fie săvârşită.

Din punct de vedere alchimic, substanța reprezentată de pasăre începe să strălucească în retortă. Calitatea luminoasă sugerează că puterea sufletului Pietrei începe să strălucească triumfător şi că operațiile grele ale alchimistului sunt pe cale să fie recompensate.

Inițiatul pleacă. Sfârşind al unsprezecelea mister şi fixând puterea sufletului-pasăre, astfel încât să nu se mai depărteze de el, el iese printre doi stâlpi mari şi se trezeşte încă o dată în Sala Înțelepciunii.

SECȚIUNEA A XII-A

Sala în care tocmai intrasem era perfect rotundă; semăna cu interiorul unei sfere alcătuită din materie grea şi transparentă, precum cristalul, astfel încât lumina pătrundea din toate părțile. Partea de jos era aşezată pe un bazin imens plin cu nisip roşu. O căldură blândă şi egală domnea în acest spațiu circular. Înțelepții numesc această sală

זלרף נתו

Bazinul de nisip care o susține este numit

אשא חרלית

Mă uitam cu uimire în jurul acestei sfere de cristal, când un nou fenomen mi-a stârnit admirația. Din pardoseala sălii se ridica un abur diafan, umed şi de culoarea şofranului. M-a învăluit, m-a ridicat uşor şi timp de treizeci şi şase de zile m-a purtat în partea superioară a sferei. După aceea, aburul s-a subțiat; puțin câte puțin am coborât şi în cele din urmă m-am trezit iarăşi pe podea. Roba

mea îşi schimbase culoarea. Fusese verde când intrasem în sală, însă acum se preschimbase într-un roşu strălucitor. Un efect contrar avusese loc în nisipul pe care stătea sfera. Treptat, culoarea roşie se transformase în negru. După ce am terminat ascensiunea, am mai rămas trei zile în sala aceea.

După acest răstimp, am părăsit locul acela pentru a intra într-o sală mare înconjurată de colonade şi porticuri îmbinate. În mijlocul sălii se afla un piedestal de bronz care susținea un grup ce reprezenta un bărbat înalt şi puternic al cărui cap maiestuos era acoperit cu o chivără cu coamă. Un veşmânt albastru ieşea în afară prin plasa armurii sale de aur. El ținea într-o mână o baghetă albă care avea încrustate pe ea nişte caractere, iar cealaltă mână era întinsă către o femeie frumoasă.

Tovarăşa lui nu purta nici un veşmânt, doar un soare strălucea de pe pieptul ei. Mâna ei dreaptă ținea trei sfere unite de inele de aur; o coroniță de flori roşii strângea frumosul ei păr. Ea a țâşnit în aer şi a părut că îl ridică şi pe războinicul care o întovărăşea; amândoi erau purtați în sus de norii din jurul grupului. Pe capitelurile a patru coloane albe de marmură erau aşezate patru statui de bronz; acestea aveau aripi şi păreau să sune din trâmbițe.

Am traversat locul acela şi urcând o platformă de marmură ce se afla înaintea mea, am observat cu uimire că reintrasem în sala Tronurilor (prima în care mă aflasem când intrasem în Palatul Înțelepciunii). Altarul triunghiular se afla încă în mijlocul acestei săli, dar pasărea, altarul şi torța erau unite şi alcătuiau un singur corp. Lângă ele se afla

un soare de aur. Sabia pe care o adusesem din sala focului era aşezată la câțiva paşi distanță de perna unuia dintre tronuri; am ridicat sabia şi am lovit soarele, prefăcându-l în țărână. Apoi am atins-o şi fiecare moleculă a devenit un soare de aur ca cel pe care îl sfărâmasem. Pe loc o voce puternică şi melodioasă a exclamat: „Lucrarea este perfectă!" Auzind aceasta, copiii luminii s-au grăbit să mi se alăture, porțile nemuririi mi s-au deschis, iar norul care acoperea ochii muritorilor s-a risipit. AM VĂZUT şi spiritele care stăpânesc elementele m-au recunoscut drept domn al lor.

Interpretare şi comentariu
(SECȚIUNEA A XII-A)

Simbolistica

(Figura XII). În cele din urmă, pelerinajul adeptului ia sfârşit. În ceruri străluceşte soarele filosofic – un triunghi înconjurat de un cerc şi un pătrat, reprezentând unirea diverselor elemente ale naturii într-o singură putere divină, strălucitoare şi luminoasă. Figura feminină este Isis – trupul ei nu mai este ascuns de veşmântul negru ca în tabloul al doilea. Ea este Natura. Cu o mână ea arată în sus, către Lumina Divină care este singura ei Sursă, în timp ce cu cealaltă ea poartă trei globuri emblematice ale perfecțiunii Artei, alchimia supremă hermetică.

Globurile conțin cele trei părți ale Pietrei Filosofale, legate împreună de inele de aur. „Marele om puternic" este Inițiatul însuşi. Prin plasa armurii sale de aur iese afară veşmântul albastru de dedesubt, mantia lui înstelată. El poartă în mână o baghetă albă ornamentată cu caractere magice. Este însemnul rangului său, toiagul de adept.

Vremea pentru cel de-al doisprezecelea şi ultimul pas în inițiere se apropie. Coroana care era înainte în ceruri se află acum pe coiful Inițiatului. Isis țâşneşte în văzduh, ridicând împreună cu ea pe noul Maestru. Natura, distrugătoarea fără inimă a ignorantului, este slujitoarea îndatoritoare a înțeleptului. Condus de Natura însăşi şi ridicat de ea de la o stare pământească, Înțeleptul urcă în apropierea celor trei Maeştri ai Lojii Universale, al cărei soare luminos străluceşte pe cer.

În al doisprezecelea semn zodiacal, Peştii, Nirvana este împlinită, Piatra (filosofică) este proiectată, secretele Naturii sunt descoperite, iar Inițiatul se avântă în înalturi cu strigătul triumfător al Maeştrilor: „*Consummatum est*".

Analiza textului

Acum Inițiatul se identifică din nou cu materia alchimică şi intră într-o retortă de cristal ce stă într-un cuptor de nisip care o păstrează constant la o căldură blândă. Numele sălii este „Un loc în care se preling picăturile". Bazinul susținător este „deşertul focului strălucitor" sau „agentul care nu lasă picăturile să scape". Din partea inferioară a retortei de sticlă urcă aburi neîncetat. Adeptul este ridicat şi după treizeci şi şase de zile este purtat în partea superioară a globului. Căldura fiind redusă, el coboară şi descoperă că i s-a schimbat culoarea veşmântului din verde în roşu strălucitor.

> Dacă soluția din retorta alchimică arde un anumit timp, ea se preschimbă într-un elixir roşu, care este numit Remediul Universal. [Acest elixir] seamănă cu apa de foc şi este luminos în întuneric[1].

Adeptul însuşi este acum Remediul Universal. El este adevărata substanță pentru vindecarea popoarelor. Veşmântul lui purpuriu este haina Elixirului Roşu. El a devenit Rubinul-Diamant. După ce s-a uitat îndelung la o imagine hieroglifică, prin care instruirea lui este perfecționată şi desăvârşită, noul maestru al Marii Opere se trezeşte din nou în Sala Tronurilor din Casa Omului Înțelept.

---

[1] Vezi *Adevărata Cale a Naturii* de Hermes.

El priveşte *pasărea*, *altarul* şi *torța* unite într-un singur trup spiritual. Cerul, pământul şi omul s-au unit prin legăturile indisolubile ale Înțelepciunii hermetice. Proiectarea Pietrei este încercarea finală a desăvârşirii Operei. Adeptul loveşte soarele de aur, spulberându-l în fragmente. În rolul lui de Rubin-Diamant, Inițiatul atinge apoi fiecare dintre părțile sfărâmate, iar acestea devin sori la fel de glorioşi ca şi primul. Soarele reprezintă aici germenele Aurului Universal sau divinitatea prezentă în toate naturile. Acesta este sfărâmat în fragmente, în acord cu tradiția bahică, potrivit căreia energia solară este distribuită prin toată natura.

Filosoful atinge apoi fragmentele şi fiecare devine perfect. Alchimistul este maestrul Artei sale şi prin virtutea Pietrei el eliberează şi perfecționează fragmentele de divinitate închise înăuntrul fiecărei constituții muritoare. Judecătorul Suprem al tuturor lucrurilor hotărăşte că adeptul a sfârşit regenerarea şi că Opera este perfectă. Copiii luminii – frații lui, Inițiații – se grăbesc să i se alăture. Porțile Vieții Universale se deschid, este ridicat vălul de pe ochii mystului. Adeptul este acum un epopt – adică un om care vede limpede. Spiritele elementare, care simbolizează limitările corporale, recunosc acum stăpânirea principiilor interioare. Naşterea filosofică este desăvârşită. Epocile cunosc acum un nou Maestru.

FINIS

Anexă[1]

[1] La sfârşitul manuscrisului sunt inserate câteva pagini pe care sunt aşternute semne şi cifruri ciudate, după toate probabilităţile fiind sistemul de codificare folosit de societatea secretă a lui Saint-Germain. Fiecare semn ar putea fi interpretat în acord cu simbolistica epocii respective, însă asemenea explicaţii sunt de cele mai multe ori arbitrare. De aceea ne vom mulţumi doar să reproducem imaginile pentru frumuseţea şi ciudăţenia lor.

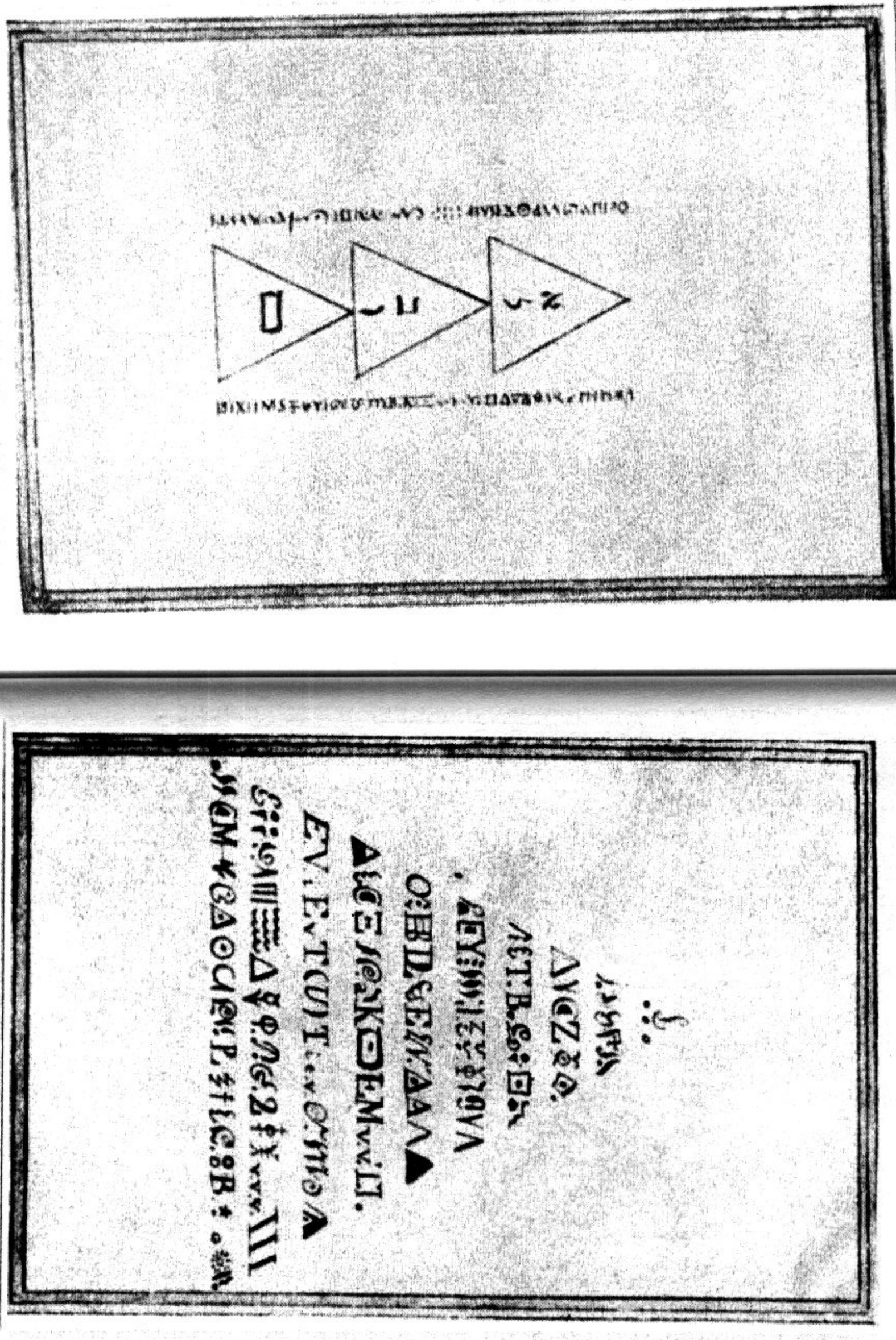

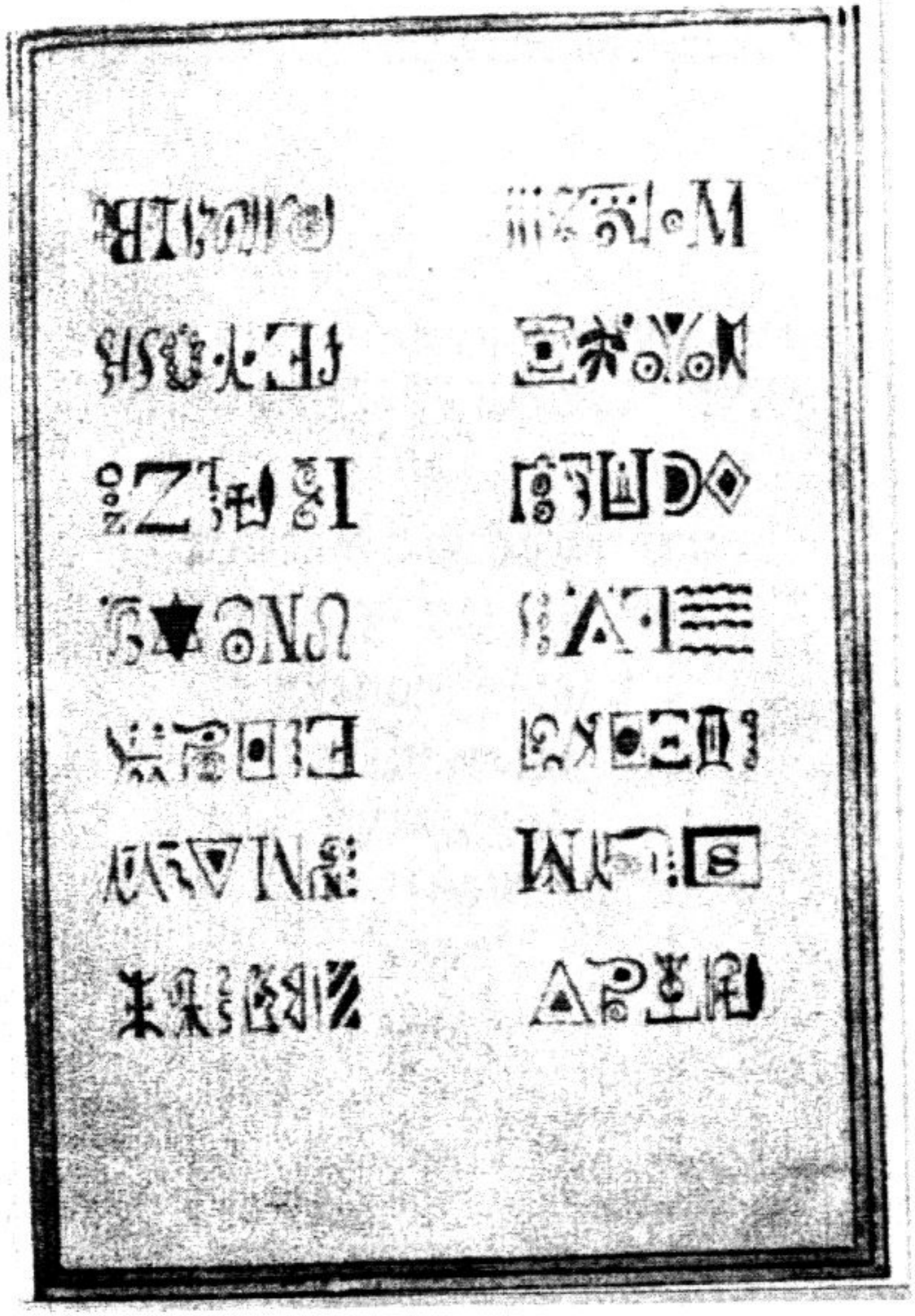

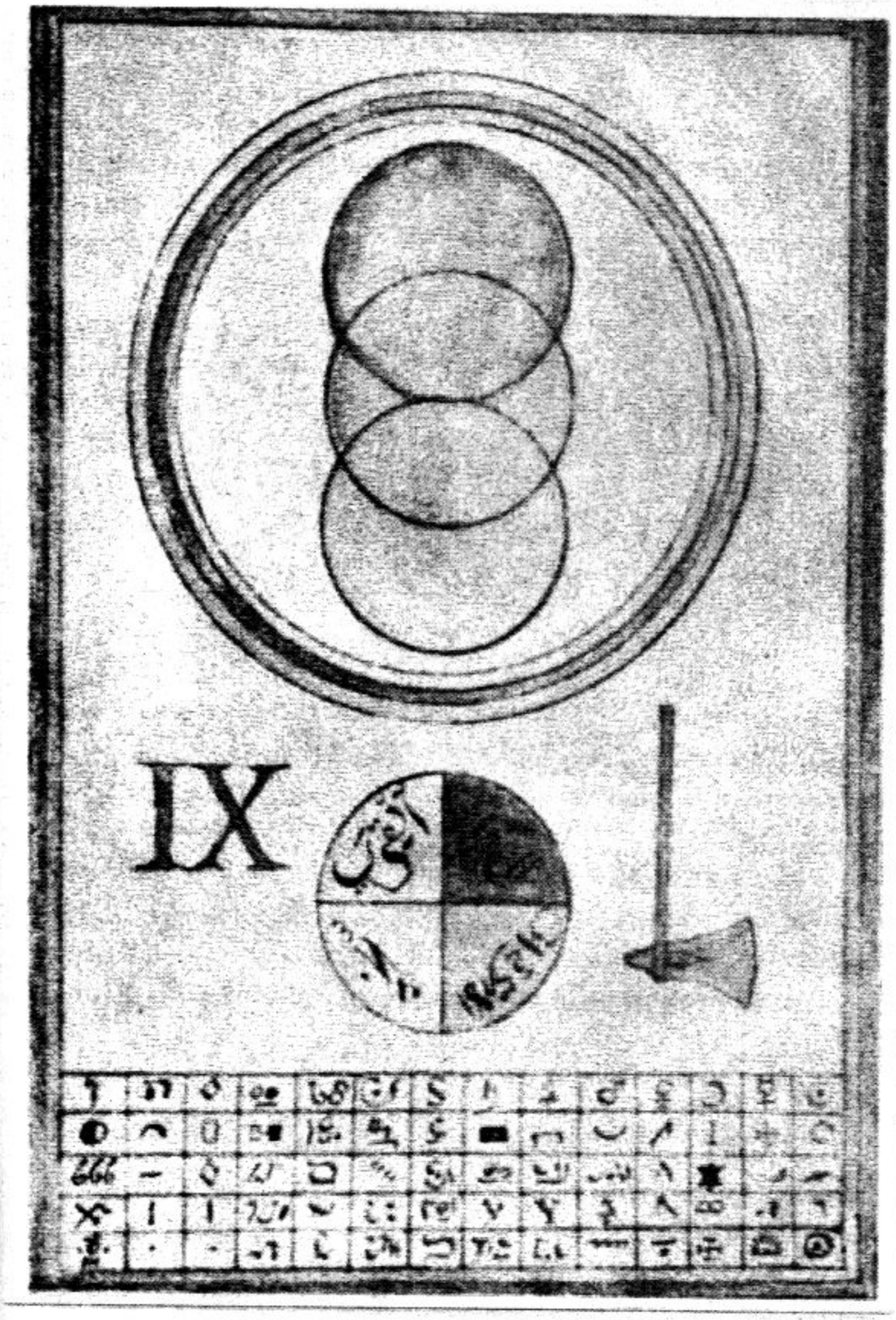
IX

Referințe şi informații bibliografie

Există mai mulți biografi „cu autoritate", care de obicei nu au o poziție comună. Biografiile cele mai cunoscute aparțin lui Isabel Cooper-Oakley, *The Count of St. Germain* (1912) şi Jean Overton-Fuller, *The Comte de Saint-Germain: Last Scion of the House of Rakoczy* (1988). Într-o carte scrisă de Raymond Bernard, *The Great Secret: Count St. Germain,* se susține că acesta a fost de fapt Francis Bacon prin naştere, şi că tot el ar fi scris piesele shakespeariene. Obârşia lui Saint Germain face obiectul multor speculații. Teosofii îl consideră un Mahatma, Maestru, sau Adept. Unii autori moderni, precum G. R. King (*Unveiled Mysteries* şi *The Magic Presence*) îl descriu ca pe un Maestru Desăvârşit, care asistă în prezent umanitatea şi planeta Pământ.

*

Cărțile presupuse a fi scrise pe baza Discursurilor sau Învățăturilor directe ale lui Saint-Germain includ „Cărțile Verzi" (sau seria lucrărilor lui Saint-Germain publicate de St. Germain Press) şi „Contele de Gabaldis". O carte a lui St. Germain, *La Très Sainte Trinosophie,* se află la Biblioteca din Troyes. Două cărți triangulare din colecția de manuscrise alchimice „Manly Palmer Hall", care se află la Getty Research Library, sunt de asemenea atribuite lui Saint-Germain.

*

Bernard, Raymond, *Great Secret: Count St. Germain,* Mokelumne Hill, California, Mokelumne Hill Press, 1993.

Butler, E. M.: *The Myth of the Magus*; Cambridge University Press, 1948.

Cooper-Oakley, Isabel, Taylor, Michael, *Master of the Rose,* Comstar Media LLC, 1997-2007, Milano: Ars Regia, 1912.

Fuller, Jean Overton, *The Comte de Saint-Germain: Last Scion of the House of Rakockzy.* London, East-West Publications, 1988.

Hall, Manly P., *The Secret Teachings of All Ages:* "An Encyclopedic Outline of Masonic, Hermetic, Qabbalistic and Rosicrucian Symbolical Philosophy Being an Interpretation of the Secret Teachings Concealed within the Rituals, Allegories and Mysteries of all Ages", H.S. Crocker Company, Inc. 1928.

King, Godfre Ray, *Unveiled Mysteries*. Chicago, Illinois: Saint Germain Press 1934.

Leadbeater, C.W. *The Masters and the Path*, Adyar, India: Theosophical Publishing House, 1929 (Ediție nouă: Kessinger Publishing, 1997).

Luk, A.D.K.. *Law of Life* — Book II. Pueblo, Colorado: A.D.K. Luk Publications, 1989.

Prophet, Elizabeth Clare, *Saint Germain: Master Alchemist*. Gardiner, Montana: Summit University Press, 2004.

Prophet, Elizabeth Clare, *Saint Germain's Prophecy for the New Millennium: Includes Dramatic Prophecies from Nostradamus, Edgar Cayce, and Mother Mary*. Gardiner, Montana: Summit University Press, 1999.

Prophet, Elizabeth Clare, *Violet Flame to Heal Body, Mind and Soul*, Gardiner, Montana: Summit University Press, 1998.

Saint Germain on Alchemy: Formulas for Self-Transformation, Gardiner, Montana: Summit University Press, 1988.

Taylor, Michael, *Master of the Rose*, Comstar Media LLC, 1997-2007.

Cuprins

I. Omul care nu moare 7
II. Cele mai rare manuscrise oculte 33
III. Inițierea şi alchimia interioară 42

Secțiunea I 55
Interpretare şi comentariu 59

Secțiunea a II-a 63
Interpretare şi comentariu 67

Secțiunea a III-a 72
Interpretare şi comentariu 75

Secțiunea a IV-a 79
Interpretare şi comentariu 82

Secțiunea a V-a 86
Interpretare şi comentariu 89

Secțiunea a VI-a 93
Interpretare şi comentariu 101

Secțiunea a VII-a 107
Interpretare şi comentariu 110

Secțiunea a VIII-a **114**
Interpretare şi comentariu 117

Secțiunea a IX-a **120**
Interpretare şi comentariu 124

Secțiunea a X-a **128**
Interpretare şi comentariu 130

Secțiunea a XI-a **133**
Interpretare şi comentariu 136

Secțiunea a XII-a **139**
Interpretare şi comentariu 143

Anexă 147
Referințe şi informații bibliografie 155

EDITURA HERALD
O.P. 10 – C.P. 33
Bucureşti – Sector II
Tel/637.30.30; 637.25.25; Fax 637.38.38
e-mail: office@edituraherald.ro
www.edituraherald.ro

Comanda 34/2007
Coli tipar: 10; Format 16/54 x 84

Tiparul executat la ***S.C. LUMINA TIPO s.r.l.***
str. Luigi Galvani nr. 20 bis, sect. 2, Bucureşti
tel./fax 211.32.60; tel. 212.29.27
E-mail: **office@luminatipo.com**
www.luminatipo.com